

Değerli Genç Birikim Okurları,

Malumunuz sizlerle birlikteliğimizin periyodu ayda bir. Yaşadığımız bu çağda olaylar o kadar hızlı geliyor ki. Aradan geçen bir aylık sürede gündemi yakalayamıyoruz.

Türkiye'de malum bir referandum sürecindeyiz. Bir anayasa değişikliği paketi söz konusu. Bu değişiklik halka soruluyor. Devletin yapısı Demokratik Laik bir Cumhuriyet olması ve bu hususun değişmez bir ilke olması mü-nasebetiyle anayasa değişiklik paketleri elbette bu ilkeye uygun olmak zorunda. Üzerinde yaşadığımız bu coğrafya yüzyıllar boyunca İslam şeriatıyla yönetildi. Uygulamada elbette İslam'a uygun olmayan hususlar olsa da sistemin temeli İslam'dı. Osmanlı İmparatorluğunun işgali ve ardından yaşanan İstiklal savaşı düşman işgalini fiilen sonlandırırsa da yeni kurulan Türkiye Cumhuriyeti düşman işgalinin zihnen devam ettiğini gösterdi. Toplumun geçmiş ve öz değerleriyle olan tüm bağları kesildi, kesilmeye çalışıldı. Devrim Kanunlarıyla, kurulan İstiklal Mahkemeleriyle toplum yeni sisteme entegre edilmeye çalışıldı. Evet bunu büyük oranda başardılar. Ama Cumhuriyetin kurulmasından daha yüzyıl geçmeden sistemin temelsizliği, halkın gerçeğinden uzaklığı ve bu sistemin insanları mutlu etmediği, toplumu bir potada birleştiremediği ortaya çıktı. İşte bu gelişen noktanın halkımıza iyi anlatılması, gerçek mutluluğun İslam'da olduğunu, insanların heva ve heveslerine göre çıkardığı yasaların/anayasaların insanlığı ancak uçurumlara sürüklediği-

ni anlatmamız gerekiyor. Toplumsal dönüşümü sağladığımızda toplum kendine uygun anayasa-yı da isteyecektir.

Ama Batı devletleri Ortadoğu ve İslam coğrafyası üzerinde oynadıkları oyunu Türkiye üzerinde de oynamaya çalışıyor ve bunu her fırsatta deniyor. Ekonomik kriz çıkarma, kendi uşaklarına darbe yaptırma girişimi, gezi olayları, PKK terör eylemleri vs. Son olarak da Anayasa referandumu üzerinden bu toprakları karıştırmaya çalıştılar/çalışıyorlar. İşte bütün bu olaylar şunu gösteriyor. Toplum olarak gereklerini yerine getirmesek de taşıdığımız İslam kimliği onları rahatsız ediyor. Rabbimiz Kur'an-ı Kerim'de bu gerçeği bize şöyle hatırlatıyor: "Onların dinlerine uymadıkça yahudiler ve hristiyanlar senden memnun olmazlar. De ki: 'Gerçek hidayet Allah'ın hidayetidir.' Sana gelen ilimden sonra eğer onların arzularına uyarsan Allah'tan sana ne bir koruyucu ne de bir yardımcı bulabilirsin." (Bakara, 120)

Evet kendimize gelmeli, özümze dönmeli, bizi boğmaya, yok etmeye boyunduruğu altına almaya çalışanlardan aldığımız anayasaları/yasaları onların başına çalmalıyız.

Dergimizin Genel Yayın Yönetmeni Ali Kaçar "Evet ile Hayır Arasında Sıkışmak" başlıklı yazısında önümüzdeki süreçte gerçekleştirilecek Referandumu İslami bakış açısıyla değerlendiriyor.

Önemli güncel ve İslami konulara değinen yazılarımızı da dergimizde bulabilirsiniz.

Allah'a emanet olun.

genc BİRİKİM

Yıl: 19 Sayı: 213

**Sahibi ve Sorumlu
Yazı İşleri Müdürü**
Ali KAÇAR

Genel Yayın Yön.
Ali KAÇAR

Yazışma Adresi
Peyami Safa Mah.
356. Cad. No:25/A
Mamak - ANKARA

Yayın Türü
Yerel, Süreli

Yönetim Yeri

Peyami Safa Mah.
356. Cad. No:25/A
Mamak - ANKARA
Tel : (0312) 229 67 18
Fax: (0312) 229 67 19

Dizgi & Tasarım
Genç Birikim

Baskı

Besabes Matbaacılık /ANKARA
Tel: 0312 395 09 34
www.besabes.com.tr

Baskı Tarihi:
18.03.2017

Değerli Okuyucularımız/Yazarlarımız,
Yazılarınızı Times New Roman karakteriyle 12 punto büyüklüğünde yazılmış olarak, sayfanın sağ, sol, üst ve alt boşlukları 2,5 cm, satır aralığı: tek ve iki yana yaslanmış olarak göndermenizi; yazılarınızın en az 2 en çok 4 sayfa olmasını, yazınız 4 sayfadan fazla ise 2 veya daha fazla olarak bölümlenmiş şekilde göndermenizi rica ederiz.

web : <http://www.gencbirikim.net>
e-mail : gencbirikimdergisi@gmail.com

Abone Şartları:

Yurtiçi abonelik için 1 yıllık abonelik ücreti olan 50 TL'yi Yurt dışı abonelik için 1 yıllık abonelik ücreti olan 75 TL'yi ADNAN BOZAN - IBAN NO:TR60 0020 3000 0075 4150 0000 02 no'lu hesaba veya Ramazan DEMİRHAN 6157119 no'lu posta çeki hesabına yatırmanız ve Posta Çeki alındı belgesinin fotokopisini ve adresinizi İlkiz Sokak No: 22/B Sıhhiye /ANKARA adresine göndermeniz yeterlidir.

Bu sayımızda...

- 3 **Evet ile Hayır Arasına Sıkışmak**
Ali KAÇAR
- 10 **İlim Amel Etmeyi Gerektirir**
İdris KERİMOĞLU
- 13 **Yayınevlerine İlk Kitaplarını Sordum**
Fatih PALA
- 15 **Zulmün Karşısında Olmak - II**
Abdullatif ACAR
- 21 **Selam Olsun "İkra"nın İzinden Gidenlere!**
Hilal SARIDOĞAN
- 23 **Cennet kapısı Çanakkale**
Rüveyde Bera, Zeliha, Zülal
- 24 **Dünyanın Neresindeyiz?**
Taha Oğuzhan KILAVUZ
- 26 **Şehâdetinin 13.Yıldönümünde Şeyh Ahmed Yâsin**
Ubeydullah TOPRAK
- 32 **İslâmi Şahsiyetin İnşası**
Ahmed Muhammed MÜNİR
- 38 **İslamî Hareket/Cemaat ve İslamî Hareket/Cemaat Liderinin Özellikleri - I**
Ahmed YASİN
- 44 **Mekrûh Vakti Olmayan İbâdet: Zikir - II**
Muhammed İMAMOĞLU
- 50 **Tunus Hatıraları - IV**
Hacı DURAN
- 53 **İlmin Önemi - III**
Ömer KÖŞÜ
- 59 **Şeytanın Taktikleri - II**
Hakverdi DOĞRU
- 63 **Şehid Feyza Acısu'nun İsmi İmam Hatip Ortaokuluna Verildi**
Genç BİRİKİM
- 64 **Zafer Mert Hoca İçin Taziye**
Genç BİRİKİM

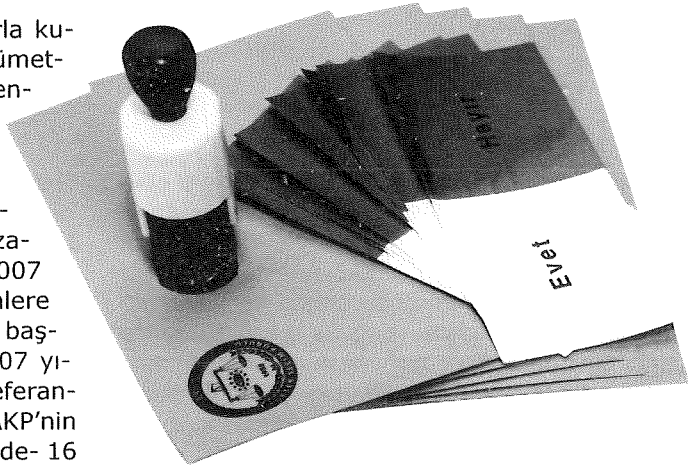
Evet ile Hayır Arasına Sıkışmak

Ali KAÇAR
kacarali@hotmail.com

Türkiye, uzun yıllar kısa aralıklarla kurulan ve dağılan koalisyon hükümetleriyle yönetilegelmiştir. Bu nedenle, bu dönemlerde sık sık erken seçimler yapılmış ve bu seçimlerin sonucunda kurulan koalisyon hükümetlerinin ömrü ise çoğunlukla bir yıl ya da daha kısa sürmüştür. Son yıllarda seçimler genellikle zamanında yapılmışsa da (22 Temmuz 2007 seçimleri hariç) bu defa önceki dönemlere oranla daha fazla referandum yapılmaya başlanmıştır. Nitekim 1960 darbesinden 2007 yılına kadar -47 senede- toplam 4 defa referandum yapılmış olmasına rağmen sadece AKP'nin iktidar olduğu dönemde -15 sene içerisinde- 16 Nisan 2017'deki yapılacak referandumu ile birlikte 3 defa referandum yapılmış olacaktır. İlk referandum 22 Ekim 2007'de Cumhurbaşkanlığının halk tarafından seçilmesi, ikincisi ise 12 Eylül 2010'da anayasa değişikliği için yapılmış, üçüncüsü ise 16 Nisan 2017'de yine anayasa değişikliği için yapılacaktır.¹ Ne yazık ki, her referandum ekonomik maliyetinin yanında toplumsal çatışma ve kutuplaşmayı da beraberinde getirmiştir.

Oysa Referandumların asıl amacı siyasi, askeri veya iktisadi politikalarda, alınacak/uygulanacak kararlarda halkın desteğini/katılımını sağlamaktır. Ancak yapılan bu referandum-

1 Türkiye'de daha önce yapılan referandumlar ise; 1961 (%60.4 Evet; %39.6 Hayır oyu ile) ve 1982'de (%91.37 Evet; %8.63 Hayır oyu ile) askeri darbelerden sonra yapılan yeni anayasalar referandumuna sunulmuştur. Ayrıca 1987'de (%50.2 Evet; %49.8 Hayır oyu ile) siyasi yasakların kaldırılması kabul edilmiş; 1988'de (%35. Evet; %65 Hayır oyu ile) Yerel seçimlerin 1 yıl erkene alınması için yapılan referandum ile kabul edilmemiştir.

lar ise genellikle iktidar partisinin Meclis'ten geçirerek çerçevesini belirlediği anayasal değişiklikleri kabul ya da red şeklinde olmaktadır. Bu tür oylamalar demokratik denilen ülkelerde olduğu gibi diğer diğer ülkelerde de olabilmektedir. Nitekim bu çerçevede dünyanın birçok ülkesinde referanduma çokça baş vurulduğu yapılacak kısa bir araştırma neticesinde açıkça görülecektir.² Türkiye'de yapılan referandumların tamamına yakını ya darbeciler tarafından yapılan yeni anayasalar (1961 ve 1982 yeni anayasalar, 12 Mart 1971 darbesinden sonra ise 1961 Anayasasında köklü değişiklikler yapıldığı gibi) ya da mevcut anayasalarda

2 Kolombiya'da Bogota yönetimi ile FARC arasında, 52 yıllık iç savaşı bitirmek için imzalanan barış anlaşması, referandumda yüzde 37 gibi düşük bir katılım ve yüzde 50,2'lik "hayır" oyuyla reddedildi. Birleşik Krallık'ta Avrupa Birliği (AB) üyeliğinin geleceği oylandı. Birkaç gün önce de Macaristan'da, AB'nin Macar vatandaşı olmayan kişilerin Ulusal Meclis'in onayı olmadan Macaristan'da yerleştirilmesi yönündeki kararın kabul edilip edilmemesi için sandığa gidildi.

yapılan kısmi değişikliklerin halkın oyuna sunulması şeklinde gerçekleşmiştir. Ama yapılan her değişiklik kısa bir süre sonra yeniden bir değişikliğe gitme ihtiyacını doğurmuştur. Nitekim 12 Eylül darbeleri, halkın oyuna sunarak kabul ettirdikleri anayasayı, değiştirilmeden uzun bir süre Türkiye'nin ihtiyacına cevap verebileceği ve yürürlükteki Kemalist sistemin ise daha da muhkem hale gelebileceği düşüncesiyle 1982 anayasasını yapmışlardı. Ancak darbeci Kenan Evren'in 'ben kefilim' dediği bu Anayasa bugüne kadar 16 defa değiştirilmiş³, 17'nci değişiklik ise 16 Nisan 2017'de halk oylaması ile gerçek-

leştirilecektir. Bu da beşer aklının ürünü olan yasaların/anayasaların, insanların ihtiyaçlarına cevap veremediğini ve asla da veremeyeceğini açıkça göstermektedir. 1982 Anayasası adeta yaz-boz tahtasına dönüştürülmüş ve halen de -16 Nisan'dan sonra- değiştirileceğini, hatta uzun bir zamandan beri -neredeyse- her iktidar tarafından yeni bir anayasa yapmak üzere kamuoyuna söz verildiği ve girişimde de bulunduğu bilinmektedir. Ama üzerinden şu kadar zaman geçmesine rağmen 1982 darbe anayasasını parça parça değiştirmenin dışında yeni bir anayasa yapılmamıştır. Kaldı ki yapılacak yeni bir anayasa da ilahi vahye dayalı olarak yapılmayacağı için insanların ihtiyaçlarına cevap vermekten çok uzak olacağı muhakkaktır.

Oysa yasalar ve anayasalar, bireysel ve toplumsal hayatı düzenlemek amacıyla hazırlanır. Daha doğrusu, yasa ve anayasaların hazırlanış amacı; bir devletin, insanların, diğer insanlarla, toplumla ve devletle; yatay ve dikey anlamdaki ilişkilerini tanzim etmek, topluma

Türkiye'de, 'egemenlik kayıtsız şartsız milletindir' sözüne rağmen, halkın iradesi hiçbir zaman anayasa ve yasalara yansı(tıl)mamıştır. Ülke yönetimine Kemalist iradenin tek başına egemen olmasından bu yana, anayasa ve yasalar tepeden inmece/jakobenist, baskıcı ve dayatmacı bir yöntemle yapılmıştır. Bu nedenledir ki gerek siviller tarafından ve gerekse darbeciler tarafından yapılan yasa ve anayasalar, esasa yönelik olmayan ufak tefek farklılıkların dışında hiçbir farklılık göstermemektedir.

bir düzen ve nizam vermektir. Bu çerçevedeki her anayasanın ya da yasaların beslendiği/dayandığı iki temel kaynak vardır. Bu kaynaklardan birisi, beşer aklısıdır/halkın iradesidir, diğeri ise ilahi vahiydir. İçinde yaşadığımız toplum da dâhil, bütün batılı ve diğer birçok ülke yönetimlerinde beşer aklının ürünü olan yasa ve anayasalar egemendir. Bu nedenle, bu toplumlar laik, seküler ve din (İslam) dışı toplumlardır; bireysel ve ailevi ilişkilerinde, evliliklerinde, ticaretlerinde, davranışlarında, yiyeceklerinde ve giyeceklerinde kısacası günlük hayatlarında ve toplumsal ilişkilerinde dine (İslam'a) ve dini

(İslami) kurallara yer vermezler, yer vermeyi de gericilik/çağdışılık sayarlar. Bu durum, bütün beşerî sistemler için geçerlidir. Bireysel ve toplumsal hayatta ilahi vahyi dışlayan bu sistemler, bugün ve hatta yüz yıllardan beri insanlığın yaşadığı kaos ve kargaşalığın da nedenidir. Bu kaos ve kargaşalığın meydana getirdiği ve dünyanın birçok yerinde, yıllardan beri ve halen devam eden savaşlar, işgaller, istilalar, katliamlar, tecavüzler, insan neslinin geleceğini tehdit etmektedir.

Türkiye'de, 'egemenlik kayıtsız şartsız milletindir' sözüne rağmen, halkın iradesi hiçbir zaman anayasa ve yasalara yansı(tıl)mamıştır. Ülke yönetimine Kemalist iradenin tek başına egemen olmasından bu yana, anayasa ve yasalar tepeden inmece/jakobenist, baskıcı ve dayatmacı bir yöntemle yapılmıştır. Bu nedenledir ki gerek siviller tarafından ve gerekse darbeciler tarafından yapılan yasa ve anayasalar, esasa yönelik olmayan ufak tefek farklılıkların dışında hiçbir farklılık göstermemektedir. Yani gerek sivillerin ve gerekse darbecilerin yaptığı anayasa ve yasalar, beşer kaynaklı anayasa ve yasalar; laik, seküler ve İslam dışıdır. Dolayısıyla bu anayasa ve yasalar ister siviller tarafından, isterse darbeci oligarşik güçler tarafından yapılmış olsun, bu gerçeği yani bu anayasa ve yasaların İslam dışılığını, seküler ve laiklik yönünü değiştirmemektedir. Bu anayasa ve yasalarda ister toptan, isterse kısmen değişiklik yapılsın,

3 7 Kasım 1982 tarihinde halk oylamasına sunularak 9 Kasım 1982'de yürürlüğe giren 1982 anayasasında 17 Mayıs 1987; 8 Temmuz 1993; 23 Temmuz 1995; 18 Haziran 1999; 13 Ağustos 1999; 3 Ekim 2001; 21 Kasım 2001; 26 Aralık 2002; 7 Mayıs 2004; 21 Haziran 2005, 29 Ekim 2005; 13 Ekim 2006; 10 Mayıs 2007; 31 Mayıs 2007; 16 Ekim 2007; 9 Şubat 2008 tarihlerinde olmak üzere 16 defa değişiklik yapılmıştır. Daha geniş bkz; http://www.cumhuriyet.com.tr/haber/diger/131754/82_Anayasasi_nda_yapilan_degisiklikler.html

bu yön, asla değişmez. Çünkü bu anayasa ve yasalarda sözde de olsa hâkimiyetin halka ait olduğu belirtilir. Dolayısıyla bu hâkimiyetin bir gereği olarak kanun yapma ve dolayısıyla helal ve haramları belirleme hakkı da yalnızca halkın iradesiyle (!) seçilmiş parlamentolara aittir. Oysa İslam'a göre, helal ve haramın koyucusu yalnızca Allah'tır. Kim/ler, Allah'a rağmen helal ve haramı belirleme hakkını kendinden görüyorsa, o Rablığını/İlahlığını ilan etmiş ve dolayısıyla da Allah'a eş/ortak koşmuş olur. "Yoksa onların Allah'ın izin vermediği şeyleri kendilerine dinden şeriat yapan (kanun koyan) ortakları mı vardır?" (Şura, 42/21) ayeti bu durumu açıkça göstermektedir. Allah'a rağmen helal ve haram anlamında hüküm koymak, Allah'ın hükmünü kabul etmemek, O'nun hükmü ile hükmetmemek, insanı İslam'dan çıkarır; onu, kâfir, zalim ve fasık (Maide, 5/44, 45 ve 47) -yani müşrik/kâfir- yapar.

Anayasa ve Anayasa Değişikliklerine Karşı Tavrımız Ne Olmalıdır!..

İslam'da helal de bellidir, haram da bellidir (Bakara, 2/168; Maide, 5/87,88; Nahl, 16/116). Yüz yıllar da geçse, helal ve haramda herhangi bir değişiklik olmaz. Veleve ki, toplumun tamamı, helali haram, haramı da helal yapacak tarzda bir irade ortaya koysa, yine de helal, haram, haram da helal olmaz. Örneğin,

halkın çoğunluğu, demokratik olarak zinanın suç olmadığını, faizin helal/meşru olduğunu iddia edip kabul etse, bu, şer'i çerçevede zinanın ve faizin haramlığında herhangi bir değişiklik meydana getirmez. Hatta bunun haram olmadığını bütün insanlık kabul ve iddia etse, yine de zinanın ve faizin haram oluşu devam edecektir. İslam ile demokrasi ya da bütünüyle beşerî sistemler arasındaki temel ve giderilemez çelişki buradadır. Çünkü bu çelişki, akidedir ve insanlık var olduğu müddetçe devam eder ve kesinlikle de giderilemez; çünkü İslam ayrı bir din, beşerî sistemler ise ayrı bir dindir. Allah nezdinde ise, hak din İslam'dır ve diğer dinler ise batıldır. (Al-i İmran, 3/19, 85)

Bu çerçevede bir değerlendirme yapıldığı zaman Türkiye'de var olan anayasa ve yasaların öngördüğü sistem, Allah'ın hak dini İslam'ı dışlayan, yok sayan ve şirk temelinde kurulmuş bir sistemdir. "Ehven-i şer", "yetersiz ama evet", "mücadele zeminini genişletme ve yeni imkanlar/kazanımlar elde etme" yaklaşımıyla 'evet' denilecek anayasa, mevcuduyla da ve değişmesi istenen şekliyle de şirk esasına dayalı bir anayasadır. Yani eskisi de değişiklikten sonra yenilenecek olanı da Kur'an'î ilkelere uygun hazırlanmış bir anayasa değildir. Dolayısıyla, bir Müslüman için, eski anayasa ne ise, değişiklikten sonraki yeni anayasa da odur.

Türkiye’de yapılan anayasa değişikliklerinden beklenen –belki de en önemli- amaç, iflas etmiş, tıkanmış, zorba ve darbeci bir sistemin ömrünü uzatmaya dönük değişiklikler olmasıdır. Bu durum, Türkiye halkının AKP iktidarından öncesinde ve sonrasında devlete ve kurumlara sahiplenışı mukayese edildiği zaman daha iyi görülecektir. Ayrıca artık Kemalist elitler de bu zorba sistemle ve anayasasıyla devam edilemeyeceğini anlaşılmış durumdadır. Kemalist sistem gerek iç gerekse dış sebeplerden dolayı sürdürülebilir olma özelliğini çoktan yitirmiştir. Ayrıca Kemalist vesayet rejimi; sivil ve askeri bürokrat güçler öncülüğünde uyguladığı dayatmacı, baskıcı ve ayrımcı yönetim tarzı ile tıkanmış ve artık küresel dünyaya da uyum sağlayamayacak bir hale gelmiştir. Bu gidişata dur denilmesi gerekiyordu. 12 Eylül 2010’da ve 16 Nisan 2017’deki Anayasa değişikliğiyle yapılmak istenen de budur. Ancak, anayasada yapılacak kısmi değişikliklerle ya da aynı zihniyetle tamamen yeni bir anayasa yapmakla, bu darbeci, totaliter ve seküler/İslam dışı sistem düzeltilemez.

Bir Müslüman, asla ve kat’a, eskisiyle de olsa, yenisiyle de olsa, ilahi vahye dayanmayan, onu yok sayan bir anayasayı kısmen ya da bütünüyle değiştirilmesinden yana olamaz ve asla katkıda da bulunamaz. Ayrıca anayasa değişiklikleriyle İslami mücadele için yeni zemin açma, insanlara İslami mesajı götürmek için yeni imkânlar oluşturma gibi düşünceler bize göre sağlıklı düşünceler değildir. AKP döneminde gerek seçimlerde ve gerekse anayasa değişikliği referandumlarında bu nedenle oy verenler, destek ve katkı sunanlar geriye baktıkları zaman İslami mücadelede yer alan kimi İslami çalışmaların demokratlaşarak sağcılaştıkları, muhafazakâr bir anlayışa geldikleri açıkça görülecektir. Her seçim ya da referandum tevhidî düşünen İslami gruplardan her defasında büyük parçalar koparmaktadır; bu vesileyle Müslümanlar uysallaştırılmakta ve sistemi daha da güçlendiren sistem içi değişikliklerle yetinmekte ve bunu da ne yazık ki ‘kazanım’ olarak değerlendirebilmektedirler. Daha dün denilebilecek kısa bir süre önce sistem için mücadeleye karşı çıkan, demokratik mücadeleyi asla kabul etmeyen, beşer aklının ürünü olan anayasaları şirk anayasası olarak kabul eden kimi çevreler, bugün çeşitli gerekçelerle bu düşüncelerinde vazgeçmiş gibi görünüyorlar. Ne yazık ki bu faydacı ve pragmatik tavırlar Müslümanları sıradanlaştırmış ve gittikçe iddialarından ve hedeflerinden uzaklaştırmıştır. Oysa Müslümanlar, olaylara faydacı ve pragmatik bir zihniyetle yaklaşamazlar. Yani faydalı

olan iyidir, yapılmalıdır, zararlı olan şey ise kötüdür ve yapılmamalıdır” anlayışı asla doğru bir anlayış değildir. Müslümanların amellerinde asıl belirleyici olan menfaat veya zarar değil, şer’î hükümlerdir. Şâri’nin bizim için hayır’ olarak gördüğü hayır, şer’ olarak gördüğü ise şerdir. Müslümanlar için iyiyi-kötüyü, hayır-şerri ve güzeli-çirkini, marufu-münkeri, helali-haramı belirleyecek merci ancak ve ancak İslam’dır. Nitekim Rabbimiz ayet-i kerimede bu konuyu şöyle belirlemiştir: “Savaş/cihad, hoşunuza gitmediği halde üzerinize yazıldı (farz kılındı). Olur ki hoşunuza gitmeyen bir şey, sizin için hayırlıdır ve olur ki, sevdiğiniz şey de sizin için şerdir. Allah bilir de siz bilmezsiniz.” (Bakara, 2/216) Müslüman amellerinde Şer’î Hükümlerle mukayettir. Neticesi neye varırsa varsın vahye kulak vermeli ve O’na icabet etmelidir. Allah’u Teâlâ’yı razı etmenin tek yolu da budur. Bu da bir imtihandır, imtihanınızın ise bir tek amacı vardır, o da Allah’ın rızasını kazanmaktır. Aksine davranışlar ise, Müslümanları ve Müslümanların tevhidî mücadeledeki birikimlerini erittiğini, Müslümanlarda umutsuzluk meydana getirdiğini de unutmamak lazımdır.

Unutmamak lazımdır ki, Müslüman için anayasa, Kur’an’dır; ilahi vahiyden kaynaklanmalıdır, tek hüküm koyucu ise Allah’tır. Bize rağmen yapılan anayasa ve yasaların getirdiği haklardan ancak inancımız elverdiği oranda istifade ederiz. Üstelik bu haklar, zaten bizim gasb edilmiş, zorbalıkla ellerimizden alınmış haklardır. Müslüman, şirk temeline dayanan hiçbir yasa ve anayasadan yana olamaz. Çünkü asıl zulüm, şirk (Lokman, 31/13) esasına dayalı olarak devam eden bu yasa ve anayasalardır.

İslami Mücadelede Örneğimiz/Önderimiz Peygamber(ler)dir

Kur’an-ı Kerim’de Peygamber(ler)le ilgili ayetlere baktığımızda, bütün ayetler Peygamber(ler)e iman etmeyi (Bakara, 2/177; Nisa, 4/136), O’na kayıtsız, şartsız itaat etmeyi (Nisa, 4/59, 64, 80; Al-i İmran, 3/31-32; Ahzab, 33/36) O’nu örnek almayı (Ahzab, 33/21, Mumtehine, 60/4) emretmektedir. Bu ayetlerden ve zikretmediğimiz benzeri diğer ayetlerden, ancak Peygamber örneğinde verilecek bir mücadelenin İslami bir mücadele olacağı kolaylıkla anlaşılmaktadır. Dolayısıyla bir mücadelenin, İslami mücadele olabilmesi için, her şeyden önce bu mücadelenin Allah’ın rızasına uygun olması ve bu hedefe ulaşmak için izlenilen yol ve yönetimin de mutlaka İslami olması gerekmektedir. İşte o zaman böylesi bir mücadelede gösterilecek çaba ve gayret salih amel/amel-i hasene olacaktır. Aksi halde gösterilecek

çaba/gayret//amel bir iştir, ama salih amel/amele hasene değildir. Zaten bir amelin salih amel olabilmesi için, o ameli işleyen de üç şartın bulunması gerekmektedir. Bu şartlardan biri, o kişinin mü'min olması, (çünkü mü'min olmayanların ameli makbul değildir; Al-i İmran, 3/91; İbrahim, 14/18); ikincisi, o ameli sadece Allah rızası için yapmış olması (Beyine, 98/5), üçüncüsü ise Şâri'nin koyduğu ölçüler dâhilinde o amelin işlenmiş olması gerekmektedir. Aksi halde, işlenen amel, salih ya da amel-i hasene yani Allah tarafından kabul edilebilir bir amel olması mümkün değildir.

Kısacası bizler Peygamberleri ve onların küfürle, şirkle ve tuğyanla mücadele yöntemlerini örnek almak zorundayız. Bu nedendir ki Peygamberlerin mücadele şekilleri ve yöntemleri Kur'an-ı Kerim'de uzun uzun anlatılmıştır (Yusuf, 12/110-111). Dolayısıyla Müslümanlar, sadece, peygamberlerin ailesiyle, çevresiyle, kavmiyle olan ilişkilerinde izledikleri yol ve yöntemi değil, aynı zamanda hatta belki de öncelikli olarak verdikleri tevhidi mücadeleyi örnek almakla mükelleftirler. Çünkü Peygamberlerin esas sorumluluğu, Allah'tan aldıkları mesajı, kendilerine öğretilen/gösterilen metoda/yönteme uygun olarak insanlara ulaştırmaktır. Zaten her peygamber de, sadece bu amacı gerçekleştirmek üzere gönderilmiştir. Bu amaç ise, insanları tek ilah olan Allah'a ibadet etmeye ve tağuttan kaçınmaya davettir (Nahl, 16/36). İnsanların bu mesajı kabul edip icabet etmeleri ya da etmemeleri, peygamberlerin sorumluluğunda değildir. Usulüne/metoduna uygun olarak davet etmiş olmalarına rağmen insanlar iman etmemişler ise, peygamberlerin (ve dolayısıyla mü'minlerin) bu konuda bir sorumlulukları olmayacaktır. Nitekim Allah'ı Teâlâ ayetlerinde peygambere hitapla; 'Onlar iman etmiyorlar diye kendini helak mi edeceksin, (Şuara, 26/3; Kehf, 18/6) biz istersek hepsini iman ettiririz. Sen onlara tebliğ etmekle mükellefsin, onların üzerine beğçi/muhafız değilsin' (En'am, 6/107; Nahl, 16/82) buyurmakla, başta peygamberler olmak üzere bizlerin de tebliğde yetki ve sorumluluğumuzun çerçevesini belirtmiş olmaktadır.

Türkiye'de yapılan anayasa değişikliklerinden beklenen –belki de en önemli- amaç, iflas etmiş, tıkanmış, zorba ve darbeci bir sistemin ömrünü uzatmaya dönük değişiklikler olmasıdır. Bu durum, Türkiye halkının AKP iktidarından öncesinde ve sonrasında devlete ve kurumlara sahiplenışı mukayese edildiği zaman daha iyi görülecektir.

Kur'an'da ismi ve mücadelesi zikredilen peygamberlerden Hz. Nuh (as), tevhid mücadelesine bu çerçevede bıkmadan, usanmadan, taviz vermeden ve uzlaşmadan 950 sene (Ankebut, 29/14) devam etmiştir. Bu mücadelede, mücadele alanım/zeminim genişlesin, tebliği kolay yapabilmek için imkânlarım artsın diye taviz vermediği gibi kendisi ile birlikte olanların azlığına (Hud,11/40: 'onunla birlikte çok az kimse iman etmişti') ya da çokluğuna da bakmamıştır. Hatta kendisine öz evladı (Hud, 11/ 42-43) ve aynı yastığa baş koyduğu eşi (Tahrim,

66/10) de iman etmemiş olmasına rağmen mücadelesine aynı istikrar ve aynı azimle devam etmiştir. Kısacası bütün bu sıkıntılara rağmen Hz. Nuh (as) davasında, davet şeklinde ve tebliğ yönteminde bir değişikliğe gitme ve içinde yaşadığı şirk sistemiyle uzlaşma ihtiyacı duymamıştır.

Bu tavrın, davetteki bu azmin, bizler, Hz. İbrahim (as)'da, Hz. Musa (as)'da, Hz. Muhammed (as)'da ve diğer peygamberlerde de aynı şekilde devam ettiğini görmekteyiz. Özellikle Hz. Muhammed (as) döneminde Mekke'de hem kendisine hem de kendisine iman edenlere insanlık dışı baskı ve işkenceler yapılırken, işkenceleri durdurmak ya da biraz olsun hafifletmek için bile tebliğ yönteminden, davasından ve ilkelerinden en küçük bir taviz dahi vermemiştir. Mekke'nin müşrik önderlerine, müstekbirleşen yöneticilerine, zenginlikle şımaran siyasi zorbalara karşı iletilmesi gereken ilahi mesajı gizlemeye, çarpıtmaya yeltenmemiş, putları ve putçuları övecek tavır kesinlikle sergilememiştir. Kendisinin ve mü'minlerin hayatı pahasına, işkencelere, boykotlara rağmen, kimseden çekinmeden, sözlerini eğmeden, bükmeden, müşrik önderlerin hoşuna gitmese de Kur'an'ı ve Allah'ın hükümlerini, açık ve net bir şekilde insanlara tebliğ etmiştir.

Kısacası hiçbir peygamber içinde yaşadığı küfür sistemi karşısında ümitsizliğe düşmemiş, karşılaştığı zorluklardan dolayı davet yönteminde bir değişikliğe gitme ihtiyacı duymamış ve içinde yaşadıkları şirk sistemiyle uzlaşmamış, onlarla birlikte, onların kural ve kurumlarıyla iç içe, hiçbir şey olmamış gibi yaşamamıştır. Dün-

yaya, dünyanın içindekilere, şirk ve şirk sistemlerine bakışları da hep aynı olmuştur.

Kur'an'da zikredilen Peygamberlerin bu tevhid mücadeleleri bize gösteriyor ki, tevhid ile şirkin, küfür ile imanın, mü'min ile kâfirin, muvahhid ile müşrikin, uzlaşma içerisinde bir arada, birbirlerinden memnun bir şekilde yaşamaları asla söz konusu değildir. Bu, konjonktürel ya da içtihadla değiştirilebilecek bir durum da değildir. Çünkü İslam'da, tevhid ile şirk arasında uzlaşma veya orta çözüm yolu (Kafirun, 109/6) yoktur. Ancak, Hak veya batıl (Bakara, 2/256), hayır veya şer, doğru veya yanlış, hidayet veya dalalet, nur veya karanlık, adalet veya zulüm birbirinden ayrı ve birbirine zıt olarak varlıklarını sürdürebilirler. Dolayısıyla şirkin, tuğyanın nedeni ve üreticisi olan beşer aklının ürünü beşeri dinlerle uzlaşmak, onların uygun gördüğü ya da dayattığı yol ve yöntemleri uygulamak asla İslami olmayacaktır. Çünkü Kur'an-ı Kerim, bize, Hz. Musa (as) ile Firavunu, Hz. Muhammed (as) ile Ebu Cehil'i; Hak ile batılı, Müslüman ile kâfiri uzlaşma içerisinde, birbirlerinden rahatsız olmadan yaşadıklarını göstermemiştir. Günümüzde hiç kimsenin de Hz. Nuh (as) ile Firavun'u, Hz. İbrahim (as) ile Nemrud'u, Hz. Muhammed (as) ile Ebu Cehil'i bir arada, Dar'ü Nedve'lerde göstermeye, aynı meclislerde yan yana birbirlerinden memnun bir şekilde oturtmaya hakkı ve yetkisi yoktur. Çünkü Nisa Suresi'nde "O, size Kitapta: 'Allah'ın ayetlerinin inkâr edildiğini ve onlarla alay edildiğini işittiği-

nizde, onlar bir başka söze dalıp geçinceye kadar, onlarla oturmayın, yoksa siz de onlar gibi olursunuz' diye indirdi" (Nisa, 4/140; En'am, 6/68) buyurmak suretiyle Müslümanlar için bir tehlikeye işaret etmektedir. Kısacası son Peygamber Hz. Muhammed (as)'ın uzlaşma karşısındaki tavrı ise bugün her Müslüman'ın örnek alacağı tarzda nettir. Hiç kimsenin bunu evirip çevirmesine ve içinde yaşadığımız şirk sistemlerinin karşı çıkmadığı yol ve yöntemleri konjonktürel şartlar gereği Müslüman kitlelere İslami kılıflara büründürerek dayatmaya hakları yoktur.

Kim ne derse desin, İslam dini ile beşeri sistemler/rejimler/dinler arasındaki temel fark, akidevidir. Çünkü İslam, ilahi vahyi, beşeri dinler ise beşer iradesini esas almaktadır. Yani İslam'da meşruiyetin kaynağı vahiydir, beşeri dinlerde ise beşer/insan aklısıdır; yani heva ve hevestir. (Furkan 25/43) Beşeri dinlerde, ya parmak usulü ile halkın çoğunluğunun ya da zorbalık ve despotlukla egemenlerin kararı esas alınır. Helal ve haramın belirleyicisi, halkın iradesiyle belirlendiği iddia edilen meclislerdir/parlamentolardır. Yani parlamentolar/meclisler/senatolar/kongreler, Allah'ın haram kıldığı zina-yı, içkiyi, kumarı, faizi helal, Allah'ın helal kıldığı hicabı, nikâhı vb diğer helal olan şeyleri ise yasaklayarak haram kılabilir. Çünkü beşeri dinlerde tek belirleyici unsur, halkın iradesinin temsilcilerinden oluşan parlamentolardır. İslam'da ise, bir şeyin meşru olup olmadığının sınırlarını

Allah (cc) belirlemiştir; çünkü sadece O, emir ve hüküm koyabilir, helal ve haramın sınırlarını O tayin edebilir. Dolayısıyla Allah'tan başka hiç kimsenin hüküm koymak hak ve yetkisi yoktur. (En'am, 6/57; Yusuf, 12/40, 67; Kasas, 28/70, 88 vs.) Allah'ın hükmünün dışında kalan bütün hükümler cahili hükümlerdir ve bu hükümleri kabul etmek, hüküm koyanları Allah'a eş/şirk koşmak ile aynı anlama gelir. (Maide, 5/50)

Müslümanlar olarak bizler bir imtihan dünyasında yaşıyoruz. Sadece açıklıkla, yoklukla/yoksullukla, mal ve canla imtihan edilmiyoruz (Bakara, 2/155). Aynı zamanda hakimiyetin, kanun/hüküm koyuculuğun sadece Allah'a ait olduğuna inanıp inanmamakla da imtihan edilmekteyiz. İşte bu imtihanda başarılı olmanın yolu, İlahi vahye uygun gayret ve çaba göstermekle mümkün olacaktır. Bugün İslam dünyasında, işbirlikçi ve emperyal devletler tarafından her Müslüman'ı, hatta -halen az da olsa vicdan sahibi olan- her insanı üzen, yüreğini burkan katliamlar gerçekleştirilmektedir. Bu insanlık dışı olaylar karşısında ancak Peygamberlerin verdiği tevhibi mücadele yöntemini esas alınarak direnilebilir ve imtihan kazanılabilir. Müşriklere dayanarak, onların yol ve yöntemleri izlenerek veya taklid edilerek Müslümanca bir mücadelenin verilmesi mümkün olmadığı gibi ayakta kalınması da mümkün değildir. Dolayısıyla bu süreçte her Müslüman üzerine düşen sorumluluğu yerine getirmekle mükelleftir. Sonucu meydana getirecek olan ise ancak ve ancak Allah'tır.

Netice Olarak

1- Bilindiği gibi 'evet, hayır ve çekimser kalma' seçenekleri demokratik sistemlerin temel özelliklerindedir. Yani 'evet' de, 'hayır' da ve çekimser kalma da bir ülkenin demokratik bir ülke olup olmadığını göstermektedir. Aksi halde bu seçenekleri sunmayan sistemlerin demokratik sistem olmaları da söz konusu değildir. Demokrasilerde, halkın iradesi esas alınır ve bu iradeyi temsil eden iktidar ya da parlamentolar helal (meşru) ve haramın (gayri meşrunun) sınırlarını belirleyen tek yetkili kurumdur.

2- Oysa İlahi vahyi esas alan sistemlerde ise helal ve haramı sadece Allah belirlemektedir. (Yusuf, 12/40). Allah, bu konuda hiç kimseyi kendisine ortak/şerik kabul etmez. Dolayısıyla Allah'ın dışında hiçbir güç; parlamento, senato, kongre veya bir başka kurum veya kişinin hüküm koyma/kanun koyma güç ve yetkisi yoktur. (Maide, 5/50; Şura, 42/21) Buna kalkışmak ilahlık/Rablık iddiasında bulunuyor demektir (Tevbe, 9/31).

3- 16 Nisan'da yapılacak referandum öncesinde siyasiler bilinçli olarak toplumu kutuplaştırmakta ve kamplaştırmaktadır. Bu ise, tarafları daha da keskin hale getirmektedir. Nitekim hayır diyenler vatan haini olarak, evet diyenler ise diktatörlükten yana olmakla suçlanarak kutuplaşma daha da derinleştirilmektedir. Oysa hayır diyenler mevcut anayasayı, evet diyenler ise değişecek maddeleriyle yenilenmiş anayasayı kabul etmiş olmaktadır. Yani evet diyenler de hayır diyenler de beşer aklının ürünü olan anayasadan yana tavır koymaktadırlar. Çünkü değişen ve değişmeyen haliyle bu anayasa ilahi vahye dayanmayan beşer aklının ürünü olan bir anayasadır. Yani bu anayasada helal ve haramı belirleyen Allah değil, beşeri akıldır. Bu akıl, Allah'ın bir helalini haram, bir haramını da helal yapmakta beis görmeyen akıldır. Müslüman için bu asla kabul edilemez.

4- İslami mücadelede örneğimiz peygamberler ve özellikle de son peygamberdir. Son peygamber (as) mücadelesinde, müşriklere işkencelerine, baskı ve dayatmalarına, ekonomik ve siyasi ambargolarına ve devlet başkanlığı dahil bir takım uzlaşma tekliflerine rağmen 'sizin dininiz size benim dinim bana' (Kafirun, 109/6) demek suretiyle elinin tersiyle itmiştir. Bu tavır, Kur'an'ın yeni inmeye başladığı ilk dönemlerde yani henüz Müslümanlar ayaklarının üzerinde bile duramadıkları, sayılarının çok az olduğu, işkencelerin, baskı ve dayatmaların arş-ı alayı inlettığı bir zamanda ortaya konmuştur. Sayımız az biraz çoğalalım, işkenceler devam ediyor biraz hafifletelim diye taviz verilmiş ve şirkin önderleriyle asla uzlaşmamıştır. Benzeri bir tavır önceki peygamberler de göstermiştir. Bu nedenledir ki kimi peygamberler şehid edilmesine, kimileri ateşe atılmasına ve kimileri de işkencelere tabi tutulmasına rağmen, tevhibi mücadeledeki metod/yöntemden taviz vermemiş ve kâfir ve müşrik yönetimlerle uzlaşmayı denememiştir.

5- Bizim meselemiz ne bugünkü iktidar partisidir ne de muhalefetteki partilerdir. Bizim asıl meselemiz sistem ve rejim meselesidir. Bu sistem/rejim, anayasasıyla birlikte bütünüyle rafa kaldırılmadığı ve Müslüman halkın inanç ve değerlerine uygun yeni bir sistem/rejim oluşturulmadığı ve ilahi vahye uygun yeni bir anayasa yapılmadığı takdirde, yeniymiş gibi yapılacak makyajlarla sadece bu çağdışı kalmış, oligarşik ve darbeci sistemin ömrü, sun'î olarak kısa bir süreliğine biraz uzatılmış olur. Gayrı İslami bir sisteme payanda olmak ise asla bir Müslüman'a yakışmaz. Müslümanlardan beklenen ise kendilerine yakışanı yapmalarınıdır.

İlim Amel Etmeyi Gerektirir

İdris KERİMOĞLU

İlim için birçok tanım yapılır. Genel olarak insan zihnine (ve gönlüne) konu olan her şey demektir. Sözlük anlamıyla ilim, mutlak olarak bilmek, bir şeyin şuurda hâsıl olması, sağlam olarak bilmek, kesin olarak bilmek, deneyerek bilmek, bir şeyin gerçeğini bilmek manalarına gelmektedir. İslam alimlerinin çoğuna göre ilim: "Bir şeyin hakikatini idrak etmek" ve "malum olanın, olduğu hal üzere bilinmesidir." Bu anlayışa göre, yanlış malumata ilim (bilgi) denilemez.

İslâm, insanın yaratılışına uygun bir din olduğu için bütün Müslümanlara ilmi farz kılmıştır. Her Müslümanın dinî görevlerini yerine getirecek, helâl ile haramı, hak ile batılı birbirinden ayırt edecek kadar bilgi sahibi olması farzdır. Nitekim Hz. Peygamber (s.a.s): "İlim tahsil etmek her Müslüman erkek ve kadına farzdır." buyurmuştur.

"İlim, ancak Allah katındadır." (46/Ahkaf, 28)

Kur'an-ı Kerim'de ilim, en sık kullanılan anlamıyla, ilâhî vahiyden kaynaklanan, yani bizzat Allah'ın verdiği bilgidir. İlim, Allah'tan olduğuna göre, İslam'ın tamamı ilimdir. Âlim de gerçek anlamıyla Müslümandır.

İslâm dini ilme, okumaya ve bilgiye büyük önem vermiştir. Hz. Peygamber (s.a.s)'e inen ilk vahiyde okumaktan, kalemden, eğitim ve öğretimden bahsedilir: "Yaratan Rabbinin adıyla oku! O, insanı bir alakadan yarattı. Oku! İnsana

kalemle yazı yazmayı öğretip ona bilmediklerin öğreten Rabbin sonsuz lütuf sahibidir" (el-Alak, 96/1-5).

İslâm, insanın yaratılışına uygun bir din olduğu için bütün Müslümanlara ilmi farz kılmıştır. Her Müslümanın dinî görevlerini yerine getirecek, helâl ile haramı, hak ile batılı birbirinden ayırt edecek kadar bilgi sahibi olması farzdır. Nitekim Hz. Peygamber (s.a.s): "İlim tahsil etmek her Müslüman erkek ve kadına farzdır" (İbn Mace, Mukaddime, 17) buyurmuştur.

İslâm'a göre ilim ve hikmet müminin

Yine ilim hakkında şu tanımlar da yapılmıştır: İlim, insanın vahy, akıl ve duyu organları aracılığıyla elde ettiği kesin bilgilere denir. İlim, ahiret yolunu dosdoğru gösteren (kılavuzluk yapan) bilgiler topluluğudur. İlmin zıddı, cehalet (cahillik, bilgisizlik ve yanlış bilgi)dir. Kur'an-ı Kerim'de ilim kelimesi 105 defa zikredilir. Bu kökten gelen diğer kelimelerle birlikte bu sayı 859'u bulur. Dolayısıyla "ilim" Kur'an'da en çok kullanılan birkaç maddeden biridir. Ayrıca "akıl, fikir, zikir" gibi kelimeler Kur'an'da çokça geçer.

"Rabbim, ilimce her şeyi kuşatmıştır." (6/En'âm, 80)

kaybolmuş malıdır; mümin, yerine ve söyleyene bakmaksızın onu nerede bulursa alır. Her fenalığın, hatta küfür ve şirkin de başı bilgisizlik ve cehalettir. Kur'an-ı Kerim'de "Sakin ha cahillerden olma" (el-En'âm, 5/35) buyurulmuştur. Kur'an-ı Kerim'in açıkça ifade ettiğine göre "Kulları içerisinde Allah'tan ancak âlimler korkar" (el-Fâtır, 35/28).

Kur'an-ı Kerim'de ilmin her çeşidi övülmüş, bilenlerle bilmeyenlerin bir olamayacağı açıkça belirtilmiştir: "Hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu?" (ez-Zümer, 39/9).

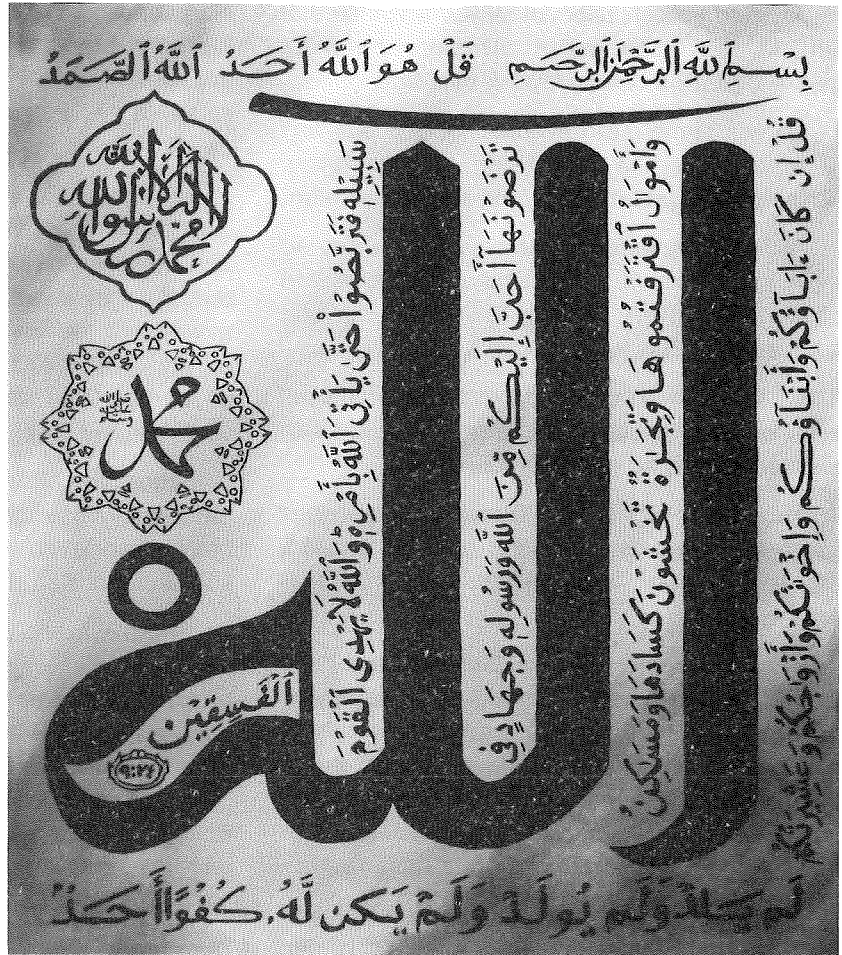
İslâm ilmin, âlimin ve ilim yolcusunun değerini yükseltmiştir. Kur'an-ı Kerim'de "Allah, içinizden iman edenlerle kendilerine ilim verilenlerin değerini yükseltir" (el-Mücadele, 58/15) buyrulur.

Peygamber efendimiz (s.a.s) de hadîs-i şeriflerinde şöyle buyurmuştur: "Kim ilim tahsil etmek için (evinden veya yurdundan) çıkarsa geri dönünceye kadar Allah yolundadır" (Tirmizî, İlm, 2).

"Âlimler yeryüzünün kandilleri, peygamberlerin halifeleridir. Onlar benim ve diğer peygamberlerin vârisleridir" (Keşfü'l Hafâ, H. No: 1751).

İslâm'da ilim, Allah'ın rızasını kazanmak ve amel etmek için öğrenilir. Peygamber efendimiz (s.a.s), dualarında; «Allah'ım, bana öğrettiklerinle beni faydalandır; bana fayda sağlayacak ilim öğret, ilmimi artır» (Tirmizî, Daavât, 128); «Faydasız ilimden Allah'a sığınırım» (Tirmizî, Daavât, 68) buyururdu.

İlim olmadan ideal anlamda Müslüman olmak mümkün değildir. Cehalete alternatif olarak gelen bir dinin mensupları cahil

olamazlar. Olurlarsa perişan olurlar ve onlar adına faturayı din öder. Bunun hesabı ve vebalı ise çok ağırdır.

Kendisinden önceki dönemin adını "câhiliyye dönemi" olarak açıklayan İslâm inancı, cahilliği temelinden reddetmiş, kendi çizgisinde yürüyen insanları bilgilendirmiş, bununla yetinmeyip insanlara öncelikle ilim tahsilini emretmiştir.

İlim rehberdir; hedeflere onunla varılır. İlim ışıktır; karanlıklar onunla aydınlanır. İlim şifadır; bütün hastalıklar onunla tedavi edilir. Yeterli ilimden yoksun olan inançlar, hurafelere boğulur. Sağlıklı ilimle beslenmeyen tutum ve tavırlar bir sarsıntıya yıkılıp giderler. Atasözlerindendir: "Cahilin sofusu, şeytanın maskarasıdır." "Yarım doktor candan, yarım hoca dinden eder."

İslam dini zihinde dondurulmuş ölü bilgiler istemiyor. Muhammed Kutub bu konuda şunları söyler: Zihinde kalan, aksiyon haline gelmeyen, donuk, ölü fikirlerin İslâm nazarında

hiç kıymeti yoktur. İslâm'ın ve Kur'an'ın istediği ilim, kalpten kalbe geçen, vicdanları harekete geçiren, pratiğe dönük faydalı bilgidir.

İlmiyle amel etmeyenler gerek Kur'an'ı Kerim'de, gerekse hadislerde kınanmışlardır. Bu konuda hayat kitabımızdaki ayetleri görelim.

"Ey iman edenler! Yapamayacağınız şeyleri niçin söylüyorsunuz. Yapamayacağınız şeyleri söylemeniz, Allah katında büyük bir nefretle karşılanır." (Saf, 2-3)

"Tevrat'la yükümlü tutulup da onunla amel etmeyenlerin durumu ciltlerle kitap taşıyan merkebin durumu gibidir." (Cuma, 5)

"(Ey bilginler) Sizler Tevrat'ı okuduğunuz (gerçekleri bildiğiniz) halde, insanlara iyiliği emredip, kendinizi unutuyor musunuz?" (Bakara, 44)

Zeyd b. Usame (r.a.) Rasûlullah (s.a.v.)'den şunları söylerken işittiğini söylüyor: 'Kıyamet gününde bir adam getirilerek cehennemde atılır ve bağırsakları dışarı çıkar. Adam bağırsakları etrafında eşeğin değirmen etrafında döndüğü gibi döner. Bunun üzerine cehennemde bulunanlar onun etrafında toplanarak:

"Ey Falanca! Nedir bu halin, sen iyiliği emredip, kötülüğü yasaklamamış mıydın?" derler. Adam da:

"Size iyiliği yapın diyor, kendim yapmıyordum. Size kötülüğü yapmayın diyor, kendim yapıyordum." der.'

Usame (r.a.) Rasûlullah (s.a.v.)'den şunları işittiğini söyledi:

"İsra gecesi, dudakları ateşten makaslarla kesilen topluluklara rastladım" ve "Bunlar kim ya Cebrail?" diye sordum. Cebrail: "Ümmetine söylediklerini, yapmayan hatipleridir." diye cevap verdi."

İlim, kalbin tezkiye edilmesi (temizlenmesi) ile mümkün olur. Bu anlamdaki ilim bir nurdur, Allah'ın nuru takvadan uzak isyankâr ve kalbi paslı insanlara verilmez. Kalbin tezkiyesi, özellikle amelle, Allah'ın çizdiği sınırlara yaklaşmamakla mümkün olur. Bu bakımdan, ilim takvasız olmaz ve âlimin ilmini yaşamaması düşünülemez; yaşamazsa âlim değildir, belki sadece bilgi kırıntılarına ve bazı malumata sahiptir o kadar. Amelsiz tezkiye de

olamayacağından ilim de edinilemez. O halde, Kur'an'ın buyurdu gibi "Allah'tan kulları içinde ancak âlimler korkar." (35/Fâtır, 28) Mâlûmat sahipleri ise, hiçbir zaman âlim değil; amelsiz de olduklarından belki "kitap yüzlü eşekler"dir.

Görülüyor ki, dünya ve âhiret saadetinin anahtarı ilimdir. İlim, amellerin en faziletlisidir. İlim, nefisleri helâk edici ahlaksızlıklardan kişiyi temizler; insanları aydınlatarak güzel ahlaka kavuşturur ve âhiret yolunun aydınlanmasını öğretir. İlim, Allah'ın kemal sıfatlarındandır. Peygamberlerin şerefi, sahip oldukları ilimden ve ilimleriyle amel etmelerinden gelmektedir.

Fahreddin Râzî'ye göre; ilmiyle amel etmeyen ve ilminden yararlanmayan kimselerin hali; sırtında su kapları olduğu halde çölde susuzluktan ölen devenin durumu gibidir.

İmam Gazali; Bildiği ile amel etmeyenler, sayfaları ilimle dolu defter veya kitap gibidir; başkasına kârı olsa da kendisi ondan yararlanamaz. Bileği taşı gibidir; bıçağı biler, fakat kendisi kesmez. İğne gibidir; başkasını giydirir, fakat kendisi daima çıplak durur. Lâmba fitili gibidir; başkasına ışık verir, fakat kendisi yanmaktan kurtulamaz.

Müslümanlık, yalnız bilgi işi değil, iman ve sâlih amel işidir. İlim de, imana ve sâlih amele götürdüğü nispette faydalı ve faziletli. Bilgisi, kendisini hakikate ulaştırmayan kimse, mutlak surette bilginin hamalıdır. Yolcuyu gitmesi gereken yere (gerçek kurtuluş limanına) götürmeyen gemi, çok güzel de olsa basit bir süsten başka bir işe yaramaz, buna gemi de denmez. İnsan için marifet ve hüner, yön belirleyen pusulayı cepte taşımak değil; şu çalkantılı dünya gemisinde asıl hedefe gidecek yönü belirlemek ve o yola koyulmaktır. O yüzden, ilim; satırlardaki değil, sadırlardaki (göğüslerdeki)dir denilir.

Senin hayatını düzenlemeyen, seni Hakk'a iletmeyen, üzerinde eseri görülmeyen ve İslâm için olmayan ilimde hayır yoktur. Bilginin papağan gibi hâfızı ve hamalı olmak boşuna yorulmaktır.

Rabbim bizleri ilme talip olan, ilim öğrenen, öğrendiği ilmi amellerine aktaran salih kullarından eylesin.

Yayınevlerine İlk Kitaplarını Sordum

Fatih PALA
fatihpalafatih@gmail.com

Merak edeniniz oldu mu bilmiyorum, ama ben merak ettim ve en az otuz yayınevine ilk kitaplarını, yayıncılığa başladıklarında ilk bastıkları ürünlerini sordum.

Yorucu ve yorucu olduğu kadar da doyurucu tatlı bir serüven oldu bu benim için. Birkaç yayınevi hariç hepsine bizzat telefon ederek şu soruyu yönelttim: "Yayınevlerinin ilk kitapları ile ilgili bir bilgi topluyorum da acaba sizin yayınevinizin ilk kitabı hangisidir?" Tebessüm ettirici cevaplarla karşılaştım kimi

görüşmelerimde. Çok kitap çıkardıkları için bir türlü hatırlayamayanlar oldu. Hatırlamaları ya da arşivlerinden çözmeleri için birkaç kez aramak zorunda kaldıklarım oldu. Bunu şimdi bir anda bilmemiz çok zor, diyenler de çıktı. Yayın hayatını bitirenlerle de karşılaştım. Hatta telefon numarası aynı olmasına rağmen muhatap yayınevi yerine farklı bir yayınevlerinin çıkması da başka bir ilginç durum oldu. Mesela Nehir Yayınları'nı aradım karşımdaki ses Nar Yayınları dedi. Hilal Yayınları'na selam vermek istedim Beka Yayınları aldı selamımı. Nar, kapanan

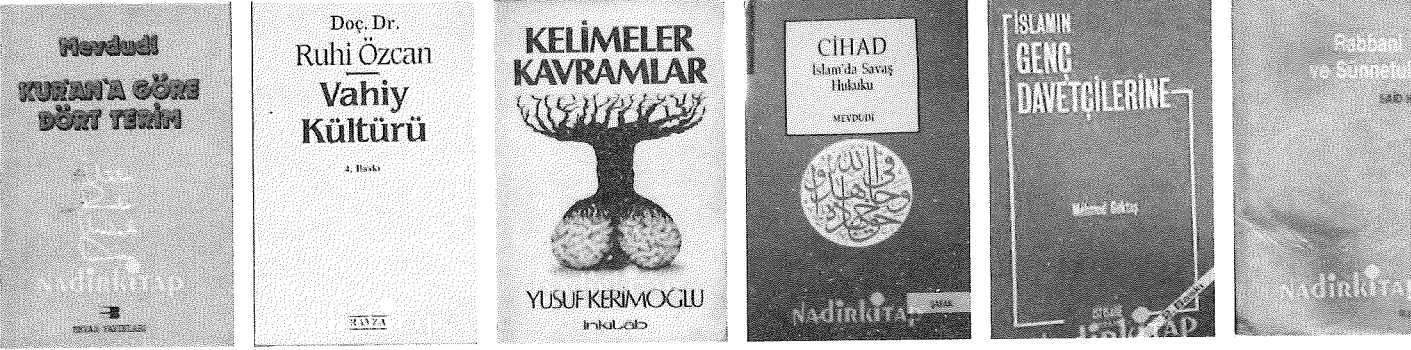
Kimisinde görüştüğüm kişi yayınevi sahibi oldu kimisin de ise çalışanlardan biri. Öyle ya da böyle hepsiyle kısa da olsa bir hasbihal gerçekleştirmiş oldum bu vesile ile. Belki de bazı yayınevleri benim sormam sonucunda ilk kitaplarını hatırlamış oldular. Bu da az bir ecir vesilesi sayılmasa diyorum hani.

Nehir'in mekânındayken Beka da Hilal'in kitaplarını basmaya devam ediyor aldığımız bilgiye göre.

Kimisinde görüştüğüm kişi yayınevi sahibi oldu kimisin de ise çalışanlardan biri. Öyle ya da böyle hepsiyle kısa da olsa bir hasbihal gerçekleştirmiş oldum bu vesile ile. Belki de bazı yayınevleri benim sormam sonucunda ilk kitaplarını hatırlamış oldular. Bu da az bir ecir vesilesi sayılmasa diyorum hani.

Bu gayretim sonucunda şunları sizinle paylaşmış oluyorum: En az on beş yıl öncesinden

daha geriye gittiğimizde, bu topraklarda yayınlanan kitapların içeriğinden yola çıkarak yayınevlerinin hangi derdin ve davanın sahibi olduklarını anlıyoruz. O günkü ihtiyaç duyulan meseleler hakkında bilgiye sahip oluyoruz. Ve özellikle de telif mi yoksa tercüme eserler mi ağır basıyor, bunu öğreniyoruz. Ve sonuçta Pakistan'ın pak adamı, âlimi olan Ebu'l ala el-Mevdudî (rahmetullahi aleyh), üç yayınevinin ilk kitabının yazarı olmasıyla dikkatimizi celp ediyor. Türkiyeli Müslümanların uyanışının kıvılcımını çakanlardan olduğu aşikâr.

Seçtiğim yayınevleri için esas aldığım kıstaslarım şöyle oldu: En az on beş yıllık bir yayınevi olacak ve hala yayıncılığa devam edecek. Ayrıca Müslüman zihnine ve bilincine katkı sağlayan eserlerin sahibi olacak. (Bu, on beş yaşından genç olan yayınevlerimizin eserlerinin kıymetsiz olduğu manasını taşıyor tabii ki. Onlar da ayrı bir araştırmaya tabi tutulabilir. Bizim yaptığımız, biraz da eski yayınevlerine dikkat çekmek olarak alınmalı.) Bütün yayınevlerine ulaşmam imkânsızdı. Belli sayıda kifayet etmem gerekirdi. Otuz olarak belirlemiştim sayıyı; ancak cevap alabildiklerim yirmi beş oldu. Allah bereket versin. Şimdi alfabetik sıraya göre yayınevi, kitap ve yazar isimleriyle çıkış tarihlerini paylaşmak istiyorum. İlgilisi için faydalı olmasını diliyorum Rabbimden. Tabi bir de dua buyururlarsa mes'ud oluruz ayrıca.

Listemiz şöyle:

1. Beka: Elif Ba Kitabı, 1984. (Elif Ba ile yürümeye başlamak düşündürücü gerçekten.)
2. Beyan: Kur'an'a Göre Dört Terim, Ebu'l ala el-Mevdudî, 1982.
3. Buruc/Şafak: Cihad, İslam'da Savaş Hukuku, Ebu'l ala el-Mevdudî, 1992.
4. Çıra: Bir Yürüyüşün Tefekkürü, Necip Cengil, 2002.
5. Denge/Düşün: İmamlar ve Sultanlar, Mustafa İslamoğlu, 1990.
6. Ekin: İslami Kimlik, İlkeler ve Hareket, Komisyon, 1996.
7. Erkam: Bedir Gazvesi ve Enfal Suresi Tefsiri, Mahmud Sami Ramazanoğlu, 1980.
8. Fecr: Esbab-ı Nüzul, Abdulfettah el-Kâdî, 1986.
9. Guraba: Dört Mezheb İmamının İtikadı,

Abdurrahman el-Humeyyis, 1994.

10. Hece: Ceylan Kovalamak, Turan Koç, 1997.
11. Hikmet: Fi zilali'l-Kur'an, Şehid Seyyid Kutub, 1979.
12. İnkılab: Kelimeler ve Kavramlar, Yusuf Kerimoğlu, 1983.
13. İnsan: İslam ve Modern İnsanın Çıkmazı, Seyyid Hüseyin Nasr, 1984.
14. İnsan Dergisi: Rabbani Yol ve Sünnetullah, Said Hakim/Mehmed Alagaş, 1987.
15. İstişare: İslam'ın Genç Davetçilerine, Mehmed Göktaş, 1986.
16. İşaret: Çağdaş Fikir Akımları 1-2-3, Muhammed Kutub, 1986.
17. İz: Niceliğin Egemenliği ve Çağın Alametleri, Rene Guenon, 1990.
18. Karınca-Polen: Kahvede Mola/Gelin Bir Saat Tefekkür Edelim, Feyzullah Binışık, 1998.
19. Mektup: Gençliğin İmanını Sorularla Çaldılar, Emine Şenlikoğlu, 1984.
20. Özgün: İslam'ın Geleceği ve Öğrenciler, Ebu'l ala el-Mevdudî, 1991.
21. Pınar: İslam Devrimi, Murtaza Mutahharî, 1981.
22. Ravza: Vahiy Kültürü, Ruhi Özcan, 1986.
23. Risale: Bilginin İslamileştirilmesi, İsmail Raci el-Farukî, 1985.
24. Şule: Hz. Peygamber ve İlim, Yusuf el-Karadavî, 1991.
25. Şura: Cihadı Kuşanan Topraklar, Bekir Tank, 1990.

Zulmün Karşısında Olmak - II

Abdullatif ACAR

Cehaletin karanlığına bir güneş gibi doğan "**Hak geldi batıl zail oldu. Şüphesiz ki batıl yok olmaya mahkûmdur.**" (*İsra, 81*) sloganıyla ömrü boyunca hakkın ve haklının yanında olan, zalimlerle mücadele ederek ömrünü geçiren Allah resulü... Son sözlerinde, Veda Hutbesi'nde binlerce insanı şahit tutarak "şahit misiniz, şahit misiniz?

Hak dini tebliğ ettiğime, görevimi yerine getirdiğime, adaleti tesis ettiğime" diyerek zulüm ve zulme giden her yolun kapatıldığını İslam dininin tamamlandığını bildirmiştir. "Allah'ın kitabı Kur'an ve benim sünnetime uyarmanız küfrün, cehaletin, haksızlığın ve şirkin bataklığına bir daha düşmeyeceksiniz" tembihinde bulunan Allah Resulü: "*Kanlarınız ve mallarınız dokunulmazdır*" buyurmuş, "*Müslüman Müslümanın kardeşidir ona zulmetmez, onu zulme teslim etmez. Onu yardımsız bırakmaz ve onu hor görmez.*" (*Buhari, Mezalim, 3*) diye uyararak da Müslümanın zulüm ve haksızlık karşısındaki sarsılmaz duruşunu belirlemiş, bu konuda ölçüyü koymuştur.

Zulme rıza zulüm, küfre rıza küfürdür.

Müslüman eylem insanıdır. Duyarlı ve hissiyat sahibidir. Pasif, eylemsiz duyarsız tembel korkak olmak Müslüman'a yakışmaz. Kendisi için istediğini kardeşi içinde istemeyi iman-i bir mesele olarak gören, sevgi ve saygıyla hayatını ilmik ilmik dokuyan, bütün herkese merhametle muamele etmeyi Allah'ın kendisine merhamet edeceğine vesile bilen, bu dünyaya yıkmaya değil

yapmaya, kırmaya değil onarmaya ifsat etmeye değil islah etmeye geldiğini anlayan bir mümin, zulmün bizzat içerisinde olmayı bırak kıyısında köşesinde, yanında yöresinde bile gezinmez. Zulüm kokan zulmü çağırıştıran hak ve hukuk ihlallerine davetiye çıkaran şüpheli şeylerden bile kaçınır. Hele bu, Müslüman kardeşleri için söz konusuysa daha farklı, özel bir anlam ve muhteva yüklemek gerek. Çünkü Müslümanın Müslüman üzerindeki haklar din kardeşliğinden kaynaklanan haklardır.

"Müminler (dinde) ancak kardeşler..." (*Hucurat, 10*) buyuruyor yüce Allah.

Müminleri Allah, kardeşlik hukukuyla birbirlerine perçinlemiştir. Kan kardeşliği bir yö-

nüyle menfaate dayalı bir kardeşliktir. Menfaatin ve duyguların bittiği yerde o kardeşlikte bitiyor, buna her gün şahit oluyoruz. Ancak din kardeşliği, imana ve İslam'a dayanan bir kardeşlik olduğundan ebedidir. Mükâfatı da cennettir.

Peygamberimizin bu kardeşliğin nasıl olması gerektiğiyle ilgili Müslümanları bir vücudun uzuvlarına benzetmesi çok önemli mesajlar içerir. Buyuruyor ki:

"Müminler bir birlerini sevmekte, birbirlerine acı-makta ve birbirlerini korumakta bir vücuda benzerler, vücudun bir uzvu hasta olduğu zaman, diğer uzuvlarda bu sebeple uykusuzluğa ve ateşli hastalığa tutulurlar." (Buhari, Edep, 27)

Bir eli koldan, bir gözü baştan, bir kalbi başka bir uzuvdan ayrı düşünebilir miyiz? Göze bir çöp batsa el şefkatle onun yardımına koşmaz mı? Sancıyan mide için akıl, göz, kulak, el seferber olmaz mı? Ayak, ağrıyan baş, ağlayan göz için hastane hastane gezdirmez mi? Ümmet olarak bu birlik ve beraberliğimizi, sevgi, saygı şefkat ve merhamet yüklü yakınlığımızı, dolayısıyla güçlü olmayı, başarıya ulaşmayı, terakkimizi hep birlikte kurana sarılmakla sağlayabiliriz. Çünkü ne kadar birlik ve kardeşlik o kadar şefkat ve merhamet, ne kadar merhamet o kadar adalet, ne kadar adalet o kadar zulüm ve haksızlıktan uzak durmak söz konusudur.

Mümini, Yüce Resul başka bir hadisinde şöyle tarif ediyor: "Müminler birbirlerine kenetlen bir binanın tuğlaları gibidirler." "Kendin için istediğini mümin kardeşin içinde istemezsen kâmil manada iman etmiş olamazsın" buyurarak da imanla kardeşlik arasındaki sıkı ilişkinin olduğunu vurgulamıştır.

"İnsanlar 'iman ettik' demekle sınımanmadan bırakılacaklarını mı sandılar?" (Ankebut, 2) uyarısı imtihanın her mümin için

Bir eli koldan, bir gözü baştan, bir kalbi başka bir uzuvdan ayrı düşünebilir miyiz? Göze bir çöp batsa el şefkatle onun yardımına koşmaz mı? Sancıyan mide için akıl, göz, kulak, el seferber olmaz mı? Ayak, ağrıyan baş, ağlayan göz için hastane hastane gezdirmez mi? Ümmet olarak bu birlik ve beraberliğimizi, sevgi, saygı şefkat ve merhamet yüklü yakınlığımızı, dolayısıyla güçlü olmayı, başarıya ulaşmayı, terakkimizi hep birlikte kurana sarılmakla sağlayabiliriz.

mukadder olduğunu bildiriyor. İmtihan ama nasıl? Bu sahip olduğumuz her şeyi içerisine alır. Mazlumun imtihanı zalimledir. Bütün Müslümanların imtihanı hem zalimle hem de mazumladır.

Peygamber Efendimiz (s.a.v.) buyurdular ki:

"Zalim de olsa mazlum da olsa kardeşinize yardım edin." sahabeler şaşırılmış ve sormuşlardır: "Ya Resulullah, zalime yardım nasıl olur?" Bunun üzerine Peygamberimiz buyurmuşlardır ki:

"Onu zulmünden uzaklaştırırsın veya onun zulmüne engel olursun. Ona yapacağın yardım işte budur." (Buhari, İkra, 7)

Zalimi zulmünden vazgeçirmek büyük mücadele gerektirir bu mücadeleyi

yaparken izzetle, zilleti karıştırmamalı, tevazu için vakardan taviz vermemeli. Vakarı yakalayayım derken de kibir ve bencilliğin tuzağına düşme ihtimali söz konusudur. Affetmek belli bir gayeye matuf olmalı. Zalimle mücadelede onun şahsına değil küfrüne ve zulmüne düşman olmalıyız. Düşmanlarımıza karşı kin ve nefretimiz bizi adaletsizliğe itmeli. Adaleti zulümle inşa etmekte zulümdür. Zalimin zulümüyle mücadele ederken belki onun hidayetine vesile olmalı. Zalimlerin zulmü karşısında ilkeli bir tutumu benimsemeli, öldürmek değil, yaşatma eksenli hareket etmeliyiz. "Herkes iyilik yaparsa bizde yaparız. Herkes zulmederse bizde zulmederiz." diyen ilkesiz kimseler olmayın. Aksine kendisine iyilik yapanlara karşı iyilik yapmayı, kötülük yapanlara karşı ise zulmetmemeyi ilke edinir" (Tirmizi, Birr, 63) buyuran Hz. Peygamberin Taifte taşlanmasının neticesinde Cebrail (as) vasıtasıyla Allah'ın: "İsterse benim habibim kendilerine bu zulmü gösteren şu beldeyi helak ederim" teklifi karşısında peygamberin o kavmin helak olmasına rıza göstermemesi, "onların cehaletinin bir neticesinde bu zulmü yaptıklarını, bilseler yapmazlardı, belki

de onlardan gelecek çocuklar hidayete erecekler" anlayışı içerisinde gösterdiği merhamet eksenli mücadele bizler için örnektir. Sahabenin "Dua et sana zulmedenleri Allah helak etsin" isteği karşısında 'ben gazap değil merhamet için gönderildim' anlayışını her akıl ve dimağ doğru analiz etmeli. Güçlü olduğunuz bir zamanda intikam alma imkânınız var iken almadan onu zulmünden vazgeçirerek zalime yardımcı olmalı. Bu mazlumun üzerindeki zulmün kalkmasına da vesiledir. Mazluma yardım etmek yapılan bütün haksızlıkları kendimize karşı yapılmış olarak görerek, canla başla gereken bütün müdahaleleri yapmak demektir.

Şöyle bir iç muhasebemizi yapıp, Kur'an'ın ve sünnetin penceresinden baktığımız zaman ne görüyoruz bir düşünelim! İmanın en alt perdesini bile yakalayamıyorsak da yeniden bir kelime-i şahadet getirelim. "Gelin iman edelim" derlerdi sahabeler, imanlarıyla ilgili unuttukları şeyler nedeniyle. Peygamberi dinlerlerken onun meclisinde iken farklı, kendi başlarına kaldıklarında daha farklı olduklarını düşündüklerinde "münafık mı olduk acaba" düşüncesiyle tedirgin olan sahabelerin hayatından çıkarmamız gereken nice dersler vardır.

"Kim kötü ve çirkin bir iş görürse onu eliyle düzeltsin; eğer buna gücü yetmiyorsa diliyle düzetsin; buna da gücü yetmezse, kalben buğzetsin (o işe taraf olmadığını gösterecek) buda imanın en zayıf tarafıdır." (Müslüm, iman, 78)

Elbette ki elimizin yetmediğinden de Allah bir yönüyle hesap soracaktır. Şöyle ki; zalimlerin karşısında bazı şeyleri, değiştirebilecek kadar güçlü ve dirayetli olamayışımızın, zahiri ve batinî düşmanlar karşısında mücadelede yetersiz kalışımızın suçu yine bize ait. Dilimizle adaleti sabrı hakkı tavsiye etmedeki tembelliğimizle, imanımızdan kaynaklanmayan eylem ve tavırlarımızla, istikameti bir duruşu yansıtmayan hayatımızla, tatmini bir imandan uzak, tasdiki olmayan bir inanışla yaşadığımız inhiraflar ve

Kalbiyle dahi zulme razı olmadığını göstermeyen, kardeşlerinin kolu kanadı kırılırken içinde sıkılma, ruhunda daralma hissetmeyen müminler, iman ve İslam'ın insana kazandırmak istediği hasleti yakalayamamış demektir. İsterse bunlar, namaz kılanlardan, oruç tutanlardan, hac yapanlardan olsun, gerçek müflisler işte bunlardır.

gevşeklikler gücümüzün elimizden gitmesine sebep olmuştur. Kalbiyle dahi zulme razı olmadığını göstermeyen, kardeşlerinin kolu kanadı kırılırken içinde sıkılma, ruhunda daralma hissetmeyen müminler, iman ve İslam'ın insana kazandırmak istediği hasleti yakalayamamış demektir. İsterse bunlar, namaz kılanlardan, oruç tutanlardan, hac yapanlardan olsun, gerçek müflisler işte bunlardır.

Bugün biz Müslümanlar olarak bu bünyenin insanı, mensubiyetinden onur duyduğumuz bu ümmetin

ferdiysek; Halep'te, Filistin'de, Arakan'da ağlayan çocuklarla ağlamalı, feryadı arşı alayı titreten baba ve analarla beraber avazımız çikana kadar bağırmalı değil miyiz? Bugün Müslümanlar dünyanın her tarafında zulüm altında inim inim inlemekte. Sahile dalgaların attığı balık ölüleri kadar gündem oluşturmuyor zalimlerin kıyıya attığı çocuk cesetleri. Fransa'da birkaç kişi öldürüldü diye dünya aya kalktı. Müslümanlar için yerinden dahi kimıldamayan insanlık, bunun hesabını verebilecek mi sanıyorsunuz. Yahudi ve Hıristiyanlardan, Siyonist haçlı zihniyetinden bunu zaten beklemiyoruz. Ancak hissiyatsız ve duyarsız Müslümanlara ölenlerin yabancılar olmadığını din kardeşlerimiz olduğunu anlatmakta zorluklar çekiyoruz. Zulüm ümmete yapılıyor, zulüm bu bedene yapılıyor. Bir çocuğun "Size bir şey söyleyeceğim ama utaniyorum. Açım! Yanınızda bir şeyler var mı, karnımı doyurayım" sözleri karşısında utanmayı öğrenmeli değil miyiz? Bomba sesleri, ninnileri; uçaklardan atılan bomba kırıntıları oyuncakları olan çocukları düşünürken, kendi çocuğumuza istediği bir şeyi almadık diye üzüldüğümüzün ne kadarını üzülebiliyoruz? Kendisine "Baban, annen nerde?" diye sorulduğunda "Cennette." diyerek bütün ailesinin şehit olduğunu söyleyen, "savaştan, ölümden korkuyor musun?" sorusu karşısında da tereddütsüz, "Hayır! Çünkü alıştım" diyen çocuğun mahzun bakışlarına alışmak istemiyorum, diyebiliyor muyuz? "Sesim belki ulaşır dünyanın her buca-

ğına" diye avazı çıkana kadar bağırın şu babanın karşısında söyleyecek sözümüz olacak mı? Diyor ki: "Neredesiniz ey dünya Müslümanları, ehlişünnet âlimleri! Köşklerinizde sefa içerisinde oturuyorsunuz, hiçbir şey yapmıyorsunuz. Ölüyoruz, namuslarımız kirleniyor. Masum çocuklarımız katlediliyor. Ey Müslüman devletler korkuyor musunuz yoksa? Korkmayın, zalimlerin hasmı Allah'tır. Siz söz vermediniz mi Allah'ın yanında olmaya?" Devam ediyor: "Bizi zalimlerin bombaları değil, sizin suskunluğunuz öldürüyor. Biz ölüyor, şehit oluyoruz. Hesap vermeden belki cennete gideceğiz. Ya siz nasıl hesap vereceksiniz?"

"Ey İslam âlimleri! Ne olur bize fetva verin de kızlarımızı tecavüze uğramasın diye onları öldürelim." diyerek feryad u figan eden, bir çıkış yolu arayan babalara rağmen zalimlerin karşısında suskunluklarını bozmayan âlimler kendilerine bunun hesabının sorulmayacağını mı zannediyorlar?

Ümmetin çocukları, oyunları ve oyunların kurallarını unuttular. Savaşı oyun kabul etseler, oyunun kurallarını koyanlar o çocuklara ölmeyi teklif ediyorlar. Etmeseler, çocuktur, oyun-suz olmaz. Aslında "çocuk her yerde çocuktur" derler ya bugünün zulmü onun da yalan olduğunu ispat etti. Öyle ki gülmeyi unutan çocuklar, çocuk değil artık. Hayatın yaşlandırdıkları, savaşın olgunlaştırdığı büyükler onlar. Savaşın çocukları bin senede büyüklerin çekemeyeceği yükü sırtlarında taşıyorlar özellikle son bir asırdır. Güngörmüş diye kabul edilen büyükler, şu çocuğun, şu sözleri karşısında büyüklüğünden utanıyor, hiçbir şey bilmediklerini anlıyorlar. Diyor ki: "Sana zalim ekmeğe verse kabul eder misin?" "Hayır! Ben zalimin ekmeğini dahi kabul etmem". Muhabir: "Fakat öleceksin." "Ölürsem şehit olurum yine de yemem." O zaman karnını ne zaman doyuracaksın?" dediğinde muhabir: "Müslümanlar kurtulup zalimleri alt ettiğimiz zaman, bütün ümmet doyduğu zaman" cevabını veriyor.

Ot yiyerek karnını doyurmak mecburiyetinde olan, günlerce midesine bir lokma dahi girmeyen, yine de "bize dua ederek hiç olmazsa yardımcı olun" diye haykıran, vicdanlara seslenen bir kardeşimizin bu çılgılığı karşısında bin bir çeşit yemek önünderken "niye istediğim yemeklerden şu yoktur" diye isyan eden, mazlum kardeşlerine dua etme zahmetinde bile bulunmayan bir damlacık, fazla değil, yaşı dahi fazla

görenlere ne demeli bilmem ki?

Bu kadar tokmağa ve uyarıya rağmen "Hadi git evine bakalım! Felç olmuşsun, yapacak bir şey yok" diyen doktorun muhatabı mıyız? Yoksa "can var bu bedende korkma iyileşeceksin." diyerek ümitle tedavi yolunu gösteren tabiplerin müjdesi miyiz?

Öyle ya, madem bir bütünü, bir bedenın uzuvları gibi. Biz de beden üzerinden bir misal verelim: Bir insan felç geçirse; doktor, felç geçiren yere çekiçle dokunur. "Acı hissediyor musun?" diye sorar hastaya. Hasta: "Hiçbir şey hissetmiyorum" dediğinde, doktor "yapacak bir şey yok, o uzvundan ümidini kes" der, gönderir. Ancak çekicin inip kalkmasıyla acı hissederse hasta, doktor: "Tamam, bunu tedavi edebiliriz" der tedaviye koyulur. "Acı hissetmedim" diye sevinen insan, "acı hissettim" diye üzülen hasta gibi olmamalı Müslüman. Zülüm öyle bir virüstür ki ilk önce kendimize karşı ihmal ettiklerimizden yol bulur. Sonra hayatımızı yavaş yavaş, sinsi bir şekilde tahrip ede ede, duyarlılığımızı ve hissiyatlarımızı tamamen köreltir. Zulümleri göremez mazlumlara karşı hiçbir şey yapmaz duruma geliriz.

Allah'ın yardımı ne zaman?

Zulüm, haksızlık, hak-hukuk, merhamet sevgi-saygı sadece öyle bir arada bize dokunduğunda üzerine basa basa ifade etme gereği duyduğumuz, nefsimizin de hoşuna giden, kulağımızı okşayan kavramlar olmamalı. Maalesef ekseri çoğunluk olarak günümüzde değerlerimizden uzaklaşınca sineye yük ettiğimiz kalpleri taşıyınca, nefsimizin sesine kulak verdiğimiz kadar Rabbimizin buyruklarına kulak veremedik. Başkalarını düşünmekten kendini heba eden, feda eden önderimiz Hz. Muhammed'in (SAV) uyarılarına dikkat kesilemedik. Ve maalesef çakalların maskarası olduk ümmet olarak, Müslümanlar olarak. Mazlum Müslümanların üzerinden kanlı ellerini bir türlü çekmeyen haçlı zihniyet, emperyalist batı, küçük bir menfaatleri uğruna dünyayı dahi yakmaktan çekinmiyor. Eskiden bir taneydi düşman, bugün bin tane. Eskiden belliydi, bugün koyun postuyla geziyorlar.

Ebu Cehillerin, Nemrutların, Firavunların yaptıklarını geçti bunların yıktıkları. Dünyamızda aslında hakla batılın mücadelesi veriliyor. Fakat bugün, İslam düşmanlarının isimleri farklı. Merhameti, adaleti hak ve hukuku kayıp

ettik ya! Onun için modern Ebrehelerin ordusu- nu ebabil kuşları helak etmek için gelmiyor. Uç- suz bucaksız Kızıldeniz, firavunların ordusunu boğmuyor. İbrahimî bir fedakârlık, İsmailî bir teslimiyet olmayınca Nemrud'un ateşi bugünün İbrahimlerini, İsmaillerini, Ayşeleri ve Fatma- larını yakmaya devam ediyor. Muhammedî bir merhamet ve adalet olmayınca Ebu Cehiller, Ebu Lehebler dize gelmiyor. Bakın, haberlerden dinliyor, izliyorsunuz. Zulümden kaçarak zalim- in kapısına sığınan Müslümanlara şart koşar duruma geldi Siyonist haçlı zihniyet, emper- yalist batı: "Eğer dininizi değiştirirseniz kabul ederiz yoksa hayır!"

Her şeye rağmen uyanamayan, kurtuluşun inandığı değerlerde arayamayan insanların bir an önce uyarılması gerekir. Allah'ın yardım ve inayeti ancak O'na itaat ve ibadet etmek- le mümkündür. Allah'a kul olan, hiç kimse- ye muhtaç duruma düşmez. O'nun yakınlığını kayıp edene de kimse yardım elini uzatamaz. Denmiştir ki, "Zalim, yeryüzünde Allah'ın kırba- cıdır; önce onunla intikam alır. Sonrada ondan intikam alır."

Yüce Allah buyuruyor ki:

"Siz zalimlere meylettirmeyin ki vücudu- nuza ateş yapışmasın. Hâlbuki Allah'tan gayri sizin dostunuz yoktur. Binaenaleyh zalimlere meylettikten sonra hiç kimse tarafından yardım olunmazsınız." (Hud, 113)

"Kim zalime meylederse Allah zalimi ona musallat eder." (Keşful Hafa, Hadis: 2380)

Evet, ilk öncelikli olarak yapmamız gere- ken, kendimizi ve benimsediğimiz hayat tarzı- mızı sorgulamak olmalı. Bugün insanlarımızın gönüllerini meşgul eden en önemli şey, batının bizlere altın tepside sunduğu, medeniyet saf- satasıyla bizleri aldattığı aslında kendilerinin de memnun olmadıkları bir yaşam tarzı. Bun- da başarılı olmadıklarını söylemek, fazla iyim- serlik olur zannımca. Öyle ki, Peygamberimizin ifadesiyle "onları adım adım takip ediyor, onlar bir kertenkelenin deliğinden girse biz de girme- ye çalışıyoruz." Bugün zulmün, haksızlığın, ka- nın, gözyaşının, nice ahların ve feryatların ar- kasındaki gerçek aktörlerin bunlar olduğundan şüphe olmadığı halde, bir mazlum mültecinin hala berberde Amerikan saç modeli yaptırması, tişörtlerinin üzerinde zulmün koalisyonu olan bu ülkelerin bayraklarını taşıması, başka bir şey demeye gerek bile bırakmıyor.

"Hıristiyan ve Yahudileri dost edinme- yin onlar birbirinin dostudurlar. İçinizden kim onları dost edinirse, o da onlardan- dır. Allah zalim topluluğa hidayet etmez." (Maide, 51)

"Sen onların dinine girmedikçe Yahu- di ve Hıristiyanlar senden asla hoşnut ol- mazlar." (Bakara, 120)

Harp meydanlarında İslam ümmetini ye-

nemeyen batılı haçlı zihniyeti, maneviyatımızı elimizden aldı, bizleri Kur'an'dan ve Resulünün sünnetinden uzaklaştırmaya çalıştı. Bunun için de en etkili yöntem olarak, Müslümanların arasındaki birlik ve beraberliği yok etmek, fitne tohumları serpiştirip Müslümanları birbirine kırdırmak olarak gördüler. Son asırda bunu uygulamaya koydular. Bunda başarılı olmadılar, diyebilir miyiz? Fitne uykudaydı uyandırdılar; yürekler titriyordu taş kesildi, gönül tarlasına boy veren ağaçlar kurumaya yüz tuttu, hissiyatımız uzaklaştı hissetmekten, merhametimiz uzaklaştı kendimize dahi merhamet etmekten.

Allah bizi uyarıyordu hâlbuki:

"Allah ve Resulüne itaat edin, birbirinizle çekişmeyin, sonra gevşersiniz gücünüz devletin elinizden gider, sabırlı olun. Çünkü Allah, sabredenlerle beraberdir." (Enfal, 46)

"Allah'ın ipine (Kur'an'a) sımsıkı sarılın..." (Ali İmran, 103)

Evet, ne zaman ki gönül toprağına Muhammed'in (SAV) muhabbet damlası düşürürüz. Kur'an'a sımsıkı sarılırız; işte o an kardeşlik ağacı yeniden yeşerir. Tefrikalar, vurup kırmalar, öldürmeler, haksızlık ve hukuksuzluklar, vicdansızlık ve izansızlık yok olur. Ne zaman ki diller Allah'ı zikreder, gönüller onun aşkıyla çarpar, işte o zaman Rabbimizin inayeti ve rahmeti yetişecektir. Ne zaman ki adaleti, hakkaniyeti, diğergamlığı benliğimize sindirir; evde, işte, köyde, kasabada, mahallede her insana ümit oluruz, her sıkıntıyı dert ediniriz. Bir acı görsek onu kalbimizde hisseder, bir haksızlığa şahit olsak onu gidermek için canımızı ortaya koyar, zalimin yüzüne zulmünü haykırırız, ağlayanla ağlar, gülenle güleriz, bütün dünyayı kalbine sığdıracak kadar yürekli cesaretli Müslümanlar oluruz; işte o zaman, kurumuş ağaçlar tekrar meyveye dönüşecek, zulmün karanlığı yeniden adaletin güneşiyle aydınlanacaktır.

Yüce Allah buyuruyor ki:

"Ey iman edenler! Eğer siz Allah'a yardım ederseniz (emrini tutar, dinini uygularsanız) O da size yardım eder ve ayaklarınızı sağlam bastırır." (Muhammed, 7)

Öyleyse hadi bakalım, başlayalım. Bugünden itibaren hayatın bize yakın olan, hissiyatlarımızın körelmediği tarafından tutarak, hala ümit beslediğimiz var olan maddi ve manevi serma-

yemizi ortaya koyarak, zulme ve haksızlığa son vermeye. Örnek olarak; namaza çağrıldığımızda ok gibi yerimizden fırlayıp koşalım ictimaya. Komşumuza yardım elini uzatalım. Ana babamıza "öf" bile demeyelim. Kimsenin cebinden çalmayalım, haram lokmayla dimağımıza zulmü yedirip içirmeyelim. Sağımızla solumuzla ilgilenelim. İbrahim atamız gibi ateşlere atıldığımız bir zamanda, ne yapılır; onu bir daha bir daha okuyalım. Ebu Bekir'in sadakatini, Ömer'in adaletini, Osman'ın fedakârlığını kuşanalım. Önderimizin, Ebu Cehillerle, Ebu Leheplerle mücadelesindeki masumiyet ve mazlumiyetlerindeki üstün ve ayrıcalıklı olmanın kriterlerini tekrar ederken, istikametinden asla taviz vermeden, onlarla baş edebilmesindeki şifreleri yeniden yaratılış kodlarımıza girelim. "Biz, kendimizi değiştirdiğimizden Rabbimiz bizi değiştirdi" gerçeğinden hareketle yeniden özümüze dönüp, yeniden uyanalım hayata. Ve göreceğiz ki, bugün gördüğümüz zulümler sadece Mekke'deki imtihanımız olacak; sonra Medine'deki inşaa ve ıslahımız bizleri zafere kavuşturacak.

Mehmet Akif Ersoy'un, ancak hissiyatlı bir insanın dilinden dökülebilecek kadar manalı, kalbinde yankılanıp hayatında eyleme dönüşürecek kadar kararlı şu dizeleri, arzuladığımız imanî ve İslamî bir duruşu ortaya koymaktadır:

"Zulmü alkışlayamam, zalimi asla sevemem

Gelenin keyfi için geçmişe kalkıp sövemem.

Üç buçuk soysuzun ardından zağarlık yapamam

Hele hak namına haksızlığa ölsem tapamam

Kanayan bir yara gördüm mü yanar ta çiğirim.

Onu dindirmek için kamçı yerim, çifte yerim

Adam aldırma da geç git, diyemem, aldırırım

Çiğnerim, çiğnenirim, hakkı tutar kaldırırım.

Zalimin hasmıyım ama severim mazlummu

İrticanın sizin lehçede manası şu mu?"

"Gevşemeyin üzülmeyin, (eğer gerçekten) iman etmiş kimseler iseniz üstün olan sizlersiniz." (Ali İmran, 139) müjdesiyle son veriyorum yazıma.

Selam ve dua ile...

Selam Olsun "İkra"nın İzinden Gidenlere!

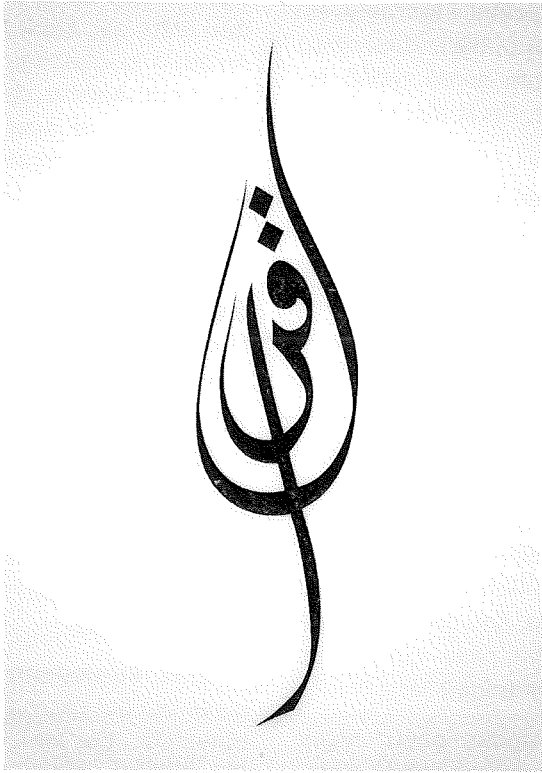
Hilal SARIDOĞAN

Allah'ın selamı, rahmeti ve bereketi üzerinize olsun.

Allah Teâlâ, Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyuruyor: "Yaratan Rabbinin adıyla oku! O, insanı aşılansmış yumurtadan yarattı. Oku, insana bilmediklerini belleten, kalemle (yazmayı) öğreten Rabbin, en büyük kerem sahibidir." (Alak Suresi, 1-5) Bu ayetler, Kur'an-ı Kerim'in ilk nazil olan ayetleridir. Ve "Oku!" diye başlıyor. Allah'ın biz kullarına ilk emridir bu. Ayet-i kerimede okuma emredilirken neyin okunacağı belirtilmemiştir. Kişinin kendisi, içinde yaşadığı toplum, hatta insanlık için yararlı olacak bütün ilimlerin okunup öğrenilmesi gereken bu emrin kapsamı içindedir.

"Bir gün, Ebu Hureyre (ra), Medine'de sokağa çıktı. Halk sokakta dolaşıyordu. Onlara şöyle seslendi:

- Peygamber Efendimizin mirası bölüşülüyor,

yor, siz ise burada vakit geçiriyorsunuz. Gidip o mirastan payınızı alsanız ya, deyince, halk:

- Nerede bölüşülüyor, diye sorarlar. Ebu Hureyre (ra):

- Mescidde bölüşülüyor, diye cevap verir. Halk koşarak mescide gider; sonra geri dönerler. Ebu Hureyre (ra), onların geri geldiklerini görünce, sorar:

- Ne oldu? Şöyle cevap verirler:

- Biz, mescide gittik, ama sizin söylediğiniz gibi orada taksim edilen herhangi bir şey görmedik. Ebu Hureyre (ra), tekrar sorar:

- Siz mescide hiç kimseyi görmediniz mi? Onlar:

- Evet, bazı kimseler gördük; bir kısmı namaz kılıyor, bir kısmı Kur'an okuyor, bir kısmı da helal-haram gibi konuları tartışıyorlardı, derler. Bunun üzerine Ebu Hureyre (ra):

- Yazıklar olsun size! İşte o, Peygamberin mirasıdır, diye cevap verir."

Evet, ilim en üstün payedir. İlim, hazinedir. İlim, Peygamber mirasıdır. "İlim öğrenmek, her Müslümana farzdır" diyen, "Hikmet ve ilim, mü'minin yitik malıdır; onları nerede bulursa alır" diyen ve bu konu ile ilgili pek çok hadis-i şerifleri olan Peygamber Efendimizin ümmetiyiz biz! Bizlerin, İslam uğrunda davamız olmalı. Bu dava da "İkra!" ayetinin izinden gitmekle mümkün olabilir.

Bizler, âlemi okumakla yükümlüüz... Ne yazık ki, günümüzde "Oku!" emrini "Diploma al!" olarak anlamanın bedelini çok ağır ödüyoruz. Ama bu davaya baş koyduysak eğer, başta içinde birçok gizem barındıran, o kadar derin, o kadar sonsuz Kur'an-ı Kerim olmak üzere, Peygamber Efendimizin hadislerini ve bizi Allah'a yakınlaştıracak kitaplar okumalıyız. Bizlere fayda verecek ilim öğrenmeliyiz. Son nefese kadar hakikati konuşmak ve hizmet-i Kur'aniyyeyi sürdürmek için bol bol okuyup, öğrendiklerimizi hayatımızda da uyguladıktan sonra tebliğ etmeliyiz. Ömür dakikaları az. Fakat lüzumlu işler çok...

Müslüman, uyanık olmalı! Uyanık olmak ise bilmekle olur. Bilmek ise okumak, öğrenmekle olur... Ehl-i küfür gençleri çalışıyor. Bizler ise ehl-i İslam gençleri olarak daha çok çalışmalıyız. Madem amacımız tebliğ, İslam birliği, İslam dirliğini yıkamaları için çalışmalıyız.

Muaz b. Cebel (ra) dedi ki: "Size benim vasiyetim olsun! İlmi, ancak Allah rızası için öğrenin! Zira Allah rızası için öğrenilen ilim, takvayı (Allah'tan korkmayı) hasil eder. Bu niyetle ilim aramak ibadettir. Bu ilmi müzakere etmek, tesbihtir. İlimden konuşmak, Allah yolunda cihadıdır." Buradan da anlıyoruz ki, ilmi de Allah rızası için öğrenmeliyiz. Zaten Allah rızası için yapılan işler, ibadet niteliğinde değil midir?

Mü'min, "Allah ve rızasından gayrı" hiçbir şeyde gözü olmayan bir seviyenin sahibi olmalı. Ve tabii ki de öğrendiğimiz ilimle amel edebilmeliyiz. Ne güzel demiş Muaz b. Cebel (ra): "Ne kadar bilgi sahibi olursanız olun, amel etmedikçe Allah sizi ilminizle sevaplandırarak değildir." Yine anlıyoruz ki, sadece bilmek yetmez. Zira şeytanda da ilim vardı. Ancak ihlâs yoktu... Önce samimi olmakla birlikte, bildiklerimizi fiiliyata dökebilmeliyiz. Ki asıl o zaman ilmin lezzetini alabilelim.

"Dünyanın tüm çiçeklerinin adlarını yaz; uzaktan oku, yakından da. Hiçbirinin adı, bir kitabınki kadar güzel olamaz" demiş güzel bir yazarımız. Lakin öyle bir hale geldik ki, kitap okumak yerine, özetlerini okur olduk. Mesela öyle kitaplar vardır ki, her okumada anlam kazanır, anlam kazandıkça okunur, okundukça yenilenir. Unutulmamalıdır ki, kitaplar okundukça değil, raflarda durdukça yıpranırlar.

Kitapları sevip, sevdirmemiz lazım. Kitapları sevdiğimiz zaman, bize yeni dünyalar sunabilir. Kitap okumanın faydasıyla ilgili bir kıssa aktarmak istiyorum: "Bir defasında Hocama dedim ki: Bir kitap okudum ama zihnimde kitaptan bir şey kalmadı. Bana bir hurma uzattı ve dedi ki: 'Bunu ağzında çiğneyip ye.' Yedikten sonra bana sordu: 'Şimdi sen büyüdün mü?' Hayır, dedim. Dedi ki: 'Büyümedin fakat o hurma vücuduna dağıldı, et oldu, kemik oldu, sinir oldu, deri oldu, saç oldu, tırnak oldu, hücre oldu vs.' Anladım ki okuduğum kitap da öyle dağılıyor. Bir kısmı kelime dağarcığımı genişletiyor. Bir kısmı, bilgi ve marifetimi artırıyor. Bir kısmı, ahlakımı güzelleştiriyor. Bir kısmı, yazı ve konuşmada üslubuma incelik katıyor... Her ne kadar ben hissetmesem de."

Evet... Bir kitap beni nasıl değiştirir, nasıl faydası olur, diye bir kez daha düşünmemiz gerekiyor. Nureddin Yıldız Hocanın deyişiyle: "İlaç niyetine kitap okuyan bir ümmet olmalıyız. Bu ümmet, kitap ümmetidir."

Son olarak, Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'in bir hadisini belirtip bitirelim: "Ya öğreten, ya öğrenen, ya dinleyen ya da ilmi seven ol! Fakat sakın beşincisi olma, (yani bunların dışında kalma) helâk olursun!" diye buyurmuş Efendimiz.

Evet kardeşlerim; cehalet, felakettir. Öyleyse bol bol okuyup, anladıklarımızla tefekkür etmeliyiz. Kur'an-ı Kerim başta olmak üzere, okuyup maneviyatımızı güçlendirmeliyiz. Ve maneviyatın güçlenmesi, hayatın manasını yükseltecektir. Rabbimiz, bu yolda bizlerin yardımcı olsun. Okuyalım, okutalım, öğrenelim, öğretelim... Ahir zamanın bilinçli gençleri olalım. Ümmetin böyle gençlere ihtiyacı var. İslam uğrunca canını seve seve verecek, cihad edecek, tebliğ edecek... Bu yolda bir tuğla olmak için uğraşan ümmetin umudu olabilmemizi temenni ediyorum. Selam ve dua ile...

Cennet kapısı Çanakkale

Rüveyde Bera, Zeliha, Zülal
İHO 6. Sınıf Öğrencileri

Allah'ın selamı, rahmeti ve bereketi sizin üzerinize olsun. Biz, (Kayseri) Nurettin Öztürk İmam Hatip Ortaokulu'ndan Rüveyde Bera, Zeliha ve Zülal isimli üç kız öğrenciyiz. 6. Sınıfa gidiyoruz. Sizlere, şimdi bir kitabı tanıtacağız.

Kitabımızın adı: "Cennet Kapısı Çanakkale". Yazarı ise "Yusuf Dursun". Bu kitapta yazar, adından da anlaşılacağı gibi Çanakkale Savaşı'nı ve Çanakkale'nin ruhunu anlatıyor.

Kitabımızı anlatmaya başlayalım. İstanbul'da bir ortaokulun 8. Sınıfında okuyan Hülya, Atakan ve Mertcan isimli üç arkadaş, Sosyal Bilgiler Öğretmenleri Bayram Bey'den bir sunum ödevi alıyorlar. Bu ödev, Çanakkale Savaşı ile ilgili. Ve bu ödevi yapmak için, 8. Sınıflara düzenlenmiş olan Çanakkale gezisine katılıyorlar. Ve her şey orada başlıyor. Çanakkale'de gezerlerken üç arkadaş, bir top namlusunun içine giriyorlar. Ve kendilerini bir anda beyaz bir ışığın içinde buluyorlar. Daha sonra Hülya, Atakan ve Mertcan, zamanda yolculuk ettiklerini ve Çanakkale Savaşı'nın başlamak üzere olduğu zamana gittiklerini anlıyorlar. Üç arkadaş, savaşın ruhunu öğrenmek istiyor; bu yüzden üçü de farklı yönere dağılıp, savaşı en ince ayrıntısına kadar inceliyorlar.

Her biri farklı farklı hikâyeler öğreniyorlar. Bu hikâyelerden biri de kadın kahramanlarımızdan Kara Fatma'nın hikâyesi. Kara Fatma, yüzünün esmerliğinden değil, kalbinin temizliğinden Kara Fatma diye anılırdı. Herkes gibi, bir gün onun da çocuğu oldu. Ama o da savaşa girmek istiyordu. Bir gün kararını verdi. Kağnısını alıp, inekleri kağnyaya taktı. Çocuğunu da alıp yola koyuldu. Bir han ile karşılaştı. Hancı, "Yer yok" dedi. Ama Kara Fatma, dayandı. Sonunda hancı kağnyayı aldı. Kara Fatma'ya, "Sana yer yok" dedi. "Ama bizim eve gidelim. Orada sana bakarlar" dedi. Kara Fatma, teşekkür etti

ve gitti.

Afacanlar, bu arada güzel sözleri de defterlerine not etmeyi unutuyorlar. Üç arkadaş, yaşadıkları zamana geri dönünce, öğretmenleri Bayram Bey'e güzel bir sunum hazırlıyorlar. Öğretmenlerinden tam not alan üç arkadaşın sevinciyle kitap sona eriyor.

Bu kitabı sizlere anlatmaya çalıştık. Umarız beğenirsiniz. Biz, sizlere bu kitabı okumanızı öneririz. Bu yazıyı yazmamızda emeği geçen; Ethem Koçak isimli Türkçe öğretmenimize ve Fatih Pala'ya teşekkür ediyoruz.

Dünyanın Neresindeyiz?

Taha Oğuzhan KILAVUZ

Hamd ve övgülerin en güzeli ezelde ve ebede var olan, bizleri nimetleri ile yaşatıp var eden, hâkimiyet ve hüküm sahibi Allah'a mahsustur.

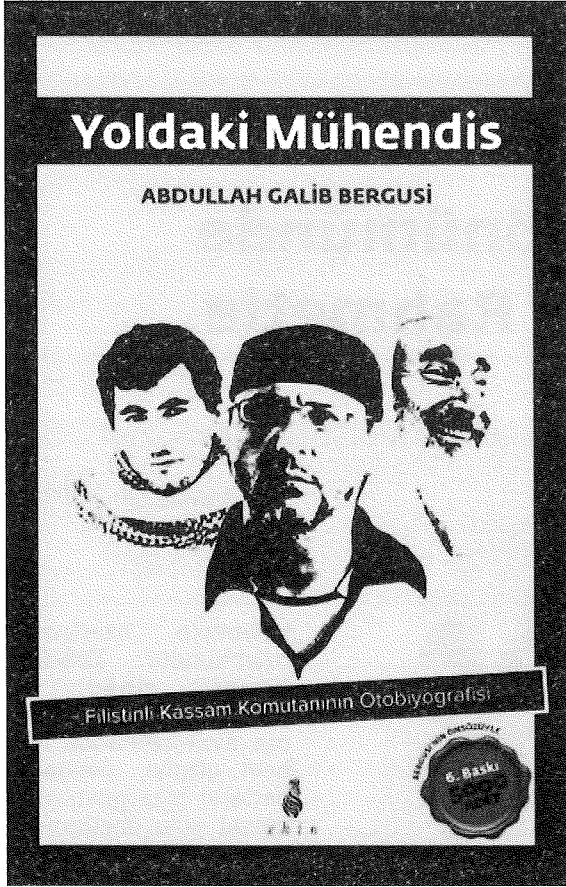
Salât ve selam ise Efendimiz, önderimiz ve rehberimiz Hz. Muhammed (sav)'e ve onun yolundan gitmeyi kendisine şiar edinmiş Müslümanların üzerine olsun. Es selamu Aleykum...

Her geçen gün hatta her geçen dakika insanlık adına olumlu veya olumsuz olarak yeni şeyler üretilip piyasaya sürülüyor. Telefon markaları birbirleri ile yarışıyor ve artık insanlık adına olumlu işler yapmaktan ziyade birbirlerini geçebilmek için kıyasıya mücadele ediyorlar. Peki, biz ne yapıyor, bu olaylar karşısında nasıl bir tavır takıyoruz? Durun, ben söyleyeyim; birbirleri ile yarışan bu markaları takip ediyor ve yeni çıkan ürünlerini elde etmek amacı ile gereksiz harcamadan kaçınmıyor, aksine israfın tam ortasında yer alıyoruz.

Her geçen gün hatta her geçen dakika insanlık adına olumlu veya olumsuz olarak yeni şeyler üretilip piyasaya sürülüyor. Telefon markaları birbirleri ile yarışıyor ve artık insanlık adına olumlu işler yapmaktan ziyade birbirlerini geçebilmek için kıyasıya mücadele ediyorlar. Peki, biz ne yapıyor, bu olaylar karşısında nasıl bir tavır takıyoruz? Durun, ben söyleyeyim...

Dünya'da her geçen dakika ortaya konulan ve artık amacının tamamen insanları çalışma azminden, birlik beraberlik ve muhabbet ortamından, inançlarından ve manevi değerlerinden uzaklaştırmak olan bu gelişmelere neden müdahale edemiyoruz? Belki tam düşünürken kesiyorum; ama durun yine ben söyleyeyim. 'Bu adamlar işlerini çok iyi yaptılar ve amaçlarına ulaştılar' da ondan. Bu adamların amacı bizleri kendilerine bağlayıp kendilerine müdahale etme

veyahut yeni ürünler ortaya koyarak karşılıklarına çıkmamızı engellemekti ve bunu da gayet iyi bir şekilde başardılar. Bunu başarmalarındaki en önemli etken, bizim yüce kitabımız Kur'an'dan uzaklaşıp sosyal medyalarda, internet ortamında saatlerce vakit geçirmemizdir. Bizim, İnşirah Suresi 7. ayet ile bağımızı kopardılar: "Öyleyse bir işi bitirince diğerine koyul." İşte, bu ayetle bağımızı öyle bir kopardılar ki bırakın ikinci işe koyulmayı, daha birinci işe bile başlamıyoruz.

Düşünüyorum bazen, belki de ilgim olduğundandır bilmem, lakin kendi sosyal medya ağıımızı kursak olmaz mı acaba, yapamaz mıyız? İsmi bile düşündüm; "AİSA" olsa mesele. "Âlem-i İslam Sohbet Ağı". Her gün sabah herkesin karşısına uygulamayı ilk açtığında bir ayet ve bir hadis çıksa hatta yoğun istek üzerine sadece gün içerisinde ilk açılışta değil, uygulamanın her açılışında yapsak bunu. Hayal mi acaba? Bence değil. İstedikten sonra ve belli bir donanıma ulaşmakla beraber Allah'ın rızasını hedefe koyarak "Bismillah" dedik mi, olmayacak bir şey değil Allah'ın izniyle.

Fikir güzel belki; ama o donanıma nasıl ulaşacağız? Güzel soru bence! Çünkü sadece bilgisayar veya yazılım işi ile ulaşmak yetmiyor bu iş için; İslamî bir bilince de sahip olmak gerekiyor. Bu da hem İslamî eğitim veren hem de pozitif ilimler noktasında öğrencileri geliştiren mekteplerle sağlanabilir zannımca. Yalnız bu sistem, öyle her yere açılan İmam Hatip Okulları gibi olmamalı; yani 'bir böyle okullar

olsun' diye olmamalı ortaya bir şeyler konulmalı. Bugün birkaç İmam Hatip Okulu dışında Türkiye'de hem İslamî mânâda hem de pozitif ilimler noktasında üst düzey katkı sağlayan İmam Hatip Okulu bulunmamaktadır. Genellikle belli bir yaşa erişmiş olan ve artık öğrenciye bir şeyler verme noktasında neredeyse tüm heyecanını yitirmiş olan öğretmenlerden oluşan kadrolarla İmam Hatip okullarının hiçbir zaman istenilen seviyeye ulaşamayacağı kanaatindeyim. İster bunu bir eleştiri olarak kabul edin, isterseniz öneri veya ikisini beraber kabul edin; belki daha iyi olur.

Neyse biz konumuza dönelim. Dediğim gibi, bu okullar az ve öz olmalı. Hedefe odaklı, Allah rızası için bir şeyler ortaya koyacak gençlerden oluşmalı. Gerekli yerde bilişim sektöründe İslamî çerçevede ürünler, çalışmalar ortaya koymalı; gerekli yerde ise eline silah alıp cepheye cihad edebilmeli. İşte bu okullar, aslında tam donanımlı birer mücahid yetiştirmeli. Abdullah Galip Bergusi'yi bilirsiniz belki; 'Yoldaki Mühendis' müthiş bir deha. İslamî bilincin pozitif ilimlerle birleştiğinde nelerin olabileceğini gösteren müthiş bir canlı örnek, her ne kadar Siyonistlerin zindanlarında olsa da.

Son olarak toparlamak gerekirse; bizler, ilk olarak İslamî noktada kendimizi geliştirmeli, olayları İslamî çerçevede yorumlayıp gözlemleyebilecek seviyeye ulaşmalı ve ardında da teknoloji başta olmak üzere çoğu yerde kendimizi gösterip İslamî düsturlar ile bezenmiş çalışmalar ortaya koymalıyız. Bunu başardığımız vakit, bakın ve görün o çok meşhur markalar nasıl birer birer çöküşe geçiyor. Tabi bunu başarmak için yürekli Müslümanlara ihtiyacımız var hem de en yüreklisinden. Bu arada yazının başlığına bakmayın siz, asıl başlık ve soru şu olmalıydı: "Ahirette Nerede Olacağız?"

Cennetin güzelliklerinden faydalanmak amacıyla gayret gösterme niyetiyle Allah'a emanet olun. Selam ve Dua ile...

Şehâdetinin 13.Yıldönümünde Şeyh Ahmed Yâsin'i Rahmetle Anıyoruz

Ubeydullah TOPRAK

Ümmetin onurlu sesi, bütün dünyada Filistin İslâmi Direniş Hareketi HAMAS'ın kurucusu ve mânevî lideri olarak bilinen Şeyh² Ahmed Yâsin'i şehâdetinin 13. yılında rahmetle anıyoruz. Şeyh Ahmed Yâsin, Siyonist İsrail tarafından 22 Mart 2004'te Gazze'ye düzenlenen hava saldırısında şehâdete kavuşmuştu. Şehâdetinin 13.yıldönümü vesilesiyle Şeyh Ahmed Yâsin'in hayâtı ve mücâdelesini hakkında siz okuyucularımızı bilgilendirmeye çalışacağız:

Şeyh Ahmed Yâsin'in hayâtını dört

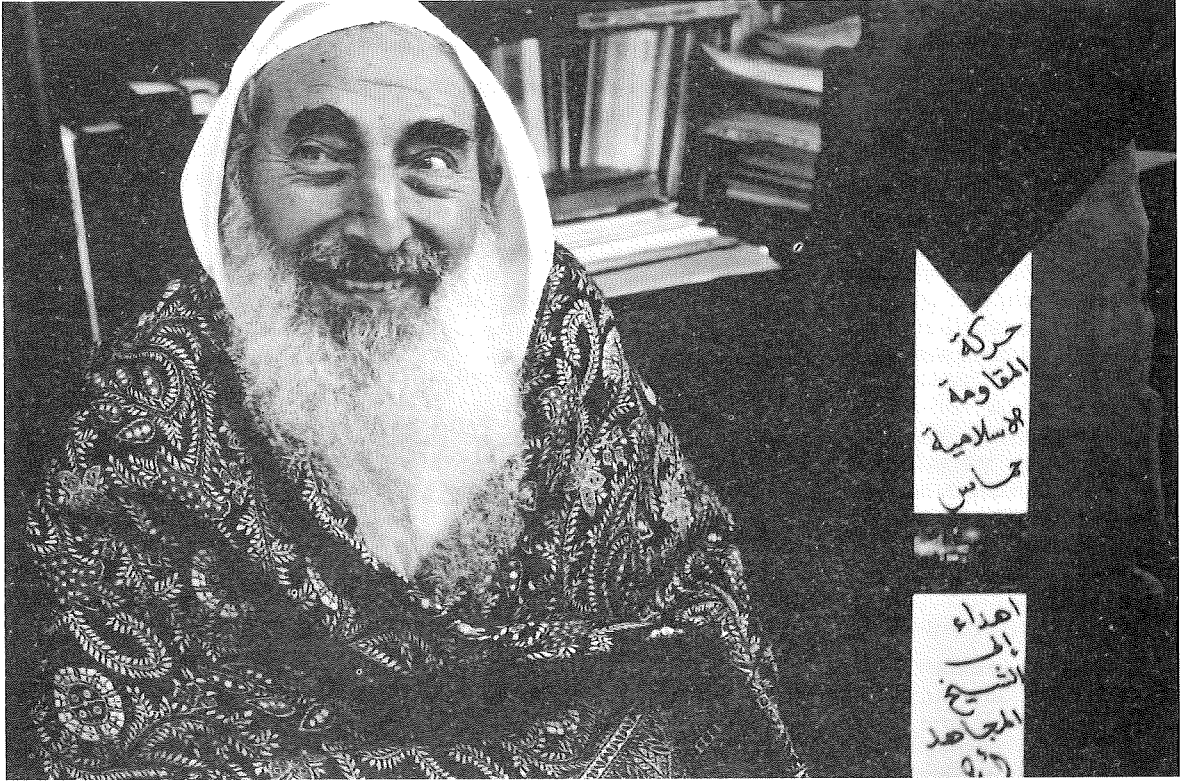
1 "Müslüman Kardeşler Örgütü"nü Filistin kolu olarak bilinen HAMAS, adını Arapça Hareketul-Muqavemetul-İslâmiyye (İslami Direniş Hareketi) kelimelerinin ilk harflerinin bir araya gelmesinden alıyor. "HAMAS" aynı zamanda Arapça'da "hamiyet; Bir insanın yurdunu, ulusunu, ailesini koruma çabası) ve "şevk" anlamına geliyor. Kısa dönemli amacı İsrail'in Filistin topraklarından çekilmesini sağlamak olan örgütün, uzun dönemdeki hedefi, İsrail devletini önceleyerek 1948 sınırlarını esas alan İslami bir Filistin devleti kurmak.

2 Arapçada "Yaşlı kimse, kabile ve aşiret reisi, bir sahada üst seviyeye gelmiş otorite" anlamlarındaki "Şeyh" kelimesi İslâm âleminde ilmi ve faziletleriyle önde gelen âlimler için sıklıkla kullanılmaktadır. Türkiye de ise daha ziyade tasavvufta velî, pîr, er, eren ermiş ve mürşid kelimeleriyle eş anlamlı olarak kullanılmaktadır. Mevzumuz olan Ahmed Yâsin, "Şeyh" lakabıyla tanındığı için bizde bu lakabıyla anacağız. Yoksa Şeyh Ahmed Yâsin'in herhangi bir tarikat'a bağlı olduğu veya bir tarikatın lideri olduğu konusunda bir bilgiye sahip değiliz.

kelimeyle özetlemek mümkündür: **İbadet, hicret, cihâd ve şehâdet.** Bu dört kelime aynı zamanda nebevi çizgiyi, peygamberlerin bize gösterdiği kutsal yolu özetlemektedir. O, insanın bu dünyaya Allah'a kulluk görevini yerine getirmek üzere gönderildiğine bütün kalbiyle inanmış ve işte bu inancın kazandırdığı teslimiyet duygusuyla Allah'a teslim olmuş, O'na kulluk görevini özenle yerine getirmek için çalışan biriydi. Allah'a olan bu

teslimiyeti onu, dünyevi hesaplarla zalimlere teslim olmaktan alıyordu. Dolayısıyla kulluk teslimiyetiyle, bu vasfın kendisine kazandırdığı kula kul olmama onurunu bir araya getirmeyi başardı. Böylece hak bildiği yoldan asla sapmadı, zalimler karşısında zerre kadar taviz vermedi. Tertemiz vatani, işgalci Siyonistler tarafından işgal edilince 11 yaşında ailesiyle birlikte hicret etmek suretiyle birçok peygamberin hayâtına girmiş olan hicret olayını yaşadı. İçinde bulunduğu şartların kendisine diğer kulluk görevlerine ek olarak cihâd yükümlülüğünü de yüklediğini bildi ve bedensel özürsüzlüğünü bu konuda mazeret olarak gösterme yoluna gitmeksizin, bir kaçamak yolu armaksızın cihâd ve direniş hususunda başkalarına örnek olmak için hep gayret sarf etti. Sonunda Allah'a kulluk bilinci içinde cihâd ve direnişe adanmış 67 yıllık ömrünü, bir seher vaktinde, cemaatle kıldığı sabah namazının ardından kucakladığı

şehâdetle tamamladı.³

O'nun hayâtını biraz daha ayrıntılı okuduğumuz zaman yukarıdaki dört kelimenin gerçekten bu hayâtı özetlediğini daha açık bir şekilde görürüz.

Ahmed Yâsin, 1937 yılında Filistin'in Askalan şehrinin el-Cevra köyünde dünyaya geldi. Üç yaşında iken babası vefat etti. Bundan sonra annesinin ve kardeşlerinin himayesinde büyüdü. 1948 yılında Yahudilerin Filistin'in büyük bir bölümünü işgal etmelerinin yol açtığı felaket üzerine ailesi Gazze şehrine göç etti. 1952 yılında Gazze şehrindeki İmam Şâfiî Okulu'nda ilköğrenimini tamamladı. Sonra er-Rihal Ortaokulu'nda ortaöğrenimini tamamladı. Lise öğrenimini de 1958 yılında Filistin Lisesi'nde tamamladı. Ahmed Yâsin, hayâtının gerek bu döneminde gerekse sonraki dönemlerinde pek çok önemli olaya şahit oldu. Bütün bu olayların onun üzerinde önemli etkileri oldu.

Ahmed Yâsin, 1952 yazında bir yüzme faaliyeti esnasında kafasının üstüne düştü ve boyun kemiği kırıldı. Bu yüzden bütün vücudu felç oldu. Liseyi bitirdikten sonra bazı ilim adamlarından özel dersler aldı. Bunun yanı sıra kendi özel çalışmalarıyla da kendini çok iyi yetiştirdi. Çevresinde zeki ve kültürlü biri olarak tanınırdı. Özel öğrenimini tamamladıktan sonra öğretmen olarak görev aldı.

1967 yılında Filistin'in tamamının Siyonist işgalcilerin eline geçmesi üzerine insanlar, vatanlarını işgalden kurtarma mücâdelelerinde kendilerine önderlik edecek birilerini aramaya başladılar. İşgalci Yahudilerden gelen tehlike konusunda insanların şuurlandırılmasında Şeyh Ahmed Yâsin'in büyük rolü oldu. Şeyh Ahmed Yâsin, Gazze'de İslâm Merkezi'ni kurmasından sonra iyice tanındı ve Filistin'in her tarafında adı duyulmaya başladı. Bu durum işgal yönetimini son derece rahatsız etti ve işgal yönetimi Şeyh Ahmed Yâsin'i defalarca polis merkezine çağırdı.

1984 yılında Şeyh Ahmed Yâsin ve yardımcılarından pek çok kimse tutuklandı. Yürütülen soruşturma sonunda Ahmed Yâsin, İsrail devletini yıkararak yerine İslâmi bir devlet kurmak için çalıştığı gerekçesiyle 13 yıl hapse mahkûm edildi. Ancak on bir ay sonra Filistinlilerle işgalciler arasında gerçekleştirilen bir esir değişiminde serbest bırakıldı. 1985'te gerçekleştirilen bu uygulamadan sonra Şeyh Ahmed Yâsin, yine Filistinli kitlelerin Siyonist işgalcilere karşı sürdürdükleri cihâdlarında başlarına geçti. Ahmed Yâsin 8 Aralık 1987 tarihinde başlayan intifadanın öncüsü durumundaki İslâmi Direniş Hareketi **HAMAS**'ın liderliğini yürüttü. Bu teşkilatın mânevî lideri ve intifadanın devamında bir motor görevi gördü.

Siyonistler, 18 Mayıs 1989 tarihinde Şeyh Ahmed Yâsin'i yeniden tutukladılar. Onunla birlikte İslâmi Direniş Hareketi mensubu pek çok kimseyi de tutukladılar. Bu tutuklama, intifa-

3 Ahmed Varol, Şehâdetinin İkinci Yıldönümünde: Şeyh Ahmed Yâsin <http://www.vahdet.info.tr/filistin/dosya6/1534.html>

dayı durdurmayı amaçlayan sonuç getirmeyecek bir uygulamaydı. Ancak siyonistler umduklarını bulamadılar. Çünkü bu olay üzerine intifada daha da şiddetlendi.

Uzun oyalamalardan sonra Şeyh Ahmed Yâsin, 3 Ocak 1990 tarihinde mahkeme önüne çıkarıldı ve 15 ayrı suçlamadan yargılandı. Ahmed Yâsin'in mahkeme başkanına söylediği söz şu olmuştu: **"Bu mahkeme kanuni olarak beni yargılama hak ve yetkisine sahip değildir. Çünkü bu mahkeme işgalciler tarafından kurulmuştur. Dolayısıyla tamamen gayri meşru ve kanundışıdır."**

Bu ilk duruşmadan sonra yargıç yeniden duruşmayı belirsiz bir tarihe kadar erteledi. Daha sonra Siyonist yönetim Şeyh Ahmed Yâsin'in 6 Ekim 1991 tarihinde mahkeme önüne çıkarılacağını açıkladı. HAMAS bu sırada, Şeyh Ahmed Yâsin'in yargılanmasını protesto için genel grev ilan etti. 16 Ekim 1991 tarihinde de Şeyh Ahmed Yâsin hakkında mahkemenin verdiği zulüm hükmü açıklandı. İsrail askeri mahkemesi HAMAS'ın kurucusu Şeyh Ahmed Yâsin'i ömür boyu hapis cezasına çarptırdı. Mahkeme; Ahmed Yâsin'e ayrıca öldürme emirleri verdiği ve İsrail'i yıkarak yerine İslâmi bir devlet kurmayı amaçlayan kanun dışı (!) örgüt kurduğu iddiasıyla on beş yıl hapis cezası verdi.

Ahmed Yâsin, sağlık durumunun kötüleşmesine, maruz kaldığı kötü uygulamalara ve bedensel özürlü olması dolayısıyla zindanda çektiği sıkıntılara rağmen işgalciler karşısında hiçbir taviz vermedi. Onun şu sözü dâvâsı ve inancı konusunda ne kadar kararlı olduğunu açıkça ortaya koymaktadır: **"Benim için hapiste 100 yıl kalmak karşılığında birtakım tavizler vererek çıkmaktan daha iyidir."**

Şeyh Ahmed Yâsin, sekiz yıl süren zindan hayâtı boyunca kararlılığından hiç bir şey kaybetmedi ve Siyonist yönetimi muhatap kabul etmeme konusundaki tutumunu değiştirmede. Şeyh Ahmed Yâsin, sekiz buçuk yıla yakın bir süre zindanda kaldıktan sonra 30 Eylül 1997 Salı akşamı serbest bırakılarak tedavi edilmek üzere Ürdün'ün başkenti Amman'a getirildi.

Gazze'de Şeyh Ahmed Yâsin, Amman'da bir süre tedavi gördükten sonra vatani Filistin'e ve ailesinin ikamet ettiği Gazze'ye döndü. Zindan hayâtı boyunca çektiği sıkıntılar, eziyetler

Ahmed Yâsin, sağlık durumunun kötüleşmesine, maruz kaldığı kötü uygulamalara ve bedensel özürlü olması dolayısıyla zindanda çektiği sıkıntılara rağmen işgalciler karşısında hiçbir taviz vermedi. Onun şu sözü dâvâsı ve inancı konusunda ne kadar kararlı olduğunu açıkça ortaya koymaktadır: "Benim için hapiste 100 yıl kalmak karşılığında birtakım tavizler vererek çıkmaktan daha iyidir."

onu yıldırmamıştı. Çünkü Gazze'ye dönüşünün ardından hemen Filistin direnişindeki mânevî lider mevkiine yeniden oturarak mücâdelesini kaldığı yerden devam ettirmeye başladı.

Şeyh Ahmed Yâsin, Gazze'ye dönmesinden sonra da mücâdelesine devam etti. Bu sebeple 29 Eylül 2000'de başlayan Aksa İntifadası'nın da mânevî lideri olarak biliniyordu. İşgalci Siyonistler tarafından da sürekli takip ediliyordu. Bu takip sebebiyle daha önce de bir suikast girişimine hedef olmuş ama Allah'ın izniyle mucizevî bir şekilde saldırıdan sağ kurtulmuştu.

İsrail ordusu, 15 Aralık 2001'de başlattığı geniş çaplı bir saldırı hareketiyle, özellikle HAMAS üzerinde etkili olmaya çalışırken, bu saldırı esnasında Şeyh Ahmed Yâsin'in içinde bulunduğu cami, İsrail ordusunun füzelerine hedef oldu, fakat Yâsin bu saldırıdan yara almadan kurtuldu.

24 Haziran 2002'de, Şeyh Ahmed Yâsin Filistin Yönetimi tarafından Gazze Şeridi'ndeki evinde göz hapsine alındı. Bir yetkili, "Şeyh Yâsin'in, Filistin halkının ulusal çıkarlarını korumak için önceki günden başlayarak evinde göz hapsine alınmasına karar verildi" dedi. Yetkili, kararın Yâser Arafat tarafından alındığını kaydetti.

2003 Eylül'ünde HAMAS liderlerinin toplantı yaptığı bir yeri İsrail bombaladı ve Şeyh Yâsin, bu bombardımandan elinden hafif bir yara olarak kurtuldu.

Filistin'de işgale karşı iki ayrı intifadanın öncülüğünü yapan, vücudunun felçli olmasına rağmen Allah yolunda mücâdeleden, direnişten geri kalmayan büyük insan, büyük lider, HAMAS'ın mânevî lideri Şeyh Ahmed Yâsin, Siyonistlerin düzenledikleri bir suikast neticesi **22 Mart 2004** tarihinde hayâtını kaybetti. Şeyh Yâsin, evinin yakınındaki camide sabah namazını kılmasının ardından işgalci Siyonistlerin helikopterleri tarafından fırlatılan füzelere hedef olarak şehîd oldu. Saldırıda ikisi Ahmed Yâsin'in yardımcısı olmak üzere dört kişi daha hayâtını kaybetti.⁴

Bir Direniş Önderi Olarak Ahmed Yâsin

Şeyh Ahmed Yâsin, bütün dünyada Filistin

İslâmi Direniş Hareketi (HAMAS)'ın kurucusu ve mânevî lideri olarak bilinir. Fakat o sadece belli bir oluşumun, örgütün değil Filistin'de bir neslin yeniden dirilişine, uyanışına ve kimliğine sahip çıkmasına vesile olan kutsal bir direnişin önderidir. Dolayısıyla o Filistin'in, Filistin dâvâsının, Siyonist işgale karşı verilen kutsal bir mücâdelenin önderidir. İşgale karşı 1987'de başlatılan birinci intifadaya o öncülük etmiştir. 2000 yılında başlatılan Aksa Intifadası'nın da en önemli mânevî önderi ve motoru olmuştur. Bundan dolayı Filistin'de o "iki intifada-nın şeyhi (yani lideri, önderi)" olarak bilinmektedir. O, HAMAS'ı Filistin'de belli bir kesimi diğer kesim-

lerden ayırtmak amacıyla değil, sahip olduğu İslâmi bilincin işgale karşı verilen mücâdeleye öncülük etmesi, yani toplu bir direnişin başlatılması için kurmuştur.⁵ HAMAS'ın çok kısa süre içinde oldukça geniş bir kitlesel destek elde etmesinin en önemli sebebi de işte bu anlayıştır. Bu anlayışından dolayıdır ki o HAMAS'ı, Filistinlileri birbirine kırdırma amacına yönelik fitne çabalarından uzak tutmayı, böylece işgale karşı verilen mücâdelede safların birliğini korumayı başarabilmiştir. Bu özelliğinden dolayı o sadece bir örgütün, oluşumun değil Siyonist işgale karşı verilen kutsal mücâdelenin mânevî lideriydi. Sol gruplar ve Hıristiyanlar da dâhil olmak üzere, Siyonist işgalcilerin gasp ettiği hakların

Benim bütün Müslüman gençlere nasihatim en başta İslam ahlakıyla ahlaklanmalarıdır. Doğruluk, güvenilirlik, ahde vefa, sevgi, kararlılık, çalışma ve üründe ihlâs, Müslümanlarla yardımlaşmak ve onların dertleriyle dertlenmek de İslam ahlakının gereklerindedir. Allah yolunda cihâd ve Allah Teâlâ'nın kelâmının en yüce olması için başkalarıyla yardımlaşmak da İslam ahlakının gereklerinden biridir.

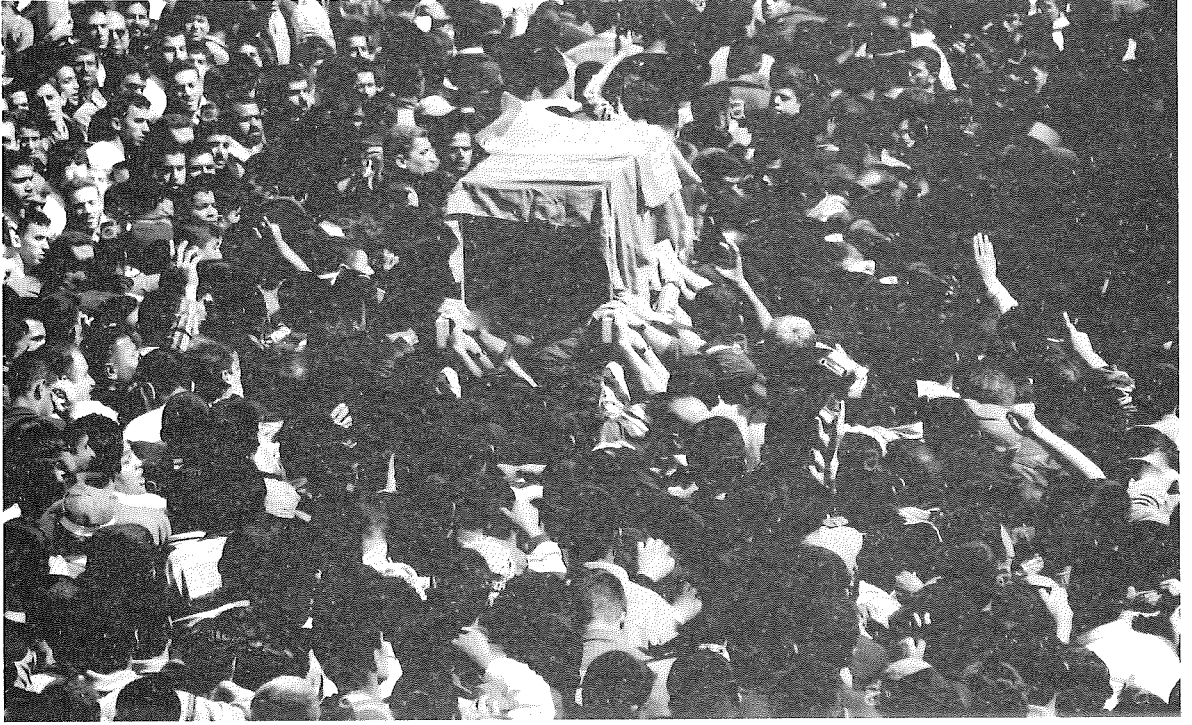
geri alınması, Filistin'in yeniden özgürlüğüne kavuşması gerektiğine inanan tüm Filistinliler tarafından karizmatik bir lider, bir dâvâ önderi olarak biliniyordu. Şehâdetinden sonra Hıristiyanların bile onun için dua etmeleri, canileri protesto amacıyla gösteri düzenlemeleri zaten bunu apaçık bir şekilde ortaya koymuştur.

Şeyh Yâsin 1999'daki Ramazan mesajında şöyle diyordu: "Buradan, Filistin toprağından, İsrâ ve Mirac toprağından, etrafını Yüce Allah'ın mübarek kıldığı Aksa toprağından bu satırları size yazıyorum. **Yurdunu kurtarmak ve Siyonist düşmanı dize getirmek için mücâdele eden mücâhid halkımızın yanında yer al-**

duğunuz sürece siz de mücâhidsiniz. Kalpleriniz bizim Filistin'deki cihâdımızla beraber olduğu, kalemleriniz bizim Filistin'deki dâvâmızı savunduğu sürece siz de mücâhidsiniz. Kim bir gaziye teşviz ederse o gaza etmiş gibidir. Kim bir gazinin geride kalan ailesine bakarsa o gaza etmiş gibidir. Burada, işgal altındaki topraklarda yaşayan halkınıza maddi, mânevî ve siyasi yönden yardımcı olduğunuz sürece siz mücâhidsiniz. Filistin'le, Kudüs'le, Aksa'yla ilgili görevinizi yerine getirme ateşiyle yanıp tutuştuğunuz sürece siz mücâhidsiniz. Allah'ın sözünü dünyaya tebliğ ettiğiniz, hakkı savunduğunuz, hakkın yanında yer aldığınız sürece siz mücâhidsiniz. Şanı yüce olan Allah hak ve doğru olan sözünde şöyle buyuruyor: "Öyleyse inkârcılara boyun eğme ve onlara karşı onunla (Kur'an'la) büyük bir cihâd ver." (Furkan, 52)"

Kendisiyle telefonla yapılan bir röportajda da şöyle diyordu: "Değerli kardeşlerim! Dünyanın değişik yerlerindeki mü'min ve mücâhid gençler! Biz bugün İslâmi hareketin merhalelerinden bir merhale üzereyiz. Bu merhale gelişme ve yükselme merhalesidir. Yüce Allah'ın izniyle zafer noktalarına doğru ilerleme merhalesidir. Biz bugün vatanımızda ümmetimiz ve toplumumuz açısından ana tabanı oluşturmaktayız. Allah'ın izniyle, er ya da geç zafer bizim olacaktır. Dünyada çeşitli devletler bulunuyor. Güçlü her zaman güçlü olarak, zayıf da her zaman zayıf olarak kalacak değildir. Yarın inşallah güçlüler biz olacağız. Vatanımızın ve topraklarımızın bütün parçalarını kurtaracağız. Onurla ve zaferle oraya döneceğiz. Böylece orada Allah'ın sözü yüceltilecek, Allah'ın kelâmı en yüce kelâm olarak

5 HAMAS 2006 yılında Filistin'de genel seçimlere ilk kez katılma kararı almıştır. 25 Ocak 2006 tarihinde yaklaşık 1 milyon Filistinli seçmenin oy kullandığı seçimlerde HAMAS büyük bir zafer kazanmıştır. Filistin Yasama Meclisi'nde 132 koltuktan 74'ü HAMAS'a, 45'i El-Fetih'e gitmişti. Geri kalan 13 oy diğer partiler ve bağımsız adaylar arasında paylaşıldı. HAMAS'ın Sözcüsü Muşir El Mısıri, İstanbul'da katıldığı bir programda, HAMAS'ın demokrasinin bir parçası olduğu yönündeki propagandaları şöyle cevaplamıştır: "Bazı kardeşlerimiz bizlerin seçimlere girerek "Demokratik" kulvara doğru gittiğimizi söylemektedir. Bizlerde Türkiye'de bu yönde söylentiler olduğunu duyduk. Bu tamamen batı ve ABD'nin propagandasıdır. Filistin'de "Demokratik" bir yapı yoktur. Filistin anayasası tamamen İslam şeriatı üzerine yapılandırılmıştır. Ve ilk maddesi "İslama aykırı hiçbir hüküm verilemezdir". Biz iktidara geldiğimizde bu anayasada FKÖ tarafından yapılan bazı değişikliklerde sadece had cezalarını kapsayan birkaç kanunda İslam'a aykırılıklar gördük. Ve hemen bunu ulemamıza danışarak düzelttik. Bizler İslam şeriatı neyi emrediyorsa Gazze'de onu uyguluyoruz. Demokrasiye karşı tavrimiz nettir. Şu unutulmamalıdır ki HAMAS cihâd çizgisinde kurulmuş İslami bir yapıdır. Tüm Filistin ve Mescid-i Aksa özgür oluncaya kadar da silah bırakmayacaktır" <http://www.islam-tr.com/forum/konu/hamas-biz-demokratik-bir-yapidir.20203/>

haykırılırken, inkâr edenlerin kelimeleri en aşağı dereceye düşecektir.

Bizim HAMAS olarak hedefimiz toprağımızı kurtarmak ve hakkımızı geri almaktır. Bu sükreklî, sabit ve değışmeyecek bir hedeftir. Bu hedef er veya geç gerçekleşecektir. Bu hedef Filistin dâvâsına hizmet etmektedir. Biz Filistin halkının birliğı, arasına herhangi bir ihtilafın, uzlaşmazlığın girmemesi, iç savaş çıkmaması için çalışacağız. İşte bu Filistin dâvâsına hizmet edecektir. Hedef tektir.

Benim bütün Müslüman gençlere nahihatim en başta İslam ahlakıyla ahlaklanmalarıdır. Doğruluk, güvenilirlik, ahde vefa, sevgi, kararlılık, çalışma ve üründe ihlâs, Müslümanlarla yardımlaşmak ve onların dertleriyle dertlenmek de İslam ahlakının gereklerindedir. Allah yolunda cihâd ve Allah Teâlâ'nın kelâmının en yüce olması için başkalarıyla yardımlaşmak da İslam ahlakının gereklerinden biridir. Müslümanlara da ilme önem vermelerini tavsiye ediyorum. İlim gelecekte bizim düşmanımıza karşı zafer elde etmekte kullanacağımız silahımız olacak. Cehaletle zafer elde edemeyiz. Dini, dünyayı ve âhireti kuşatacak bir ilimle ancak zafer elde edebiliriz.”⁶

Amerikalı bir gazetecinin: “Amerikan kamuoyunda HAMAS'ın eylemleri terör olarak

nitelendiriliyor. Sizin bu konudaki yorumunuz nedir?” diye sorması üzerine şeyh Ahmed Yâsin şu cevabı vermişti: “Bu gülünç bir şey. Çünkü bir şeye tek gözle bakan onu tam ve gerçek olarak göremez. HAMAS herhangi bir terör eylemi gerçekleştiriyor. O, halkını, toprağını ve kendini savunuyor. İsraililer, Mescidi Aksâ'da ve Hz. İbrahim Camisi'nde sivil Filistinlilere yönelik terörist saldırılar gerçekleştirmeden önce HAMAS sivillere yönelik en ufak bir eylem gerçekleştirmemişti. HAMAS esas itibarıyla bir askeri örgüt değil insani bir örgüt, hizmeti esas alan toplumsal bir harekettir. Fakat bizim toprağımızı zorla elimizden alan, evlatlarımıza saldıran bir yerleşimciye karşı savaşıma hakkımız yok mu? Böyle birine karşı savaşmak bizim meşru hakkımız değil mi? İkinci olarak, bizim halkımıza karşı Deir Yâsin'de, Kana'da ve sair yerlerde gerçekleştirilen katliamları niye görmüyorsunuz? Bizim insanlarımız BM binalarına sığınıyor, İsrail uçakları gelip onların sığındıkları binaları bombalıyor ve suçsuz insanları topluca katlediyorlar. Neden olaylara sadece tek gözle bakıyorsunuz. Bütün bu katliamları neden görmezlikten geliyorsunuz? Eğer işgale karşı toprağını savunanın yaptığını terör olarak nitelendiriyorlarsa bizzat işgalin kendisini ne olarak niteleyecekler? Amerika'nın

bir tüfekte başladığı direnişini, şimdi bir orduya sahip olarak yürütüyor. Yahya Ayyâs, Nizar Reyân, Salah Şehade ve Ahmed Caberi gibi birçok komutanını İsrail saldırılarında kaybeden silahlı grubun liderliğini Mervan İsa ve Muhammed Deyf sözcülüğünü ise Ebu Ubeyde yapıyor. Kassam, Gazze'ye karşı (2008 ve 2012) yıllarında açılan savaşta İsrail'e karşı koyma imkânı sağlamakla kalmamış aynı zamanda büyük teknolojik imkânlarla sahip İsrail ordusu'na büyük zararlar vermişti.

6 <http://www.gencbirikim.net/sehadetinin-10-yildonumunde-seyh-ahmed-Yasin/>

7 İzzeddin el-Kassam Tugayları (Kassam), HAMAS'ın silahlı kanadı olarak 1992'da İsrail'in Filistin işgaline karşı mütevazî

topraklarının herhangi bir bölümü işgal edilseydi sizin tutumunuz ne olurdu acaba?"⁸

Şeyh Ahmed Yâsin'in Duâsı

"Allah'ım! Ümmetin suskunluğunu sana şikâyet ediyorum! Ben ki kocamış bir yaşlıyım. Kurumuş iki elim, ne kalem tutuyor ne de silah! Sesimle yeri inletecek güçte bir hatip de değilim! Ben ki saçları ağarmış, ömrümün son demlerinde, türlü hastalıkların yıktığı ve üzerinde zamanın belâlarının estiği biriyim! Tek isteğim, benim gibi Müslümanların zaaf ve aczinden müteessir olanların yazmasıdır! Siz ey Müslümanlar! Suskun ve aciz, helâk olmuş ölümler! Hâlâ kalpleriniz sızlamıyor mu, başımıza gelen bu acı felâketler karşısında? Bir halk yok mu? Hiç mi kimse yok, Allah için ve ümmetin namusu için kızacak? Şerefli direnişçilerken, bizleri katil teröristler olarak ilan edenlere karşı duracak! Bu ümmet utanmaz mı, şerefi çiğnenirken? Siyonist katilleri ve uluslararası işbirlikçilerini görmezden gelirken! Omuzlarımıza el verecek ve gözyaşlarımızı silecek bir bakış! Bu ümmetin kurumları, sivil güçleri, partileri, teşkilâtları ve bariz şahsiyetleri, Allah için kızmaz mı? Tümünü birden sokaklara dökülüp, bizim için dua etmeye. 'Ey Rabbimiz! Gücümüzü topla, zaafımızı gider ve mü'min kullarına yardım et!' diye çağırabilir mi? Buna da mı gücünüz yetmiyor? Yakında bizim büyük ölümlerimizi duyacaksınız!, o zaman alınlarımızda şu yazılacak: Bizler direndik, ileri atıldık ve kaçmadık. Ve bizimle birlikte çocuklarımız, kadınlarımız, yaşlılarımız ve gençlerimiz ölecek! Onları, bu suspus ve bön ümmete yakıt yapacağız! Bizden, teslim olmamızı ve beyaz bayrak dikmemizi beklemeyin! Çünkü biz, bunu yapsak da öleceğimizi biliyoruz. Bırakın savaşçı onuruyla ölelim! Dilerseniz bizimle olun, elinizden geldiğince, öcümüzü sizden her biri boynuna taksın! Dilerseniz bize acıyarak ölümümüzü izleyin! Temennimiz, Allah'ın, emaneti savsaklayan herkesten kısas almasıdır! Umarız bizim aleyhimize olmazsınız! Allah aşkına, bari aleyhimize olmayın! Ey ümmetin liderleri, ey ümmetin halkları! Allah'ım! Sana şikâyette bulunuyorum... Sana şikâyette bulunuyorum... Gücümün azlığını, imkânımın yetersizliğini ve insanlara karşı zaafımı Sana şikâyet ediyorum. Sen mustazafların Rabbisin... Sen bizim Rabbimizsin... Bizi kime bırakıyorsun? Bize cehennem olacak uzaklara mı? Veya düşmana mı? Allah'ım! Akıtılan kanlar, dokunulan ırzlar, çiğnenen hürmetler, yetim bırakılan çocuklar, oğlunu yitirmiş anneler, dul kalmış kadınlar, yıkılmış evler ve ifsâd edilmiş ekimler aşkına, sana şikâyette bulunuyorum. Sana şikâyette bulunuyorum! Gücümüz dağıldı... Birliğimiz bozuldu... Yollarımız ayrıldı... Halkımızın zaafını ve ümmetimizin bize yardım edip, düşmanı

yenmedeki aczini sana şikâyet ediyoruz..."

Sonuç Yerine

Şeyh Ahmed Yâsin, 22 Mart 2004 tarihinde 67 yaşındayken bir sabah namazı çıkışında işgalci siyonistlerin füze saldırılarına hedef olarak şehâdete ulaşmıştı. Onun şehîd edilmesi Filistin halkına ve ümmetin yaralarıyla imanî bilinçle ilgilenenlere gayet ağır gelmişti. Ama kendisi için bir kazançtı. İman dâvâsı ve Filistin'in işgalden kurtarılması için kararlılıkla mücâdele ettikten sonra yatağında ölmek belki onun daha çok ağırına gidecekti. Çünkü o bir direniş önderi olduğu gibi **"Ve'l-mevtu fî sebili'llahi esmâ emâninâ (Allah yolunda ölmek arzularımızın en yücesidir)"** diyenlerdendi.

Bazı önderler vardır ki onların ölümleri binlercesinin belki milyonlarcasının dirilişine vesile olur. Bu sebeple düşman onları öldürmekle bir ayak bağına çözdüğünü zanneder ama kendini bir çıkmaz sokağa attığını görür. Şeyh Ahmed Yâsin de şehâdetiyle nicelerinin dirilişine vesile olan, kararlılığıyla müstesna bir örnek ortaya koyan direniş önderlerindedir. İşgalci Siyonist devlet onu öldürmekle Filistin direnişini başsız bırakacağını ve işgal altındaki vatani kurtarmak için mücâdele edenlerin gözlerini korkutacağını sanıyordu. Ama korkmak zorunda kalan o oldu. Korkusuzca ve kararlı bir şekilde yürütülen mücâdele onu Gazze'den çekilmeye zorladı. Bu zafer, işgale karşı direniş seçeneğini seçenlerin sayılarının artmasına vesile oldu ve Şeyh Ahmed Yâsin'in attığı tohumların büyüüp ağaç olmasıyla teşekkül eden Filistin İslâmî Direniş Hareketi (HAMAS)⁹ büyük bir başarı gerçekleştirdi.

Şeyh Ahmed Yâsin, sağlığında düşünceleriyle, örnek tavrıyla ve kararlı mücâdelesiyle, ölümünde de şehâdetiyle cihâd yolunu aydınlatanlardan oldu. Yüce Allah'tan kendisine rahmet ve mağfîret diliyoruz. Allah şehâdetini kabul etsin. Bizleri de iman ve hak yolunda mücâdelede kararlı olup, o'nun yolunu tutanlardan eylesin.

9 Yazı boyunca HAMAS'ın olumlu özelliklerinden bahsettik. Dipnotta da olsa HAMAS'ın İran Zulüm Devleti ile ilişkisi hakkındaki tenkidimizi dile getirelim: HAMAS yıllardır uluslararası ve bölgesel güçler tarafından yalnızlaştırılma politikalarına karşı destek alma meyânında İran ile sıcak ilişkiler içerisinde olmuştur. Ortadoğu'da yaşanan en son gelişmeler ve İsrail'in Gazze'ye yönelik saldırıları, bölgedeki dengelerin hızla değiştiğini göstermekte. HAMAS, daha önce Katar, Türkiye ve Mısır'dan temin ettiği desteği şimdi Tahran'dan sağlayarak İsrail'e karşı direnişini sürdürmek isterken İran ise, Filistin meselesi aracılığıyla Suriye, Irak üzerindeki etkinliğini dinç tutmayı hedeflemektedir. "Denize düşen yılana sarılır" misali bölgedeki İslam(!) devletlerinden destek alamayan HAMAS'ın İran ile diyalogda bulunmasını bir nebze anlayabiliyoruz fakat bu durumun İslam ümmeti için zarara sebep olduğu ortadadır. Özellikle Suriye'de cihâdın başlamasıyla tabir caizse 'ne mal oldukları' iyice tebellür eden İran ve Hizbullah örgütünün hâinliklerine karşı HAMAS'tan daha yüksek sesle itiraz bekliyoruz.

İslâmi Şahsiyetin İnşaası

Ahmed Muhammed MÜNİR

Allah'ın dininin hayata hâkim kılınması ve İslami şahitliğin hem bireysel, hem de toplumsal hayatta örneklendirilmesi müslüman olma iddiası taşıyan herkesin görevidir.

Tek tek kendi nefislerimizden kalkarak tüm yeryüzünde tevhid ve adalet ilkelerinin hâkim kılınması demek olan İslami mücadelenin üstlenilmesinin soyut bir 'müslümanlık' iddiası ile altından kalkılabilecek bir iş olmadığı görülmektedir. Mücadelenin üstlenilebilmesi güçlü

şahsiyetleri ve bu şahsiyetlerden oluşan güçlü yapıları gerektirir. Bu noktada kısaca, nitelikli şahsiyetler ve bunlardan oluşan yapı irtibatının bir öncelik sonralık ilişkisinden ziyade, karşılıklı etkileşim ve gelişim ilişkisi içinde değerlendirilmesi gerektiğini vurgulamak yerinde olacaktır. Yani **'İslami şahsiyetler yapıyı kurar, yapı da İslami şahsiyetleri eğitir ve geliştirir.'**

İSLAM, Hz.Adem'den son nebi Hz.Muhammed aleyhisselam efendimize kadar tüm rasullerin tebliğ ettiği, Yüce Allah'ın razı olduğu ve kıyamete kadar baki olacak ilahi dinin adıdır.

Tek tek kendi nefislerimizden kalkarak tüm yeryüzünde tevhid ve adalet ilkelerinin hâkim kılınması demek olan İslami mücadelenin üstlenilmesinin soyut bir 'müslümanlık' iddiası ile altından kalkılabilecek bir iş olmadığı görülmektedir. Mücadelenin üstlenilebilmesi güçlü şahsiyetleri ve bu şahsiyetlerden oluşan güçlü yapıları gerektirir.

ŞAHSİYET, kelime anlamı **"kişilik, belirgin özellik"** demektir. Kökü; ŞUHUSTur. **"Yükselmek, uzaktan görünmek"** demektir. ŞEHASET ise **"irileşmek, büyümek"** demektir.

Şahsiyet: Bir ferdin kendine has görünüş, duyuş, düşünüş ve davranışlarının tamamı... Kişilik... Personalite... **Değerli, kabul gören kimse...**

"Kişiliğin iç yapısını, bedenî ve ruhî boyutuyla insan benliğinin eğilimlerini, ruhsal hayatın bütünü ve beşerî kişiliği

ifade etmektedir" (DİA)

Şahsiyet öyle bir şeydir ki temelini doğuştan getirilen genetik özellikler oluşturur. Buna **mizaç** denir. Mizacı bir ağacın köklerine benzetirsek; ağacın gövdesi, dalları ve yaprakları da karakterdir. Ne var ki bir ağaç budanmaya ve bakıma her zaman ihtiyaç duyar; **karakterin terbiye edilmiş hâline de şahsiyet (kişilik)** denir. Örneğin; nasıl HURMA çekirdeğinde, hurma özü varsa ve gerekli şartlar oluştuğunda kocaman bir ağaç haline geliyor ve meyve veriyorsa, her insanda da güçlü bir şahsiyet olabilecek bir çekirdek/kuvve vardır ve yeterli eğitim ve çaba ile bu şahsiyet ortaya çıkar ve

güçlenir. Fakat tek başına bu kuvvenin olması yeterli değildir, çevre/ muhit de önemlidir. Nasıl çok değerli bir hurma çekirdeği/acve, bir kenara atıldığında bir ağaç ve meyve meydana gelmiyorsa; insan da çevreden yeterli desteği almadığında iyi bir şahsiyet meydana gelmez.

Şahsiyetimizin oluşumunda; irsî verilerin, fizikî özelliklerin, kültürün, maruz kaldığımız ebeveyn tutumlarının, sosyal statünün ve psikolojik ihtiyaçların etkisi asla inkâr edilemez. Lâkin tüm bunların etkisini dengeleyecek ve sağlıklı bir kişilik oluşumunu sağlayacak tek kontrol mekanizması ise dindir/ İslam'dır.

Toplumunu inşa etmenin öncülü şahsiyeti inşa etmektir.. Hakeza aileyi, cemaati, ümmeti, medeniyeti inşa etmek güçlü ve güzel şahsiyetlerin işidir.

Şahsiyet sahiplerinin yüreklerindeki oturaklaşmış **yakini iman, muhteşem ahlak, takva donanımı** onları farklı kılmaktadır.

Güçlü şahsiyet, zorlu cenderelerde, kaygan zeminlerde ayakları yere sağlam basan, kimlik krizlerine, kible kaymalarına maruz kalmadan **kararlı yürüyüşünü sürdürebilendir.**

ŞAHSİYET; Sıradan olmamak, faklı olmak, düz ve silik olmamaktır.

Yaşadığımız modern cahili sistemin en büyük günahı belki de; **duyarsız, değersiz, dertsiz, gayesiz, ruhsuz, kimliksiz, kişiliksiz** yığınlar yetiştirmesidir.

Aslında bu tarih boyunca halklar üzerinde egemenlik kuran ve yığınları ezen sömüren Firavunların Nemrutların kısacası tüm tağutların yapmaya çalıştıkları şeydir. Çünkü bütün zalim-tağuti güçler; düşünen, sorgulayan, kendi zorbalıklarına direnen ve insanları zulme karşı direnmeye çağıran adalet ve merhamet eçlerini sevmemişler onlardan nefret etmişler

İslami şahsiyet ile kastedilen şey öncü kimliğidir, sorumluluğudur. Kelimenin bütün kapsamıyla bir 'adanmışlık' bilincine ve tavrına sahip olmaktır. Adanmışlık, Allah'ın dinini gerektiği biçimde ve en güzel örneğiyle temsil, taşıma ve hâkim kılma mücadelesini öncülük bilinciyle yüklenmeyi içerir. Kısacası, bir 'DAVA BİLİNCİ'ne sahip olmayı ve DAVA ERİ olarak yaşamayı gerektirir.

ve onları etkisiz hale getirmek için her türlü kötülüğü yapmışlardır.

İSLAMİ ŞAHSİYET, Hz.İbrahim gibi tek başına da olsa vahye teslim olan, cahiliye karşısında eğilmeyen ve her gittiği çevrede bir tohum misali Kur'an nesli nüvesini, bir ekin gibi oluşturma fedakarlığını göstermeyi ifade eder.

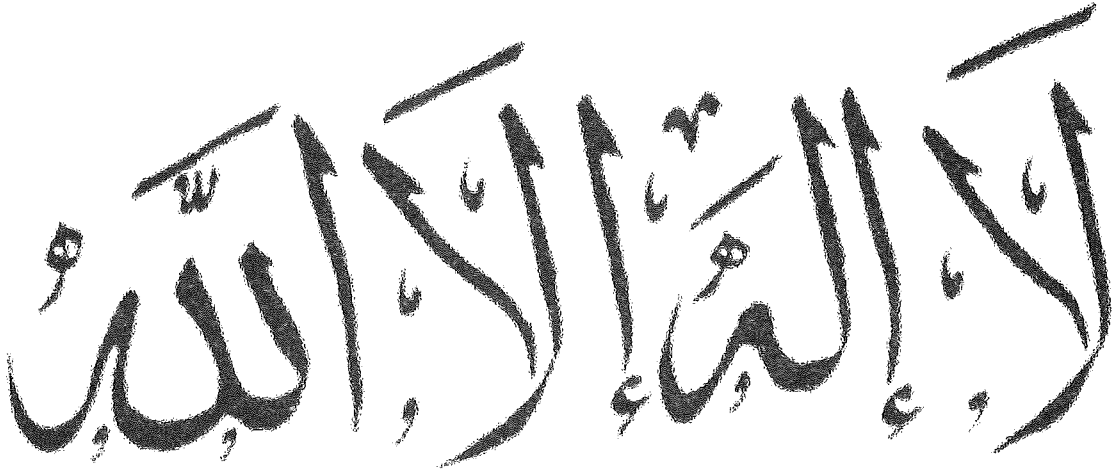
İslami şahsiyet kavramı; genel 'müslüman' tanımından daha süzülmüş bir alana tekabül etmektedir ve tanımı daha özelleştiren bir içeriğe sahiptir. Bununla amaçlanan şey, İslami şahsiyet kavramının, sadece müslüman olmanın gerekli kıldığı genel özellikler ve yükümlülüklerle sınırlı olmayıp, daha yoğun,

daha özel ve daha ağır bir sorumluluk alanına tekabül ettiği gerçeğinin altını çizmektir.

İslami şahsiyet ile kastedilen şey öncü kimliğidir, sorumluluğudur. Kelimenin bütün kapsamıyla bir 'adanmışlık' bilincine ve tavrına sahip olmaktır. Adanmışlık, Allah'ın dinini gerektiği biçimde ve en güzel örneğiyle temsil, taşıma ve hâkim kılma mücadelesini öncülük bilinciyle yüklenmeyi içerir. Kısacası, bir 'DAVA BİLİNCİ'ne sahip olmayı ve **DAVA ERİ** olarak yaşamayı gerektirir.

İslami Şahsiyetin oluşumu, belirli bir ameliyenin/çaba ve gayretin sonucunda gerçekleşir. Bu sadece insanların "ben şunu tercih ediyorum." demelerine benzer bir yüzeysel seçimin sonucunda, otomatikman ortaya çıkabilecek bir özellik değildir. Ayrıca doğal şartların iteklemesiyle, kendiliğinden kazanılabilen bir hususiyet de olmadığı gibi. Bir kez sahip olduğunda ebediyen taşınabilecek bir sıfat da değildir.

Bilinçli bir tercih, bu tercih temelinde ortaya konulacak bir emek ve bu emeğin süreklileştireceği ve yaygınlaştırılacağı organik bir ilişki ağına sunulması gerektirir. Bu **uzun, engebeli ve çok yönlü bir süreç** demektir.

İslami şahsiyet, ancak bu koşulları içeren bir sürecin yaşanması ile mümkün olabilir.

İslami Şahsiyetin İnşası Nasıl Olmalıdır?

1- Hakkıyla Tevhid

"Onlar Allah'ı gereği gibi takdir edemediler. Şüphesiz Allah güçlüdür, yücedir." (Hacc,74)

Yani, Tevhidin hakkını vermek.

Allah'ı gereği gibi tanımak, Allah'tan onay almaktır. Allah ile aramız nasıl? Allah'a ne kadar değer veriyoruz? Hayatımızın merkezinde Allah Teâla mı var ya da başka varlıklar mı? Referansımız Allah mı? Allah ile sorunumuz var mı?

İman ettiğimiz Allah'ı ihmal ediyoruz.

Rabbimiz biz Müslümanları, kendisine iman etmeye davet ediyor.

"Ey iman edenler! Allah'a, Peygamberine, Peygamberine indirdiği kitaba ve daha önce indirdiği kitaba iman edin. Kim Allah'ı, meleklerini, kitaplarını, peygamberlerini ve ahiret gününü inkâr ederse, derin bir sapıklığa düşmüş olur." (Nisa,136)

"İman edenlerin Allah'ı anma ve O'ndan inen Kur'an sebebiyle kalplerinin ürpermesi zamanı daha gelmedi mi? Onlar daha önce kendilerine kitap verilenler gibi olmasınlar. Onların üzerinden uzun zaman geçti de kalpleri katılaştı. Onlardan bir çoğu yoldan çıkmış kimselerdir." (Hadid,16)

Biz Allah'ı ne kadar anıyorsak Allah da bizi o kadar anıyor.

Biz Allah'a ne kadar değer veriyorsak Allah da bize o kadar değer veriyor.

"Ey iman edenler! Eğer siz Allah'a yardım ederseniz (emrini tutar, dinini uygularsanız), O da size yardım eder ve ayaklarınızı sağlam bastırır." (Muhammed,7)

Kişinin Allah ile birlikteliği namazla ölçülebilir. Allah katındaki değerimiz için namazlarımıza bakabiliriz.

Hizaya Gelen Ancak Huzura Çıkabilir.

2- Hakkıyla Takva

" Ey iman edenler! Allah'a karşı gelmekten nasıl sakınmak gerekiyorsa, öylece sakının ve siz ancak müslümanlar olarak ölün." (Ali İmran,102)

Hz. Ömer (radiyallahu anh) ile Übeyy bin Kaab(radiyallahu anh) arasındaki şu karşılıklı takvayı çok güzel açıklıyor:

Hz. Ömer -"Takvâ nedir?"

Übeyy bin Kaab-"Dikenli yolda hiç yürümedin mi?"

Hz. Ömer -"Yürüdüm"

Übeyy bin Kaab -"O zaman ne yaptın?"

Hz. Ömer -"Paçalarımı sıvayıp gayret sarf ettim"

Übeyy bin Kaab-" İşte takvâ budur"

Takva ehli olabilmek için 4 şeyi bilmemiz lazım:

- Kendini bilmek
- Rabbini bilmek
- Haddini bilmek

d)Hesabını bilmek

İnsanlar şu 3 elbiseye çok değer verirler:

1.Düğün elbisesi 2.Hacc veya umre elbisesi 3.Mezar elbisesi

Fakat 4. bir elbise olmazsa, bu elbiselerin hiç biri insana değer katmaz.O **'takva elbisesi'**dir.

"Ey Adem oğulları! Size avret yerlerinizi örten giysi ve giyinip süsleneceğiniz elbise indirdik. TAKVA ELBİSESİ ise en hayırlı olanıdır. İşte bunlar Allah'ın ayetlerindedir. Umulur ki öğüt alırlar." (A'raf,26)

Allah Teala, bizim kaç rekat namaz kıldığımızı, kaç kg kurban kestiyimize bakmayacak. Kalplerimizdeki TAKVAya bakacaktır.

"Onların etleri ve kanları asla Allah'a ulaşmaz. Fakat O'na sizin takvanız (Allah'a karşı gelmekten sakınmanız) ulaşır." (Hacc,37)

3- Hakkıyla Cihad

"Allah uğrunda hakkıyla cihad edin. O, sizi seçti ve dinde üzerinize hiçbir güçlük yükledi. Babanız İbrahim'in dinine uyun. Allah, sizi hem daha önce, hem de bu Kur'an'da müslüman diye isimlendirdi ki, Peygamber size şahit (ve örnek) olsun, siz de insanlara şahit (ve örnek) olasınız. Artık namaza dosdoğru kılın, zekâtı verin ve Allah'a sarılın. O, sizin sahibinizdir. O, ne güzel sahip, ne güzel yardımcıdır!" (Hacc,78)

Cihad, İslam söz sahibi olsun, ilk ve son söz Allah'ın olsun diye, çaba sarfetmektir.

Bazı/Müslümanlar, cihadı lügatlerinden çıkardılar. Aman efendim cihad dersek aşırı muamelesi görürüz, terörist derler havasına büründüler.

Efendimizin hayatını incelediğimizde CİHAD ile geçtiği görülecektir. Cihad sadece savaşmak/kıtıl değildir. Kıtıl, cihadın zirvesidir.

Malla cihad, elle cihad, kalemle cihad, dille cihad.....

Müslümanların CİHADI merkeze koymadan, içinde bulunduğumuz zilletten kurtulması mümkün değildir. Hasan el Benna'nın dediği gibi; **"HAYAT İMAN VE CİHADDIR."** Düsturuyla hareket etmeliyiz.

"Yoksa siz Allah içinizden cihad edenleri

ortaya çıkarmadan ve yine sabredenleri ortaya çıkarmadan cennete gireceğinizi mi sandınız!" (Ali İmran,142)

CİHAD; "Batılı, tuğyanı, zulmü reddetmek, uzlaşmamak, Hakla batılı karıştırmamak, safını belli etmek, Hakkın ikamesi için gece gündüz mücadele etmektir."

"Öyle ise kâfirlere itaat etme, onlara karşı bu (Kur'an'la) büyük bir mücadele ver." (Furkan,52)

Furkan suresi, Mekki bir suredir. Yani henüz cihad farz kılınmamıştır. Ulema buradaki cihadın Kur'an ile vahiy ile olduğunu ifade etmişlerdir.

CİHAD Ruhunu kaybeden İslam ümmeti zillete mahkum olmuştur. Sömürüye maruz kalmıştır.İslam toprakları işgal edilmiş,İslami kimlik yerle bir edilmiştir.

Elhamdulillah uzun yıllardır gündemden çıkan cihad, tekrar ümmetin gündemine girdi. Afganistan, Suriye, Ogaden, Patani örnekleri...

Cihad, Diriliş Ruhudur.

Cihadı ve şehadeti seven bir toplum asla yenilmez. Filistin'de evinden şehid çıkmayan aile fertleri, yüzleri önlerinde eğik olarak sokağa çıkıyorlar.

Eski bir İsrail cumhurbaşkanı;"Ölümden korkmayan bu topluma ne yapabiliriz ki?" demişti.

Dünya sevgisi ve ölüm korkusu bütün hastalıkların başıdır. Yani; **VEHN!!!**

El'an, fiili olarak cihada katılamasak da bir şekilde cihada destek olmalıyız. Yani başımız cihad meydanı. Suriyeliler savaşla, biz ise Suriyelilerle imtihan olunuyoruz.

Cihadın hakkını verebilmek için, bu konuda üzerimize ne düşüyorsa var gücümüzle mücadele etmeliyiz.

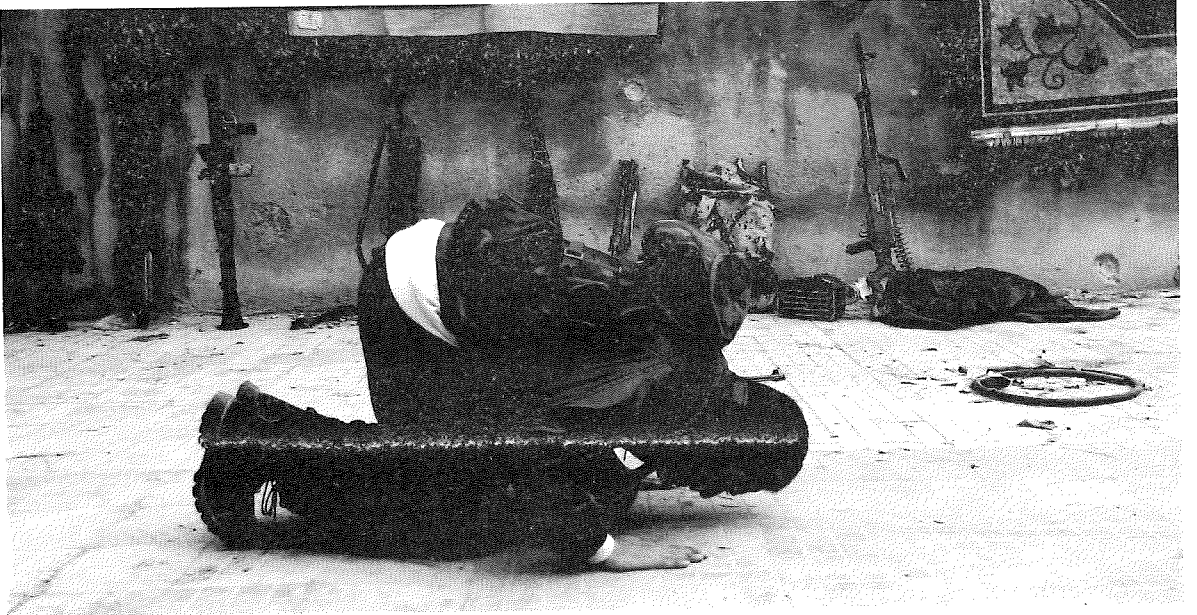
Rasulullah Efendimiz:"**Yarım hurma ile de olsa kendinizi ateşten koruyun."** buyurmuştur.

Cihadsız, hicretsiz, şehadetsiz bir İslami şahsiyet asla düşünülemez.

4- Hakkıyla Tilavet

"Kendilerine kitap verdiğimiz kimseler, onu hakkıyla okurlar. İşte onlar kitaba inanırlar. Ona inanmayanlarsa ziyankârların ta kendileridir." (Bakara,121)

Kitabın hakkını vermek, sadece tecvidli

okumak, öpüp baş üstüne koymak, kitaplığın en üst rafında bulundurmamakla olmuyor.

Tilavet, okuyup geçmek değildir. Sürekli okumak, okuduğunu tefekkür etmek, okuduğunun arkasında durmak, HAYATA GEÇİRMEKTİR.

Hafızadaki Kur'an, bizi kurtarıcı olmayacaktır. Hayatımızdaki Kur'an bize fayda verecektir.

Kur'anı hafızamızda mahfuz değil de mahpus tutarsak Kur'an bizden şikâyetçi olacaktır.

Ve resûl: "Ey Rabbim! Muhakkak ki benim kavmim, bu Kur'an'dan ayrıldı (Kur'an'ı terketti)." dedi. (Furkan,30)

Peygamber de, Ya Rab! demektedir, yani bir taraftan da Peygamber Allah'a şöyle şikâyet etmektedir: Kavmim bu Kur'an'ı mehcür tuttular. Mehcür tutmak iki anlama gelir birisi terkedip uzak durmak, onunla amel etmemektir. Zira bir hadis-i şerifte şöyle buyurulmuştur: "Her kim de Kur'an'ı öğrenir de Mushaf'ını asar, ilgilenmez ve bakmazsa; kıyamet günü gelir, yakasına sarılır 'ya Rab! Bu kulun beni mehcür tuttu (beni terkedip uzak kaldı, benimle amel etmedi), benimle arasında hüküm ver' der." Diğer anlamı ise; hakkında saçma sapan konuşular, evvelkilerin uydurma masalları dediler, demektir. Peygamberin bu şekilde şikâyetini söylemek büyük bir tehdittir. Çünkü peygamberler kavmini Allah'a şikâyet ettikleri zaman haklarında azab çabuklaştırılmış olur.

Okumayı, tecvidi değil uygulamayı terk ettiler. Hayatın dışına attılar.

"Kur'an hayatımızın neresinde?" Bunu mutlaka sorgulamalıyız.

Aliya İzzetbegoviç:"Kur'an edebiyat kitabı değil hayat kitabıdır." Yaşadıklarımız Kur'andan onay almıyorsa, tilavet yerini bulmuyor demektir.

Rabbimiz bizi, bize hayat verecek şeye davet ediyor:

"Ey iman edenler! Size hayat verecek şeylere sizi çağırdığı zaman, Allah'ın ve Resûlü'nün çağrısına uyun ve bilin ki Allah, kişi ile kalbi arasına girer. Yine bilin ki, O'nun huzurunda toplanacaksınız." (Enfal,24)

Türkiye'de Kur'an'ı okuma, ezberleme konusunda iyi sayılır. Fakat Kur'an'ın çokça okunduğu, az amel edildiği bir ülke sorulsa Türkiye derim.

İslami Şahsiyetin Başlıca Özellikleri

1.Cahillerin seviyesizliğini ortaya çıkaracak kadar olgun, ağırbaşlı ve seviyelidir.

"Rahmanın haskulları, onlar yeryüzünde alçak gönüllü olarak yürürler ve ne zaman kötü niyetli dar kafalı kimseler, kendilerine laf atacak olsa, sadece "Selam!" derler geçerler." (Furkan 63)

2.Kafirlerle karşı şiddetli, müminlere karşı merhametli ve mütevazidir.

"Muhammed, Allah'ın Resûlüdür. Onunla beraber olanlar, inkârcılara

karşı çetin, birbirlerine karşı da merhametlidirler. Onların, rükû ve secde hâlinde, Allah'tan lütuf ve hoşnutluk istediklerini görürsün..." (Fetih,29)

3.Kompleks içinde olmayan, metin ve dik duruşunu koruyan bir kişiliktir. Hz.İbrahim misali tek başına ümmet olmak. **"Gerçek şu ki, İbrahim (tek başına) bir ümmetti; Allah'a gönülden yönelip itaat eden bir muvahhiddi ve o müşriklerden değildi."** (Nahl,120)

4.Allah'ın velisi (Bakara,257) olması sıfatıyla acziyetten uzak bir kişilik.

5.Haddini bilen bir kişilik. **"O, insanı bir kan pıhtısından yarattı."** (Alak,2)

6.Sadece Allah'ın rızasını esas alır. **"İnsanlardan öylesi vardır ki, Allah'ın rızasını ara(yıp kazan)mak amacıyla nefisini satın alır (kendini feda eder). Allah, kullarına karşı şefkatli olandır."** (Bakara,207)

7.Boş söz ve gündemlerden yüz çevirir.

"Onlar ki, boş ve anlamsız söz ve işlerden yüz çevirirler." (Mu'minun,3)

Evet, biz şahsiyetimizi İslam'a borçluyuz... Onurun, erdem, iffetin, heybetin, kuvvetin, devletin adresi İslam'dır...

İnsanlığın yüz akı olan şahsiyetler İslam'ın bağrından yetişti...

Düne kadar çöllerin sersefil deve çobanları bakıyoruz ki; yeryüzünün öğretmenleri oluverdiler... Sahranın kumları içinde silikleşmiş bedevilerden medeni bir nesil doğdu...

Önceleri sonu gelmez kan davalarının birer insan kasabına dönüştürdüğü bu çeteler sonraları çiçekleri ezmek için yere ihtiyatla basan melekî bir mahiyet kazandılar...

Kız çocuğunu toprağa gömmekten imtina etmeyen Hattab'ın oğlu bu sayede öyle bir ufka uzandı ki artık;

"Kenarı Dicle'de bir kurt aşırsa bir koyunu Adl-ı İlahi gelip Ömer'den sorar onu" diyebilecek bir hassasiyet arzede biliyordu...

Nice haydutlar "hayat verecek çağrının" ve "kutsal emanetin" yılmaz hamisi ve hamalı oldular...

Evet, haramiyi ininden çıkarıp sahabe yapan

İslam'dı...

Öyle ki bu yüce şahsiyetler kendilerini Mekke ve Medine ile sınırlamadılar. Arzın dört bir yanına yayıldılar... Tevhid, adalet, özgürlük şiarı ile şahitliklerini sürdürdüler... Sınır tanımadılar, gün geldi şöyle dediler:

"Eğer karşıma bu derya çıkmasaydı, senin adını daha ötelere taşırdım."

İşte önce bu adanmışlık ruhunu, bu yüce aşkı, bu bitmez- tükenmez azmi, bu muhteşem ahlakı anlamamız gerekiyor... Şahsiyet nedir, nasıl oluşur, sorusunun cevabı burada saklı...

Bu kıvam yakalanınca 19 yaşındaki Üsame b. Zeyd'in Şam ordusunun başına nasıl başkomutan olduğu daha rahat anlaşılacaktır... 20 sularındaki Muaz b. Cebel'in Yemen'e vali olarak atanması garipsenmeyecektir... Fetihden sonra 20sine merdiven dayamış Attab b. Esid'in Mekke'ye vali olması kimseyi şaşırtmayacaktır... Çiçeği burnunda delikanlı Mus'ab b. Umeyr'in Yesrib'e tayininin çıkması kimseyi hayrette bırakmayacaktır... Çünkü onlar artık **şahıs değil, birer şahsiyet** idiler... Kadını, erkeği, genci, yaşlısı, zengini, fakiri herkes şahsiyet kazanma mektebinde bu bilinci kuşanmıştı...

Gün geldi, hutbe okumakta olan Halife Ömer'e Kureyşli bir kadın özgür iradesi ile itiraz edebildi. Ömer gocunmadı, alınmadı, şaşırmadı... Çünkü o toplumda kadının dişiliği değil kişiliği öndeydi... Koca Ömer: "Kureyşli kadın doğru söyledi, Ömer yanıldı" demekle küçülmedi, tam aksine ne büyük bir şahsiyet olduğunu gösterdi... İlk halife, ilk hutbesinde soruyordu: "Şayet eğrildiğimi görürseniz ne yaparsınız?" Cevap gecikmedi, kılıcını Halifeye doğrultan adsız şahsiyet şöyle diyecikti:

"Şu eğri kılığlarımızla seni doğrulturuz." Zaten beklenen, istenen cevapta buydu...

Ve halife devam edecekti: "Allah'ım sana hamd olsun ki, Rasulünün halifesi eğrildiğinde onu kılıçları ile doğrultacak şahsiyetler var." Silik değil dik duruş... Onlar sığınmacı, sinik, hep özür dilemeci bir çizgiye iltifat etmediler... Gerçekten şahsiyetli idiler, rol yapmadılar...

Bu gün de, adımlarını sahabe gibi kararlı atanlar çığır açabilirler...

Ne mutlu imanla yoğrulan, güzel ahlakla bezenmiş, İslam Davası uğruna her türlü fedakarlığa katlanan yiğit erlere...

İslamî Hareket/Cemaat ve İslamî Hareket/Cemaat Liderinin Özellikleri - I

Ahmed YASİN

GİRİŞ

Hamd âlemlerin Rabbi Allah'a, Salât ve selâm yüce peygamberlerine, ailelerine, ashabına, izlerinden gitmiş, giden ve gideceklere...

Hız. Adem (a.s.)'den itibaren bütün peygamberler; insanları Allah'a (c.c.) ihlâsla teslim olmaya ve yükledikleri emânete uygun bir hayat yaşamaya davet etmişlerdir. Mukaddes emân insanoğlunun kendi iradesiyle yüklediği muhkem nassla sabittir: **"Biz emâneti göklere, yere ve dağlara arz (ve teklif) ettik de, onlar bunu yüklenmekten çekindiler, bundan endişeye düştüler. İnsan (a gelince, o tuttu) emâneti sırtına yükledi"** (El Ahzab Sûresi: 72) Hız. Adem (a.s.) şanı yüce olan Allah'a (c.c.) emânetin ne olduğunu sormuş, O da **"İyilik edersen mükafat, kötülük edersen ceza görürsün"** buyurmuştur. Hız. Adem (a.s.) kendi rızasıyla emâneti yüklenmiştir.

Emânetin tabii sonucu olan cihad, salih bir amel ve ibadettir. Cihad; Arapça bir kelime olup, "Cehd veya cühd" kökünden gelir. Lügatta: **"Güç ve gayret sarfetmek, meşakkat, amelde mübâlağa etmek ve zahmet gibi"** manalara gelir. İslâmî istilâhta **"Allahû**

İslâm'ın gösterdiği hedef, dar anlamda Müslümanın üzerinde yaşadığı coğrafi alanda, geniş anlamda ise tüm dünyada Allah'ın şeriatının egemen olmasını sağlamaktır. Böylelikle "din" in, yani insanların boyun eğdiği egemenlik kaynağı ve bu kaynaktan alınan hükümlerin, sadece Allah'ın olmasının sağlanması ve yeryüzünden "fitne" nin kaldırılmasıdır.

Teâla'nın (c.c.) dini için; can, mal, dil ve diğer vasıtalarla elden gelen güç ve gayreti sarfetmeye cihad denilir. Peygamberimiz Efendimizin (s.a.v.) **Müşriklerle; malınızla, canınızla ve dilinizle cihad ediniz"** buyurduğu malûmdur. Dil ile yapılan cihad, tebliğ ve irşad faaliyetleridir. İbn-i Abidin "Reddü'l Muhtar" isimli eserinde, cihadın önemini şöyle ifade etmiştir: **"Cihadın fazileti pek büyüktür. Nasıl büyük olmasın ki, bir Müslüman bu sayede Allah'a yaklaşmak için onun uğrunda nefsine meşakkatlerin en ağırını yüklemekte ve aziz varlığı olan canını feda etmektedir.**

Bununla beraber nefsinin devamlı olmak üzere ibâdet ve taatlara hasrederek, onu hevâ ve heveslerine tabii olmaktan men etmek cihaddan da güçtür."

Cihad kelimesi (terim olarak); küffarla savaş sırasında gayret sarfetmek manasına kullanıldığı gibi, nefis, şeytan ve şeytanın dostları ile mücadele için de kullanılmıştır. Cihad;

- 1- Heva ve heveslere karşı cihad
- 2- İlim ile yapılan cihad
- 3- Mal ile yapılan cihad
- 4- Dil ile yapılan cihad

5- Silahlı mücadele şeklindeki cihad/kıtal¹

İslâm'ın hayata hükmetmek için, yani İslâm'ın öngördüğü yapı ve mahiyette bir toplum ortaya çıkartmak için, Allah tarafından gönderilmiş olduğu bilinen gerçeklerdendir. O bakımdan İslâm'ın egemen olmadığı toplumlarda, İslâm'ın egemenliğini gerçekleştirmek, İslâm'ın Müslümanlara yüklediği bir sorumluluktur. Bu sorumluluk, Müslümanların çevrelerini kuşatan ve İslâmî olmayan her bir durumu, İslâm'ın öngördüğü yöntem ve üsluplarla İslâm'ın amaçları doğrultusunda değiştirmeyi, dönüştürmeyi gerektirmektedir.

Günümüz dünyasında Müslümanlar, -oldukça sınırlı ve dar bazı alanlar dışında- İslâmî olmayan şart ve oluşumların dayattığı ve İslâmî olmayan bir hayata, bir takım ilişkiler silsilesine mahkûm edilmiş bulunuyorlar. İslâm ise Müslümana, İslâm'ın öngördüğü bir hayat sürmeyi ve çevresini bu hayatın hedefleri doğrultusunda şekillendirmeyi, bu hedeflere uygun bir yapıya sahip kılarak örgütlenmeyi hedeflemesini emretmektedir. Yani Müslüman için içinde bulunduğu şartlar karşısında -özellikle bu şartlar gayr-i İslâmî ise- pasif ve edilgen bir tutum takınması mümkün değildir; İslâmî kimliği ile bağdaşamaz.

Müslüman, İslâmî olmayan şartları değiştirme zorunluluğunda olduğuna, her şeyden önce

sahip olduğu Tevhidî akidesi dolayısıyla inanır.

İşte bir taraftan İslâm'ın muhtevasının özünü teşkil eden Tevhidî anlayış ve inanç sistemi, diğer taraftan Müslümanın ve Müslümanların bu inanç sistemine aykırı bir hayat düzeni içerisinde yaşamakla imtihan edilmekte oluşları, "**İslâmî Hareket**" diye adlandırılan bir keyfiyetin ortaya çıkışının, daha doğrusu böyle bir keyfiyetin konumunu, şartlarını belirleyerek diğer tüm sorunlarını, inancının belirlediği perspektifle gözden geçirmesinin en önemli gerekçeleri arasında yer alır.

"**İslâmî Hareket**" hayatın İslâmî olmayan rengini İslâm'ın öngördüğü ve İslâm'a uygun olmayan her türlü yöntem ve aracı dışlayarak, tümüyle İslâmî yöntem ve araçlarla tamamen değiştirip İslâm'ın boyasıyla boyamak için gerekli her türlü akidevî, ahlâkî ve amelî, ekonomik ve sosyal, beşerî ve siyasal... donanım, cehd ve gayretidir.

Buna göre; **İslâmî Hareket**, İslâm'ın egemen olmadığı toplumlarda İslâm'ı hâkim kılmak yükümlülüğünü Allah'ın razı olabileceği şekilde yerine getirmeyi; bunun için de İslâm'a bütünüyle talip olmayı ve bu doğrultuda hareket etmeyi sağlayacak kapsamlılıkta, gerekli organizasyonu sağlamalı, gerçekleştirmeli, ya da hedeflemelidir.²

1 İslami Hareketin Mahiyeti, Yusuf Kerimoğlu

2 İslami Hareket ve Problemleri, M. Beşir Eryarsoy

İSLÂMÎ HAREKET NE DEMEKTİR?

"İslâmî Hareket" deyi-mi, iki kelimededen meydana gelen bir terkiptir. Bu terkip bile bundan ne anlaşılması gerektiğini ortaya koymaktadır. "Hareket" düzenli bir şekilde, belirli bir amaca ve belli bir takım araçlarla ulaşmanın çabası ve durgunluğun zıddıdır. "İslâmî"lik vasfı ise, İslâm adına yapılan "hareket"i, başkalarından ayırd etme zorunluluğunun gerektirdiği bir niteliktir. Buna göre "İslâmî Hareket" derken ne anlaşılabilirdiği şöylece toparlayabiliriz: İslâm'ın gösterdiği hedefleri, İslâm'ın meşru kabul ettiği araçları kullanarak İslâm'ın öngördüğü düzenlilik içerisinde gerçekleştirmek amacıyla harcanan bireysel ve kitlesel çabalar...

İslâm'ın gösterdiği hedef, dar anlamda Müslümanın üzerinde yaşadığı coğrafi alanda, geniş anlamda ise tüm dünyada Allah'ın şeriatının egemen olmasını sağlamaktır. Böylelikle "din"ın, yani insanların boyun eğdiği egemenlik kaynağı ve bu kaynaktan alınan hükümlerin, sadece Allah'ın olmasının sağlanması ve yeryüzünden "fitne"nin kaldırılmasıdır. Bütün Peygamberler ve son Peygamber Hz. Muhammed (sav) de bunun için gönderilmiştir. (et-Tevbe, 9/33; el-Fetih, 48/28; t.-s.-Saff, 61/9; el-Bakara, 2/193; el-Enfal, 8/39)³

İSLAMÎ HAREKETTE KURAN VE SÜNNET'İN İŞLEVİ

1- Kur'ân ve Sünnet Müslümanlar için ebedî ve tartışılmaz kaynaklardır. (İcma ve Kıyas da bu iki ana esasın fer'i durumundadır). Çünkü Allah ve Rasulü'nün hükmü bulunan bir meselede mü'minlerin istediklerini seçmek hak ve yetkileri yoktur.

2- Kur'an ve Sünnet'in açık hükümlerinin olduğu yerlerde o hükümler aynen uygulanacaktır; hükümlerin anlaşılması içtihadı gerektiriyorsa bu konuda ehil kimseler görüşlerini belirteceklerdir.

3- Ferdî ictihad alanının dışında kalan, ümmetin genelini ve İslâm'ın politikasını, hareketin seyrini, ümmeti ve İslâm'ın menfaat ve maslahatlarını ilgilendiren meselelerde ictihad ferdiliğin sınırlarını aşarak, ümmetin Ehlu' Hall ve'l Akdi'nin ya da şûrâsının konuya eğilmesini

Şu halde insanlığın yeni bir kumandaya İhtiyacı vardır. Şüphesiz ki, batı insanının insanlığa kumandası insanlığı felâketin kenarına kadar getirmiştir... Bunun asıl sebebi batı medeniyetinin maddi sahadaki iflası değildir. Hatta İktisadî ve askerî kuvvet yönünden zayıflamış olması da değil...

(Rum: 41)

Değişen hayat şartları ve maddi alanda yapılan ilerlemelere rağmen, fikir ve düşünce alanında insanlık yeniden Rasûlullah (s.a.v.)'in devrindeki gibi bir câhiliyyete dönmüştür. Bugün beşeriyet korkunç bir uçurumun kenarına gelmiş duruyor. Ne var ki insanlık, değerler dünyasında iflâsa sürüklenmiş olduğundan dolayı bu uçurumun kenarına gelmiştir. Zaten insan hayatının sağlam ve rahat gelişip tekâmül etmesi ve doğru olarak ilerlemesi ancak değer ölçüleriyle mümkün olabilir. Hiç bir zaman için batının elinde insanlığa sunabilecek (bir değer ölçüsü) mevcut olmamıştır. Hele bu durum en son buluşu olan demokrasinin de iflâsa benzer bir şekil almasından sonra, daha da açıklık kazanmıştır. Nitekim batı camiası yavaş da olsa doğu milletlerinin askeri nizamlarından ve özellikle İktisadî doktrinlerinden sosyalizm adı altında bir takım iktibaslar yapmakta ve üzerindeki elbiseye yama vurmaya çalışmaktadır. Eski komünist/sosyalist camia da benzer şekilde kapitalizmin bazı uygulamalarını ithal eder duruma gelmiştir.

Şu halde insanlığın yeni bir kumandaya İhtiyacı vardır. Şüphesiz ki, batı insanının insanlığa kumandası insanlığı felâketin kenarına kadar getirmiştir... Bunun asıl sebebi batı medeniyetinin maddi sahadaki iflâsı değildir. Hatta İktisadî ve askerî kuvvet yönünden zayıflamış olması da değil.

Batı insanı, insanlığa kumanda edemez. Çünkü batı insanının bulunduğu sistemlerin fonksiyonu sona ermiştir. Aslında bu sistemler insanlığa kumanda edecek güçte değer ölçülerine

gerektirir.⁴

İSLAMÎ HAREKETE OLAN İHTİYAÇ

İslâmî Cemaatin Doğmasının Gerekliliği:

Yeryüzünü fesat kaplamış; düşünceler, değer yarıları, sistemler, adetler ve taklidler bozulmuştur. Aşağıdaki ayet-i kerime bu durumu güzel bir şekilde açıklamaktadır:

"İnsanların kendi elleriyle kazandıkları günahlar yüzünden karada ve denizde fesad çıktı. Böylece Allah yaptıklarının bir kısmının cezasını kendilerine tattırsın. Belki günahlarından dönerler."

ve sosyal düşünce stoklarına sahip değildir ve zaten hiç bir zaman da olmamıştı.

Şu halde, bugün insanlığın ulaşmış olduğu madde medeniyetinin bekâsını ve gelişmesini sağlayacak bir kumanda mevkiine ihtiyaç vardır. Hem de bu kumanda, kadrosu Avrupa'nın maddi sahada yaptığı fevkalade üstün gelişmeleri sağlamalı ve beşeriyetin tanıdığı sistemlere kıyasla ciddi, mükemmel ve yepyeni bir değer ölçüsüyle beslenerek müsbet, pratik ve aynı zamanda asil bir metotla ortaya çıkmalıdır.

İrkçılık, bölgecilik ve milliyetçilik akımları da bu çağların gerisinde kalarak devrini bitirmiş ve son bulmuştur. Zaten bunlar da kapitalizm-sosyalizm-kominizm gibi insanlığa sunacak yeni bir kültür hâzinesine sahip değildi ve olamazdı da...

Daha sonra gelen ferdiyetçi ve sosyalist doktrinler de nihayet falso ile neticelenmiştir.⁵

Batıdan ve doğudan bize aktarılan Demokratik Liberal Çözüm ile Devrimci Sosyalist Çözümün hayatın her alanında fiyasko ile neticelenmesi kesinleşmiştir. Bunların her birinin zararı faydasından daha çok olmuş ve başarısızlığı başarısını kat kat aşmıştır.

İşte, hem değer ölçülerini ve hem de her soruna çözüm getiren metodu elinde bulunduran yegâne sistem İslâm'ın yeryüzüne hakim olması ihtiyacı anlaşılmıştır.

Şu ana kadar uygulanan sistemlerin başarısızlıklarını değerlendirecek olursak;

1. İktisâdî Alanda Başarısızlık

Liberalizmin ve sosyalizmin her ikisi de fazla geliri ve gelirin adaletli bir şekilde dağılımını gerçekleştiren mükemmel ve sağlam bir iktisadî hayati kurmakta başarısızlığa uğramışlardır. Öyle bir hayat ki her işsize uygun iş bulunsun, her işçiye adaletli ücret verilsin, her âcize yaşama garantisi sağlansın, vatandaşlar arasında da fırsat eşitliği tam manasıyla mevcut olsun. Her vatandaş yeme, içme, barınma, tedavî ve öğrenim gibi temel ihtiyaçlarına engelsiz kavuşabilsin.

Liberalistlerin çok çok tekrar ettikleri üç düşman: Fakirlik, hastalık ve cehaletle savaş

İrkçılık, bölgecilik ve milliyetçilik akımları da bu çağların gerisinde kalarak devrini bitirmiş ve son bulmuştur. Zaten bunlar da kapitalizm-sosyalizm-kominizm gibi insanlığa sunacak yeni bir kültür hâzinesine sahip değildi ve olamazdı da...

sözlerine rağmen; sosyalistlerin kendi kendine yeterli ve tüm ihtiyaçları âdil bir şekilde toplumun ferdleri arasında dağıtılması gibi görkemli sözlerine rağmen her iki kesim de aç doyumamamış, fakiri zengin kılamamış aksine zengini daha da zengin fakiri daha da fakir yapmışlardır.

2. Özgürlük ve Halka Güven Verme Alanında Başarısızlık

Her iki çözüm yolu da emniyet, güven ve halka gerçek özgürlüğü sağlama konusunda başarısızlığa uğramıştır. Fert, düşündüğünü serbestçe söyleyebilme imkânına kavuşamamıştır; her zaman baskı ve zulüm al-

tında tutulmuştur.

Gerçek şu ki; ne kapitalizm ve ne de sosyalizmin hakim olduğu devirler arasında bu konuda ne keyfiyet ne de kemiyet arasında fark yoktur. Hatta iki devirde işkenceye tabi tutulanlar kapitalist devrin hapisane ve zindanlarının sosyalist devrin hapisane ve zindanlarına nazaran çok daha ehven olduğunu söylerler.

3. Ahlâkî Alanda Başarısızlık

Herşeyden önce iki çözüm yolu da ümmetin ve insanlığın ahlâk fazilet ve temel değerlerini korumakta başarı gösterememiştir. Fesat ve şehvetler azmış, cıvıklık ve ahlâksızlık seli her tarafı sarmıştır. Kadınlar hayayı kaybetmiştir. Özellikle halkı Müslüman olan ülkelerde din, namus ve ailesini koruyan namuslu kişiler gerici ve yobaz sayılmış, namusuna önem veremeyenler ilerici, özgürlükçü ve çağdaş insan kabul edilmiştir. Başkalarının hakları hafife alınmış, şahsi ve maddi menfaatler, düşünülen tek konu haline gelmiştir. Rüşvet ve iltimas yayılmıştır. Bütün bunların yanında insanlarda bencil bir ruh hâkim oldu. Kişiler başkalarının hak ve hukukuna amme maslahatına aldırış etmez oldu.

4. Manevi Alanda Başarısızlık

Her iki çözüm yolu Ümmetin şereflendiği, sıkı sıkıya ona bağlandığı ve varlığının temel dayanağı olarak bildiği Allah'a Onun düzenine Ahiret gününe imana tutunması konularında da başarısızlığa uğramışlardır. Müslümanların çoğunun kalbinde dini değerler sarsılmış ve şüpheler yerleşmiştir. Sapıklık, fışk ve isyanı yayan gazete ve yayın organları da buna yardımcı olmuştur.

Bu iki düzenin kendisi Ümmetin imanına

⁵ İslâmın Hareket Metodu (Yoldaki İşaretler Kitabından Alıntı) Seyyid Kutub

düşman ve her yönüyle ona ters düşmektedir.⁶

İslâm; bir yıkım ve yeniden yapıma çağırır. Yıkımdân maksat, cahiliyenin tüm cins ve şekilleriyle yıkılmasıdır. Bu yıkımın arkasından şekil ve muhtevasıyla, görünüşü ve özüyle, sistem ve yönetimiyle ve yaşayış stili ile İslâmî topluluğu kurmak, İslâmın evren, insan ve hayat üzerine kurduğu iman esasları, tabii ve bütüncül yaklaşımıyla İslâmî topluluğu oluşturmak asıl amaçtır. İslâm ayırıcı vasıf ve özellikleri ile müstesna bir sistemdir. O, bir yücelik ve şeref çağrısıdır. Bazı haklardan vazgeçerek uzlaşmayı ve yarım yamalak çözümleri kökünden reddeder. O hakka çağırır. Hakka kendisinden başka bir yolla ulaşmaya çalışılmasına da yer vermez. Makyavelizm'i kökünden reddeder.

İşte bu İslâmî yapının yüklediği külfetler ferdî çabalarla yerine getirilemezler. **Çünkü ferdin sınırlı gücü bu külfetlerin karşısında âciz kalır. Bu yapı ancak ilmi teknolojik ve maddî yeterliklere, imanlı, cesaretli ve ihlaslı üyelere sahip bir hareketin kurulmasıyla mümkündür.**

İslâmî çalışma alanında toplu bir harekete bağlı olmaksızın yapılan faaliyetler -çok olmalarına rağmen- kaybolma ve boşa gitme eğilimindedirler. Vaizlerin, şeyhlerin, hatiplerin ve teorisyenlerin yaptıkları faaliyetler bu türden ve anılan sonuca mahkûm çabalardır. Toplu hareket, ferdî güçleri toplar, yönlendirir ve dağınık kuvvetleri bir araya getirerek cahiliyeyi yıkıp İslâmî topluluğu bina edecek güçlü bir hareket oluşturur.

Ferdî çabalar ve ayrı ayrı guruplarca yürütülen faaliyetler ancak birbirlerinin etkisini silip süpürürler. Bu türden hareketler çağın saldırgan şartları karşısında âciz kalırlar. Böylelikle de İslâm yolunda harcanan emekler ve seferber edilen imkânlar, kuyu dibindeki duyulamaz alçak sesler gibi kaybolup giderler.⁷

HAREKET DÜZENLEME KURALLARI

İman (İman gücü)

Rasûlullah (s.a.v.), İslâm toplumunu oluşturmak ve meyvelerini toplamak için İslâmî hareketi düzenlemede kesin kararlıydı. İslâm davasında dayanılan nokta beşerî duygular olmayacaktı. Hareketin yapısı iman esasları üzerine kurulacaktı. Güçlü bir iman, fertlerin kumanda merkezi, uzun ve zorlu mücadelelerinde temel motiv olacaktı. Bu iman, fert fert ve toplu olarak tüm Müslümanların hayatlarında yükselmiş, delercesine bakan gözleri, düşünen ve yol seçen akılları, basiret pencereleri ve ruh-

larının sesi olmuştur.

Hareket

Rasûlullah (s.a.v.) bu imanı işlemekle teorik bir okul ortaya koymayı amaçlamıyordu. Bu yüzden asr-ı saadette İslâmî hareketin çağdaş siyasal hareketlerde olduğu gibi bir siyasal parti şeklinde ortaya çıkmadığını görürüz. İslâm toplumu methodsuz bir liderlik arkasında giden bir gurup olmadı. O içinde bulunan inanç derinliklerini teyid eden bir düzenlemeyi izledi.

İslâmî hareket hiçbir zaman ve hiçbir şekilde kişilere tâbi olmamıştır. Hatta bu İslâmî hareket içerisinde çalışanların menfaatine olsa bile. O ancak ilkelere tâbi olmuştur. İslâmî hareket içerisinde çalışanlar ancak Allah'ın nizamına tâbi olmuştur.

İslâmî Hareketin Getirdikleri

İslâmî hareket, İslâm bünyesinde insanlığa eseri yüzyıllarca süren hizmetler sunmuş, tarihin akışını değiştirecek güçte mucizeler gerçekleştirmiştir:

1- İnsanlığı Allah'tan başka herşeyin kulluğundan kurtarmış, putçuluğu, küfrü ve şirki yerle bir ederek arap topraklarını bu pisliklerden temizlemiştir.

2- Arap toplumunun hayatında ilk manca dayanan siyasal birliği kurmuştur. Bununla kabileler ve bölgeler arasındaki savaşlara, doktrin ve ırk ayrımlarına son vermiştir.

3- Kur'an ve sünnet yasalarıyla hükmeden ilk «şûra» hükümetini kurmuş, bununla da insanın insan üzerindeki hâkimiyetine son vererek, hâkimiyetin Allah'ın olduğunu ilân etmiştir.

4- Arap yarımadası çevresinde yer alan Şam, Irak, Mısır ve Kuzey Afrika bölgelerini Rum ve Acem (eski İran) emperyalizminden, haçlıların ve Mecusilerin bozgunlarından kurtarmış, setleri aşmış, hudutları geçmiş ve atlıların Allah'tan başka kimseden korkmadan yollarında gittiği, kurtla kuzunun bir arada yaşadığı güven ve huzur ortamı getirmiştir.

5- İnsanlığa eserleri dünya üzerinde bugüne değin yaşayan büyük bir ilim ve medeniyet mirası bırakmıştır. Tarih yapıklarını büyük âlimler, edipler, şairler, hekimler, mücahitler ve şehitlerle doldurmuştur.

6- İslâmî hareket "birliği" gerçekleştirmeye çalışır. Birlik, İslâm'ın temel öğelerinden biri ve ümmetin özelliklerinden en önemlisidir.

"İşte sizin dininiz olan bu İslâm dini (tevhid dini, bütün Peygamberlerde) tek bir dindir. Ben de sizin Rabbinizim. O halde yalnız bana ibadet edin, emirlerime itaat edin."

⁶ Tek Çare İslami Çözüm, Yusuf Kardavi

⁷ İslam Fikir Hareketi İnkılap, Fethi Yeken

İSLAMİ HAREKETİN PRENSİPLERİNİN ÖZELLİKLERİ

İslami hareketin en belirgin özellikleri şunlardır:

1- Bu hareket Rabbanî bir harekettir. Bundan dolayı bu hareket, düşüncelerini, hükümlerini, ahlakını, an'anelerini ve fikirlerini yüce Allah'ın ebedî dininden ve son Peygamberinin hadislerinden alır. Bu hareket kendisini gerçekleştirmek için çalışan veya idarecilerinin şahıslarının menfaati için yapılan bir çalışma değil, Allah'ın dinine çağırma davasıdır.

"De ki; benim namazım, ibadetim, hayatım ve ölümüm hep âlemlerin Rabb'i olan Allah içindir." (Enam, 162)

2- Bu hareket, günümüzdeki parti örgütleri gibi kurulmuş bir teşkilat değildir. Bazı şahsi menfaatlar ve gayeleri gerçekleştirmeyi amaç edinen ve riyaset peşinde koşan bir teşkilat da değildir. Bu hareketin esas hedefi, küçükten önce büyüğün, askerden önce komutanın yüce Allah'ın kanunlarına boyun eğmelerini sağlamaktır.

3- Bu hareket İslam toplumuna mahsus özel bir harekettir. Yani bu hareket, İslam toplumunun gerçeklerinden kaynaklanır. Bazı diğer örgütler ve teşkilatlar gibi ne ithal edilmiştir ne de doğudan veya batıdan telkin ve ilham edilmiştir.

4- Bu hareket gerçek ileriliktir. Çünkü bu hareket, inanç, kanun yapma ve kâinat, insan ve hayat hakkında tavavvuru açısından, insan ve hayatın problemini halletmek hususunda, kusurlu ve aciz olan diğer beşeri sistemlerden daha ileri ve daha güçlüdür.

"Hikmet, mü'minin yitiğidir, onu nerede bulursa, o mü'minin kendisi ona daha layıktır." (Tirmizi, ilim, 19)

5- İslami hareket geniş kapsamlıdır. Yani o, hayatın yalnız bir yönünü düzeltmekle ilgilenen ve diğer yönlerini ihmal eden bir dava değildir. İslami oluşu, bu hareketin umumi ve kapsamlı olması demektir.

6- Bu hareket, İslamın halis kaynakları olan Allah'ın kitabı ve peygamberinin sünnetine geri dönmeye davet eder.

7- Bu hareket, sünnet yoludur. Çünkü bu hareket, kutsal sünneti, kendi fertlerinde ve toplumunda yeniden diriltmeye çalışır.

8- Bu hareket iyiliğin temelini; ruhu temizlemek, kalbi arındırmak ve Allah'la iyi ilişki kurmaya bağlı olduğunu idrak eden bir harekettir.

9- Bu hareket her açıdan, İslam ümmetinin önemli işlerinin İslam'a uygun yürümesi için çalışan siyasi bir harekettir.

10- Fikhi ihtilaflardan uzak kalmak: Bu hareket teferruatla ilgili konularda ihtilafların kaçınılmaz olduğuna inanır. Bundan dolayı bu hareket, Müslümanları İslamın esasları ve temel konuları etrafında toplanmaya davet eder.

11- İslami Hareketin bazı fertleri hâkim, idareci ve siyaset adamları olsalar bile bu hareket, hareket onların sultasından ve etkisinden uzaktır.

12- Bu hareket, yolunun zor ve uzun olduğunun farkındadır. Hedeflerinin yüce ve büyük olduğunu, atılacak adımlarda basamak basamak yükselmek ve her adıma hakkını vermek suretiyle cemaat vasıtasıyla, dilediğini ve istediğini yapabileceğinin farkındadır.

13- Amel etmek ve üretimi propoğandaya tercih eder.

14- Uzun vadeli hareket etme (sabırlı olma) politikası: İslami sahada çalışanların omuzuna yüklenmiş olan yükün büyüklüğü ve sorumluluğun ağır olması, bu yolun uzun olduğunu, işin zor ve cihadın acı olduğunu kuvvetle tekid eder. Bu yolda yürüyenlerin kendilerini, her türlü felaket ve sıkıntıya dayanmaya, her türlü fedakârlığa hazırlamaları gerekir.

15- Açıkça çalışmak ve gizlice teşkilatlanmak: İslam için çalışırken, doğru sözün, söylenmesi vacibdir. Gerektiğinde, Hakkı söyleyerek susan kimse dilsiz bir şeytan gibidir. Fakat bu durum, hiçbir şekilde İslami hareket teşkilatlarının açıklanması gerekir manasına gelmez.

16- Vasıtaları meşru kılmak değil, hedefe varmak. İslami hareket, şeriata uygun olması, inanca uygun olması ve ahlakla ilgili olmasının gerekliliği açısından gaye ve vasıtayı birbirinden ayırmaz. İslami alanda çalışanlar, kendi şahısları için veya şahsi arzularına uygun olarak çalışmazlar. Onlar, inanç ve ahlakla ilgili bazı sınırlar ve sorumluluklara bağlıdırlar. Ne bu sınırları saptırabilirler ne de bir değişiklik yapabilirler.

17- Hakk için çalışmada gaye ve hedeflere kavuşmak için batıla tevessül etmek (aracı etmek) -hatta bu batıl bir kelime veya sembol bile olsa- caiz değildir.

"De ki, Hakk, Rabbinizdendir. Artık dileyen inansın, dileyen inkar etsin." (Kehf, 29)

18- Hakk, bölünmesi imkânsız olan bir bütündür. Hakkın bir bölümünden vazgeçmek tamamından vazgeçmek manasına gelir. Gerçekten sonra, batıldan başka bir şey yoktur.⁸ **(Devam edecek)**

Mekrûh Vakti Olmayan İbâdet: Zikir - II

Muhammed İMAMOĞLU

Yazı dizimizin ilk bölümünde Zikir kavramının sözlük ve istilâh anlamları üzerinde durmuş, Kur'an-ı Kerim'deki kullanımlarını özetleyerek nakletmiştik. Bu bölümde de Zikir kavramının hadis-i şeriflerde kullanımı ve zikir kavramıyla ilişkili kavramlar üzerinde duracağız. Tefvik Allah'tandır.

b) Zikir Kavramının Hadis-i Şeriflerde Kullanımı: Kur'an'da oldukça geniş bir anlam zenginliğine sahip olan zikir kavramı, hadis kaynaklarında da aynı

zenginliğe sahiptir. Kur'an'da Allah'ı zikir teşvik edildiği, Allah'ı zikredenler övüldüğü, zikretmeyenler yerildiği gibi Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem'in hadislerinde de Allah'ı zikir teşvik edilmiş, Allah'ı zikredenler övülmüş, etmeyenler yerilmiştir.

Hadis külliyyâtında, zikrin Kur'an'daki anlamını destekleyen ve ölümden sonraki hayatta ilgili yararlarını vurgulayan pek çok rivâyet yer almaktadır. Zikir ile birlikte duâ, tesbîh, hamd kavramları ile ilgili bablar da bulunmakta aynı zamanda hadislerde daha çok dil ile zikir esnasında kullanılması gereken cümleler yer almaktadır. Bunun yanında hadis kaynaklarında

Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem bir sohbetinde, "Müferridler öne geçtiler" buyurmuş", muferridler kimlerdir? diye sorulması üzerine, "Allah'ı çok zikreden erkekler ve Allah'ı çok zikreden kadınlardır" cevabını vermiştir.

pek çok örnek duâ metni de bulunmaktadır. Konuyla ilgili hadislerde zikir teşvik edilmiş, bu eylem yerine getirildiği takdirde karşılığında pek çok mükâfat vaad edilmiştir.

Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem, Allah'ı zikreden ile zikretmeyi ölü ile diri kimseye benzetmiştir: "Rab-bini zikreden ve zikretmeyen kimselerin durumu ölü ve diri kimse gibidir."¹ "İçinde Allah'ın zikredildiği ev ile zikredilmeyen ev, ölü ve diri kimselerin durumu gibidir."²

Ebu Saîd el-Hudrî'den gelen rivâyete göre, Rasûlullâh'a: "Kıyâmet gününde Allah katında derece bakımından en faziletli insanlar hangileridir?" diye soruldu. Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem: "Allah'ı çok zikreden erkek ve Allah'ı çok zikreden kadınlardır" cevabını vermiştir.³

Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem bir sohbetinde, "Müferridler öne geçtiler" buyurmuş", muferridler kimlerdir? diye sorulması

1 Buhârî, Deavat, 66

2 Müslim, Salâtu'l-Musafirin, 211

3 Tirmizi, Deavat, 5,

üzerine, "Allah'ı çok zikreden erkekler ve Allah'ı çok zikreden kadınlardır" cevabını vermiştir.⁴

Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem, bir gün Muâz b. Cebel⁵'in elinden tutmuş ve ona; "Ey Muâz! Vallahi seni seviyorum" demiştir. Muâz b. Cebel'de Rasûlullâh'a: "Anam-babam sana feda olsun Ey

Allah'ın Elçisi! Vallahi ben de seni seviyorum" karşılığını verir. Rasûlullâh, bunun üzerine; "Ey Muâz! Sana bir tavsiyede bulunacağım. Bunu her namazın arkasından söylemeyi bırakma" demiş ve söylemesini istediği duâyı şöyle bildirmiştir: "(Rabb'im! Seni zikretmeye, sana şükretmeye ve Sana güzel bir şekilde ibadet etmeye beni muvaffak kıl)"⁶ Rasûlullâh'ın kendisi de aynı şekilde duâ etmiştir.

Yine Muâz b. Cebel'in "İman'ın en faziletlisinin ne olduğunu" sorması üzerine Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem; **"Allah için sevmen, Allah için kızman ve dilinle Allah'ı çok zikretmendir."** cevabını vermiştir.

**Muâz b. Cebel'in
"İman'ın en faziletlisinin ne olduğunu" sorması üzerine Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem; "Allah için sevmen, Allah için kızman ve dilinle Allah'ı çok zikretmendir." cevabını vermiştir.**

çok zikretmendir." cevabını vermiştir.

Bu sözü ile Allah'ı zikretmeyi iman'ın gereği yapılması icap eden görevler cümlesinden sayan Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem şöyle buyurmuştur: "Allah, yedi sınıf insanı hiçbir gölgenin bulunmadığı kıyâmet gününde (arşının) gölgesinde gölgelendirecektir. (Bunlar şu özelliğe sahip mü'minlerdir): Âdil yöneticiler; Rabbine ibâdet ile yetişen gençler; kalbi mescitlere bağlı olanlar; Allah için birbirlerini seven, Allah için bir araya gelen

ve Allah için ayrılan kimseler; asil ve güzel bir kadın, kendisini arzu ettiği halde, 'ben Allah'tan korkarım' diyerek reddeden kimseler; sağ elinin verdiği sol eli bilmeyecek kadar gizli sadaka verenler; tenha yerlerde Allah'ı zikredip gözyaşı dökebilecekler."⁸

Yüce Allah'ın, "Beni zikrettiği ve beni anmak için dudaklarını hareket ettirdiği zaman ben kulumla beraberim"⁹ buyurduğunu haber veren Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem, Allah'ı zikretmeyen toplumun zıyan içinde olduğunu¹⁰ bildirmiş ve mü'minleri Allah'ı zikretmeye teşvik etmiştir:

Ebu Saîd (r.a.)'den gelen bir kudsî rivâyette Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem, yüce Allah'ın şöyle buyurduğunu bildirmiştir: "Kur'an (ı okumak, öğrenmek) ve beni zikretmek, benden bir şey istemekten alıkoyarsa, bu kimseye duâ edip isteyenlere verdiğimden daha fazlasını veririm."¹¹

Ebû Hureyre radiyallâhu anh'den rivâyet edildiğine göre Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu: "Allah'ın meclislerini araştıran gezici bilgin melekleri vardır. Bu me-

4 Müslim, Zikir, 4

5 Muâz b. Cebel milâdî 601 veya 603 tarihinde dünyaya geldi. Medine'de Hazrec'in Benî Udey koluna mensuptur. I. Akabe Biatı'ndan sonra Rasûlullâh tarafından İslâm dinini yaymak üzere Medine'ye gönderilen muallim Musab b. Umeyr ve ona destek olan diğer bir Medinelî Es'ad b. Zûrâre'nin gayretleri neticesinde 18 yaşında iken İslâm ile şereflendi. Bedir Gazvesi başta olmak üzere Huneyn ve Tâif dışındaki bütün gazvelere katıldı ve bunlarda kabilesinin bayraktarı veya temsilcisi oldu. Mekke fethinin ardından Rasûlullâh Huneyn Gazvesi'ne giderken onu Mekke'ye önce emîr, ardından Kur'an ve dinî bilgiler muallimi tayin ettiği için Huneyn ve Tâif gazvelerine iştirak edemedi. Rasûlullâh, hicretin 9. yılı Reb'ülâhîrinde (Ağustos 630) Muâz'ı Ebû Mûsâ el-Eş'arî ile birlikte Yemen'e elçi, zekât memuru ve kadı sıfatıyla gönderdi. Muâz b. Cebel ilme düşkünlüğü ve Rasûlullâh'a bağlılığıyla meşhur olmuş bir sahabidir. Sürekli olarak Rasûlullâh'ın yanında bulunmaya özen göstermiş, özellikle fikhî konularda sık sık sorular sormak suretiyle kendisinden bilgi alma gayreti içinde olmuştur. Rasûlullâh onun şahsına duyduğu muhabbeti sık sık ifade etmiştir. Muâz b. Cebel, 17 (638) yılında Ürdün'de Kusayru Hâlid'de Amvâs tâunu diye bilinen veba salgınında iki oğlu ve iki hanımıyla birlikte öldü. Bu tarih 18 (639) olarak da zikredilmiştir. Bugün İrbid vilâyetine (muhâfaza) bağlı Ağvârüşşimâliye livâsında kendi adıyla anılan köyde bulunan kabri üzerine küçük bir mescid ve türbe yaptırılmıştır. Hayatı hakkında bakınız: Türkiye Diyânet İslâm Ansiklopedisi, c.30, s. 338-339, İstanbul, 2005

6 Nesâî, Sehv, 60

7 Ahmed bin Hanbel, Müsned, c.5, s.247

8 Buhârî, Ezan, 36; Tirmizî, Zühed, 53

9 Buhârî, Tevhid, 43; İbn Mâce, Edeb, 53

10 Tirmizî, Deavât, 8,

11 Tirmizî, Fedâilü'l-Kur'an, 25

lekler, zikir yapılan bir meclis bulduklarında onlarla birlikte otururlar, birbirlerini zikir meclisine katılıp dinlemeyi teşvik ederler. Meleklerden zikir meclisine o kadar çok katılan olur ki dünya semâsı ile zikir meclisi arasını doldururlar.

Zikir meclisi dağılınca semâya çıkarlar. Allah Teâlâ daha iyi bildiği halde onlara: – “Nereden geldiniz?”

diye sorar. Melekler de: – Yeryüzündeki bazı kullarının yanından geldik. Onlar Sübhânallah diyerek ulûhiyyetine yakışmayan sıfatlardan seni tenzih ediyorlar, Allâhu Ekber diye tekbir getiriyorlar, Lâ ilâhe illallah diyerek seni tehlîl ediyorlar, elhamdülillâh diyerek sana hamdediyorlar ve senden istiyorlar, derler. (Konuşma şöyle devam eder): – “Benden ne istiyorlar?” – Cennetini istiyorlar. – “Cennetimi gördüler mi?” – Hayır, yâ Rabbi, görmediler. – “Ya cenneti görseler ne yaparlardı?” – Senden güvence isterlerdi. – Benden neden dolayı güvence isterlerdi?” – Cehenneminden yâ Rabbi. – “Peki benim cehennemimi gördüler mi?” – Hayır, görmediler. – “Ya görseler ne yaparlardı?” – Senden kendilerini bağışlamamı dilerlerdi. Bunun üzerine Allah Teâlâ şöyle buyurur:– “Ben onları affettim. İstediklerini onlara bağışladım. Güvence istedikleri konuda onlara güvence verdim. Bunun üzerine melekler: – Yâ Rabbi, çok günahkâr olan falan kul onların arasında bulunuyor. Oradan geçerken aralarına girip oturdu, derler. O zaman Allah Teâlâ şöyle buyurur: – “Onu da bağışladım. Onlar öyle bir topluluktur ki, onların arasında bulunan kötü olmaz.”¹²

Ebû Hureyre ile Ebû Saîd el-Hudrî'den rivâyet edildiğine göre Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu: “Bir topluluk Allah'ı zikretmek üzere Allah'ın evlerinden bir evde bir araya gelirse melekler onların etrafını

sarar; Allah'ın rahmeti onları kaplar; üzerlerine sekînet iner ve Allah Teâlâ onları yanında bulunanlara över.”¹³

Hadislerde zikir ile anlam yakınlığı içinde kullanılan kelimeler vardır. Tesbîh, hamd, tekbîr, tehlîl, Kur'ân okumak ve duâ etmek lafızlarıdır. Hadis kaynaklarında bu konuda pek çok hadis bulunmaktadır. Bazı kaynaklarda

bu konular ayrı birer bölüm olarak işlenmiştir. Kur'ân'da değinilmiş, ancak detayına inilmemiş olan bu konularda hadis kaynaklarında bu görevlerin nasıl ve hangi lafızlarla, ne kadar ve ne zaman yapılacağına dair çok detaylı bilgilere rastlanmaktadır. Söz konusu kaynaklarda bunların faziletleri ve insana kazandırdıklarından da söz edilmektedir.¹⁴

B) ZİKİR KELİMESİNE YAKIN ANLAMLI KAVRAMLAR

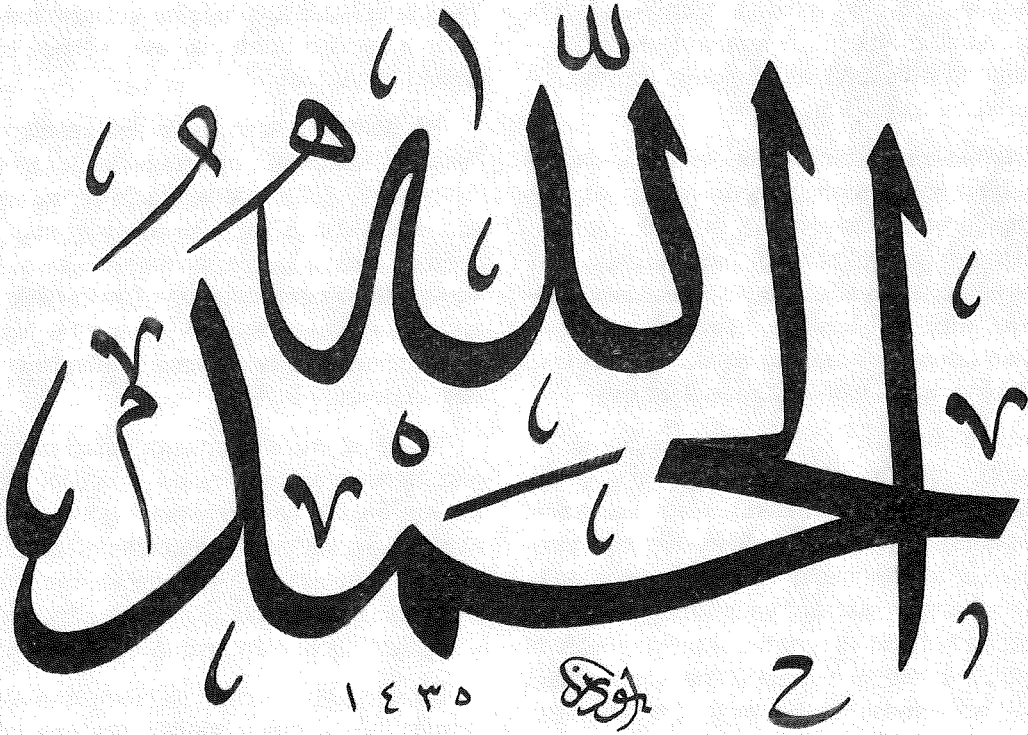
Kur'ân-ı Kerimde çeşitli manalarda kullanılan müşterek lafızlar vardır. Bir kelimenin bir âyette ifade ettiği mana ile yine aynı kelimenin diğer âyetlerde ifade ettiği anlamlar aynı olmayabilmektedir. Tefsir ilminde bu tür kelimelere “Vucûh” denilmektedir. Bunun aksine de, yani çeşitli birçok kelimenin aynı manayı ifade etmesine “Nezâir” denmektedir. Şüphesiz bu durum Kur'ân'ın mucize oluşunun bir delilidir.

Kur'ân'da ve hadis-i şeriflerde zikir kavramıyla eş anlamlı olan veya anlam yakınlığı içinde bulunan kelimeler vardır. Bunların belli başlıları şunlardır: Tesbih, duâ, şükür, takdîs, tekbir, tahmîd ve tehlîl. Buna göre biz bu kısmında ‘Zikir’ kelimesine yakın anlamlı kelimeler üzerinde kısaca durmaya çalışacağız:

1) TESBİH: “s-b-h” kökünden masdar olup

13 Müslim, Zikir, 25

14 Vezire Yaman, İtikadî Açından Zikir Kavramı, s.40, Basılmamış Yüksek Lisans Tezi, İstanbul, 2010

sözlükte; havada hızlı hareket etmek, suda yüzmek, bos vakit, geçimde tasarrufa gitme, işe gitmede acele etme, hemen işe koyulma, atların koşması, yıldızların yörüngelerinde hareket etmesi anlamlarına gelmektedir. Bir terim olarak "tesbih" ise; Yüce Allah'ı tenzih etmektir. Söz, fiil ve niyet olarak ibâdetlerin geneli için kullanılır. Kelimenin kök anlamı göz önüne alındığında, Allah'ı iman ve amelle tenzih edişte sürekliliği, sağa sola sapmamayı ve tezliği ifade ettiği söylenebilir. Yüce Allah'ı, O'na layık olmayan sâibelerden, gerek kavlen ve gerek kalben tenzih etmek ve uzak tutmaktır.

Bu kelime Kur'ân-ı Kerim'de; Allah'ı tenzih etmek, O'nu güzel isimlerle anmak, ibâdete ve hayra koşmak, namaz kılmak ve duâ etmek, gezegenlerin tesbihi, boş vakit, meşguliyet, melekler, ruhlar, gâziler, atlar ve gemilerin hızlı hareket etmeleri gibi anlamlarda kullanılmıştır. Kur'ân'da tesbih kelimesinin geçtiği âyetlerde, melek, cin, hayvan ve insandan ziyade, bu varlıkların dışındaki diğer mevcudatın da Allah'ı

tesbih ettiği vurgulanmaktadır.¹⁵

Tesbih tevhid inancını pekiştiren bir kavramdır, tenzih ve takdis de aynı mahiyettedir. Kur'an âyetleriyle hadis rivayetlerinde tesbihe yapılan atıflar bu kavrama daha geniş bir içerik kazandırmıştır. Buna göre tesbihin tam anlamıyla gerçekleşebilmesi için duygu ve düşüncenin yanı sıra davranışların ve dilin de buna göre bir işlev üstlenmesi gerekir. Evreni yaratan ve yöneten varlığın yüce ve münezzehe oluşu bilgisine öncelikle düşüncenin ulaşması, gönlün de buna katılması tesbih eyleminin birinci aşamasını oluşturur. Ardından kişinin bütün kötülüklerden süratle kaçıp Allah'a sığınması aşaması gelir. Üçüncü aşamada hem iç etkilenmeyi sağlamak hem bu psikolojiyi sürdürmek için tesbih lafızlarının dille tekrarlanması söz konusudur. Bu kademelerin aşılması sonunda, "Biz, her birimizin sahip bulunduğu makamda saf saf durur ve Allah'ı tesbih ederiz" diyen meleklerin (Sâffât, 164-166) itaat ve tesbih makamına yaklaşmak mümkün olur.

15 Gezim Dungaj, Kur'anda Tesbih Kavramı, Basılmamış Yüksek Lisans Tezi, İstanbul, 2006

Ayrıca "Tesbih" kelimesi türkçede tespih şeklinde de kullanılır. Namazdan sonra 33 defa subhânallâh, 33 defa elhamdülillâh ve 33 defa Allâhu Ekber zikirlerini okumaya da tesbih denir. Bunların ilki subhânallâh olduğu için, hepsine birden bu isim verilmiştir.¹⁶

2) DUÂ: Arapça bir kelime olan duâ, davet/ da'vâ gibi kelimelerin mastarı olup, sözlüklerde çağırma, seslenmek, istemek, yardım talep etmek; öncelik tanımak, söz vermek, özel birisini yemeğe davet etmek, isim vermek, yalvarmak; küçükten büyüğe, aşağıdan yukarıya vâki olan talep ve niyaz; sığınmak, ilgi kurmak; dilekte bulunmak, nidâ gibi manalara gelir.¹⁷

Terim olarak ise: Kulun Allah'a sığınma ve yakarışını, Allah'ın yüceliği karşısında kulun güçsüzlüğünü itiraf etmesini, sevgi ve tazim (yüce bilme) duyguları içerisinde lütfunu, yardımını ve affını dilemesini ifade eder. Yine duâ, bir kulun Allah'ın yüceliği ve azameti karşısında kendi zayıflığını kavramak yoluyla Allah'ın büyüklüğünü dile getirmesi, O'na yalvarması, O'na hamd etmesi, şükretmesi, O'nu övmesi demektir.

Kur'ân-ı Kerim, yerde ve gökte bulunan bütün varlıkların hareket ve davranışlarını zikir ve duâ olarak nitelendirmekte, canlı ve cansız tüm yaratıkların Allah'ı övgü ile tesbih ettiğini belirtmektedir. Kul, içinde bulunduğu şartların tesiriyle bir şey için veya Allah için Allah'a yönelmektedir. Bu durumda duâ kavramı, dinî duygu ve yönelişin birbirine komşu olan zikir, tesbih, hamd, senâ, sükür, tövbe, istiğfar, istiâze vb. görünüşlerinin genel çerçevesini oluşturmaktadır. İnsan içinde bulunduğu zor ve sıkıntılı durumlardan kurtulmak, kötü durumlara maruz kalmamak için Allah'ı hatırlar, aczini, güçsüzlüğünü ve kusurlarını samimiyetle itiraf ederek O'ndan yardım ister. Kötü durumdan kurtulma isteği, onu işlediği günah ve kusurlar sebebiyle pişmanlık duymaya ve kalbini temizlemeye, Allah'ı övüp yüceltmeye, af dilemeye sevk eder. Bazen sıkıntıdan kurtulduğu, nimet ve rahata kavuştuğu için memnuniyetini dile getirir (şükür, hamd, senâ). Duâ bazen tabiatteki nizam ve estetiği derinden müşahede eden,

mutlak kemal, güzellik ve gerçekliği sezen kişinin içinde meydana gelen hayranlık duygularının ifadesi olur. Böylece bu sebeplerden dolayı Allah'a yapılan bu duâlar aynı şekilde bir zikir/tesbih olmaktadır.

3) ŞÜKÜR: Arapça bir kelime olan Şükür, "şekera" kökünden gelmektedir. Şükür kelimesinin zıddı, küfür (nankörlük)dür; nimeti unutup örtmektir. Şükür, verilen herhangi bir nimetten dolayı, bu nimeti verene karşı söz, fiil veya kalb ile gösterilen saygı ve karşılık, iyiliğin kıymetini bilme ve iyilik yapana bu hissi gösterme, nimet ve iyiliği anıp sahibini övme diye tarif edilmektedir.¹⁸

Müminler Yüce Allah tarafından bahş edilen nimetlere karşı şükür edip O'nu yüceltmektedir. Ki Kur'ân'dan anladığımızı göre mü'minler Allah'a üç şekilde şükredebilirler. Ki onların yaptıkları bütün bu şükürlerin aynı zamanda bir zikir/tesbih faaliyeti olduğu açıkça görülecektir. Konumuzla ilgili olan kısmını nakledeyim:

Dil ile şükür: Ni'met sahibini anmak, O'nu övmek, O'nun nimet sahibi olduğuna iman etmekle ve bunu Tevhid kelimesiyle ilân etmekle olur. Bu basit bir teşekkür ifadesi değil, dil ile "şehâdeti" getirmek, dil ile doğru sözlü olmak, dil ile Kur'ân'ı tasdik etmek, dil ile İslâm'ı anlatma, Kur'ân okuma ve dil ile Allah'ı çokça zikretmek ve buna benzer dil ile ilgili kulluk görevlerini yapmakla yerine getirilir.¹⁹

3) TAKDİS: Takdis, kuds kökündendir. Kuds, temiz olma anlamına gelir. Takdis ise, teksir kalıbında tertemiz saymak demektir. Ancak buradaki temizleme, maddi temizlenmesi manasında olmayıp, mânevî temizlenmedir.²⁰

Allah'ı takdis etmek demek; Allah'ın sahip olduğu izzet, büyüklük, her türlü noksanlıktan uzak olma sıfatlarının Allah'a verilmesi ve bunun ilan edilmesidir. "Takdîs" ile "tesbih" birbiriyle iç içedir. Kur'ân'da da bu iki kelime aynı âyette geçmektedir. "İşte o zaman Rabbin meleklerine: 'Bakın, Ben yeryüzünde ona sahip çıkacak birini yaratacağım!' demişti. Onlar: 'Seni övgüyle yüceltip takdîs eden bizler dururken,

16 Şâmil İslâm Ansiklopedisi, 'Tesbih' maddesi, c.6, s.192, Şâmil yayınları, İstanbul, 1994.

19 Gezim Dungaç, Kur'anda Tesbih Kavramı, s.10

20 el-İsfehâni, Mu'cemu Mufredâti Elfâzî'l-Kur'ân, "k-d-s" md.

16 Şâmil İslâm Ansiklopedisi, 'Tesbih' maddesi, c.6, s.192, Şâmil yayınları, İstanbul, 1994.

17 Türkiye Diyânet İslâm Ansiklopedisi, 'Dua' maddesi, c.9, s.529, İstanbul, 1994.

orada, bozgunculuğa ve yozlaşmaya yol açacak ve kan dökecek birini mi yaratacaksın?’ dediler. [Allah:] ‘Sizin bilmediğiniz (çok şey var, onları) Ben bilirim!’ diye cevapladı.”(Bakara, 30)

4)TEKBİR: “Kebura” kökünden “tef’îl” başında bir mastar olan Tekbir kelimesi,sözlükte, yüceltmek, büyük tanımak, ululamak demektir. Kur’an’da “De ki: ‘Hamd, çocuk edinmemiş olan, hükümrânlığında ortağı bulunmayan, düşkün olmayıp yardımcıya da ihtiyaç göstermeyen Allah’a mahsustur.’ O’nu gereği gibi büyükle” (İsrâ, 111) buyrulmaktadır.

Biz Müslümanlar, sevindiğimizde, üzüldüğümüzde, şaşırduğumuzda, şok olduğumuzda, hayran olduğumuzda hep tekbir getiririz: Allâhu ekber! Çünkü “Allah en büyüktür” mânâsına gelen tekbinin işlevi de, anlamı kadar büyüktür. Seviniyorsak sevincimizi Allah’ın büyüklüğüne bağlarız. Üzülüyorsak, kendimizi Allah’ın en büyük oluşuyla teselli ederiz. O’ndan bağımsız bir saâdet ve felâket tasavvur etmediğimiz için safâ halinde de, cefâ halinde de “Allâhu ekber” deriz. Şaşırduğumuzda, Allah’ın en büyük oluşunu hatırlar ve bizi şaşırtan şeyin Allah için çok basit, sıradan bir şey olduğunu bir kez daha hatırlarız. Şok olduğumuzda, bizi şok eden olayın Allah katında daha büyüklerinin olduğunu dile getirmek için tekbir getiririz. Hayran olduğumuzda, hayretimizi esere değil; o eserin sahici müessirine, yönelttiğimizi tekbirle ifade ederiz.

Şüphesiz âlemlerin Rabbi Allah Teâlâ her şeyden yücedir ve büyüktür. “Kibriyâ”yani her türlü yücelik ve büyüklük O’nun Rabliğinin gereğidir. Mü’minler, iman ederek bu büyüklüğü tasdik ederler. Onlar Allah’ın büyüklüğü (kibriyâsı) karşısında istikbar edip büyüklük taslamazlar, kibir göstermezler. Mü’minler, Allah Teâlâ’nın kendilerine hidâyet lütfetmesinden dolayı Allah’ı tekbir ederler, “Sen en büyüksün” derler. Büyüklük (kibriyâ) kelimesi neyi ifade ediyorsa, büyüklükten ne kast ediliyorsa hepsinin Allah’a ait olduğunu ilân ederler. İşte “tekbir”, Allah’ın her şeyden üstün, ulu, azamet sahibi ve büyük olduğunu söylemenin adıdır. Neticede Allah’ı yüceltmek, yani tekbir getirmek zikir /tesbih eylemi kapsamına girer.

5)TAHMÎD:Hamd etmeyetahmîd denir. Hamd, birini güzel vasıfları ve iyi fiilleri sebebiyle övmek anlamına gelmektedir. Bu kelime

“medih”ten daha özel, şükürden daha genel bir mâna ifade ettiği kabul edilir. Nimet ve ihsan mukabilinde olan şükür, Allah’ın lütuf ve nimetlerinin şuuruna vararak, bunların karşılığında hürmet, huşû ve itaatte bulunmaktır. Hamd ise bir şahsın kendi zâtında sahip olduğu vasıflar ve yaptığı fiillerin tamamına râci olduğundan daha geniş mânalı bir övgüye işaret eder.²¹

Kur’an’ın birinci sûresi olan Fâtiha’nın ilk âyeti hamd olayının kime ait olduğunu net bir şekilde ortaya koymaktadır. “Hamd, âlemlerin Rabbi Allah’a aittir”(Fâtihâ, 2)Buna göre hamd sahibi bellidir. İnsanlar kendi görüşlerinden hareket ederek başkalarına hamd edemezler. Kur’an-ı Kerim bu gerçeği başka bir âyette söyle dile getirmektedir: “Başlangıçta da sonda da hamd yalnızca Allah’a aittir.”(Kasas, 70)Hamd, eşi ve benzeri olmayan ilâhî rahmetin hakkıyla övülmesi, o rahmetin sahibinin hakkıyla yüceltilmesidir. Görüldüğü gibi hamd Allah’a karşı bir şükür ve tesbih olmaktadır. Bu yüzden zikir ve hamd çok yakın bir ilişki içerisinde.

6) TEHLÎL: Tehlîl, “Lâ ilâhe illâAllah (Allah’tan başka ilâh yoktur)” sözünü söylemek demektir.

Bu kelime, bilindiği gibi “kelime-i tevhid” olarak da adlandırılır. Tevhid, İslâm’ın temelidir. Allah’tan başka hiçbir ilâhın olmadığını, hâkimiyet, üstünlük, yaratıcılık ve ilâhlığın ancak Allah’a ait olduğunu kalp ve dil ile söylemeye tehlîl denir.²²

Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem, günde yüz defa tehlîl’i okumayı/zikretmeyi tavsiye etmiş ve bunun, büyük sevapların kazanılmasına ve çeşitli günah ile zararların giderilmesine vesile olduğunu açıklamıştır. Aslında buradaki yüz sayısı, çokluğa işarettir. İhlâsla bol miktarda tehlîl okumanın faziletini ifade etmektedir. Yine diğer bir hadis-i şerifte şöyle buyrulur: “Zikrin en faziletlisi; ‘lâ ilâhe illâAllah’, duânın en faziletlisi de el-hamdü lillâh’tır.”²³

Sonuçta;Zikir kavramı başta tesbih ve duâ kavramları başta olmak üzere şükür, takdîs, hamd ve tehlîl kavramlarıyla yakın bağlantılıdır. **(Devam Edecek)**

21 Türkiye Diyânet İslâm Ansiklopedisi, ‘Hamd’ maddesi, c.15, s.442, İstanbul,1997

22 Şâmil İslâm Ansiklopedisi,‘Tehlîl’ maddesi, c.6,s. 163.

23 İbn Mâce, “Edeb”, 25; Tirmizî, “Deavât”, 9.

Tunus Hatıraları - IV

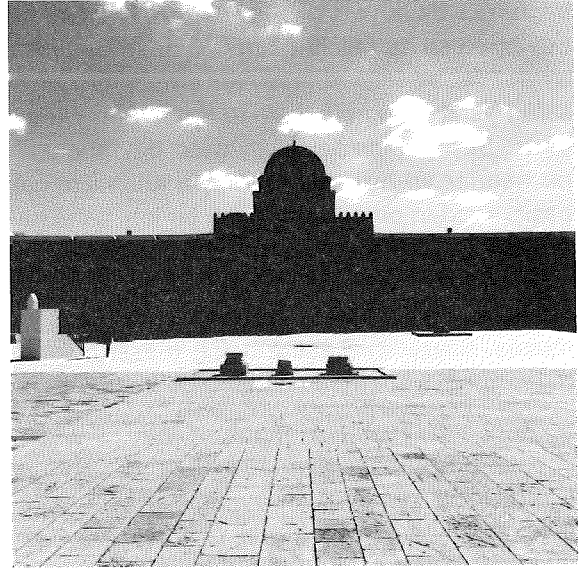
Hacı DURAN

Kayravan; İslam Medeniyeti'nin Canlı Bir Misali

Kayravan, Kuzey Afrika halkının kalbini İslama açmasının sembolüdür. Ukba B. Nafi, bu şehri kurdu. Kent; Avasım veya Ribat olarak bilinen ilk Müslüman kentlerin en çarpıcı ve güzel örneklerinden birisidir. Kuzey Afrika, Akdeniz ve Endülüs'teki müslümanlaşma sürecine saldıran dönemin inkârcı ve despot kuvvetlerine karşı 670 yılında bir ordugâh olarak kuruldu.

Mağrip müslümanlarının Seydi Ukba Camisi dedikleri, Kayravan ulu camisi, Cami mimarisinde; Allahu Teala'nın ve Müminlerin sevgilisi Muhammedi Sünnet'in; mermere, granite, taşa ve tuğlaya işlenmesi örneğinin bir şaheseridir. İnsanın kendisinden yaratıldığı balçık veya çamur; ilk Müslümanlar tarafından burada, tuğlaya dönüştürülmüş, insan mantığının işleme biçimine göre geometrik ve keskin çizgilerle, duvar olmuş, kemer olarak tavanı tabana dayandırmış, kubbeleri, sütunları ve kemerleri afaka taşımış.

Cami'ye, üç tarafı çift sıralı kemerlerle çevresi kapatılmış olan 67*56 metre boyutlarındaki bir avlu ile geçilmektedir. Kible yönünden yaklaşık olarak Doğu-batı eksenli olarak yapılan cami, dışardan bakılınca bir kale görünümündedir. Geniş bir alanı kaplayan kare planlı minare,

kibleyi karşıdan gören ve içten tek sıra revaklı duvarın kuzey batısında yer almaktadır.

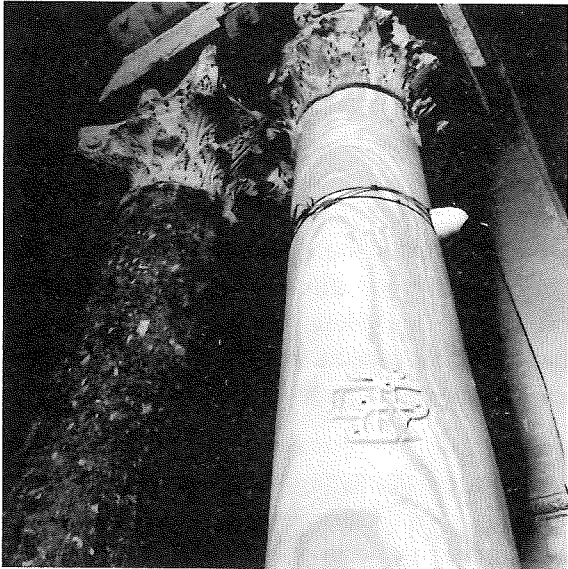
Cami avlusunun kible yönünden uzanan simetrik çift revaklı kemerleri ufukları Tevhid inancına bağlı olarak birleştirmektedir. İnsan bu kemerlerin uzanımına bakınca, sadece sözün, iletişimin, tefekkürün ve zikrin Cenab-ı Hakkın Ahadiyetini kalbimizden fıskırtmadığını; insan emeğinin maddi bir ürün olan, inşaatın ve mimarinin de bunu yapabildiğini görüyor.

Caminin avlu ile birlikte oluşturduğu mimari üslup; sevgili Peygamberimiz'in Medinedeki Mescidi örnek alınarak oluşturulmuş. Bundan

dolayı, Seydi Usha Camisi'ni Muhammedi sünnetin mimarideki tekrarı olarak tanımladım. Demek ki insan isterse; çalışırken, yönetirken, üretirken, yaparken yani Ümran meydana getirirken de sünnete göre davranabiliyor. Bütün insanların hayran kaldığı ve izlerken zevk duyduğu eserler ve binalar yapabiliyor.

Caminin kemerlerini taşıyan zarif sütunlarda kabartma tekniği ve kufi hatla yazılmış olan Allah ve Muhammed kelimelerini okuyabiliyorsunuz. Bu sütunların taşıdığı simetrik kemerlerin üst alınıklığında ise Caminin binasındaki mimari dehayı tekrarlayan kabartma nakışları, yukarıya doğru kırkbeş derecelik açıyla bakınca görebilirsiniz. Bu nakışlar, yine çift sütunlarla

taşıyan sıçrayan kemerleri gösterime koymaktadır. Kemer ve sütun alanlarının iç kısmının ortasına münavebeli olarak sekiz köşeli yıldızlar ve genel görünümü oval olmakla birlikte, bitki yapraklarını temsil eden kabartma nakışlar yer almaktadır. Kemerlerin dışında kalan ve konik olarak açılan alanlar ise kilim desenli kabartmalarla tezyin edilmiştir.

Caminin abanozdan yapılan minberindeki nakışlar ise, basitten karmaşığa, en genelden en cüziye doğru birbirini münavebeli olarak kimi durumda küçülerek, kimi durumda büyüyerek birbirini izleyen geometrik nakışlarla tezyin edilmiş. Tıpkı tasavvuf ehlinin makamata gibi, bir silsile nakşedilmiş; bu esere bakınca

gözleriniz zikre dalıyor. Bu nakışlar, insan emeğinin Allah'ın rahmet kapısı ile buluşan yüzü ile izleyicilerini kuşatıyor.

Yaklaşık iki saat Cami'de kaldım. Cami, Haçlı saldırılarının başladığı onuncu yüzyılda, savunma amacıyla çevresi tamamen surlarla kapatılan eski Kayravan'ın kuzey-doğu tarafında kalmaktadır. Camiden çıkınca, güney-batı yönünden bir sokağa girdim. Beş dakikalık bir yürüyüşten sonra yönünüzü tamamen karıştırıyor ve tereddüt içinde kalıyorsunuz. Geri döndüm, yanıma Muhammed kardeş rehber olarak aldım. Muhammed kardeş, üniversite öğrencisiymiş. Harçlığını bu işi yapmakla sağlıyormuş.

Kendisine eski Kayravan'ın çarşısını, kahvehanelerini, sazhanelerini, çarşılarını ve pazarlarını görmek istediğimi, fakat sokakların çok dar ve bağırsaklar gibi içi içe geçtiğini ve yolumu kaybetmekten korktuğumu söyledim. Muhammed, yabancıların tahmin edemeyeceği kadar görülecek çok alan olduğunu söyledi. Ne kadar zamanımın olduğuna bağlı olarak seçim yapmamız gerektiğini açıkladı. İki saatim var, dedim.

Başladık sürprizler kentini seyahat etmeye. Çoğu kere sadece iki kişinin yan yana yürüyebildiği sokakların herbiri aynı tonların ve biçimlerin farklı bir yüzü ile insanı yüzleştiriyor. Halen çalışan eski bir hamamı kapıdan bakarak

gördüm. Bir tane evin kapısını çaldık, iç bahçeyi gördüm. Dışarda her tarafı kapalı olan bu mekânların içi tam bir şenlik barındırıyor. Kuyular, çiçekler ve teraslara kadar uzanan begonviller, sarı ve beyaz yaseminler, öylesine renkli ve öylesine etkileyici kokular salıyor ki, ayrılmak istemiyorsunuz. Duvar gövdeleri bütün Tunus'ta olduğu gibi yine beyaza boyanmış, kontürler, çerçeveler ve pencere pervazları ise mavi çizgilerle tezyin edilmiş.

Bu sokakların herbirisinin kendine özgü bir hikâyesi varmış. Komşuluklar, dostluklar, yardımlaşmalar ve dedikodular, yazları teraslar üzerinden yapıyormuş. Ailelerin söz kesme törenlerinden sonra, nişanlı kızlar ve oğlanlar bu teraslardan birbirlerine göz kırparmış.

Eski Kayravan'ın en sürpriz yanlarından birisi de insanların yürümekte zorlandıkları bu merdiven ve sokakların, develer tarafından da bir güzergâh olarak kullanılmış olmalarıdır. Bunu da Berruta denilen iki katlı bir evin üst katına çıkınca fark ettim. Muhammed bana işte burası Berruta'dır, deyince; olağanüstü birşey görmedim. Sadece beyaz bir duvarın üstüne mavi renkli harflerle, üstüne Berruta yazılmış bir levha gördüm. Levhayı fotoğrafladım.

Levhanın tam yanındaki sokağa açılan üstü merteklerle örtülmüş kemerli bir merdivenle evin üst kapısına çıktık. Gökkuşağı renklerinin kuyu tonlarından saten kumaşlarla süslenmiş bir deve duruyordu. Devenin boynunun üstünde yine aynı tarzda süslü bir boyunduruk ve yuvarlak bir alanın içinde kocaman ahşaptan yapılmış bir su değirmeni duruyordu.

Meğer eski Kayravan'ın su ihtiyacı kuyulardan develer aracılığı ile çekilen sularla karşılanıyormuş. Deve döndükçe sular, kuyudan kanallara testilerle dolduruluyor, çark aracılığıyla yukarı taşınıyor. Şehirdeki su kanallarına akıtılıyor. Su kuyusunun bir kat yukarda yapılmış nedeni ise, suyun kendi cazibesiyile kente dağılmasını sağlamak imiş.

Kayravan gerçekten bir medeniyeti her yönüyle temsil ediyor. Umarım bu yazıyı okuyan herkese, kenti gezmek ve Ukba camisinde duaya durmak nasib olur. Tunus'tan selamlar.

İlmin Önemi - III

Ömer KÖŞÜ

İlim ve Amel İlişkisi

Hasan-ı Basrî (r.ah) demiştir ki: **"İstedığınız kadar ilim öğreniniz. Vallahi, öğrendiklerinizle amel etmedikçe Allahu Teâlâ size sevap vermez. Akli düşük kimselerin bütün gayreti riwayetle meşgul olmaktadır. Gerçek âlimlerin gayreti ise, ilmin gereğine göre amel etmektir."**

İlahî rızayı tahsil etmenin yolu ilim, amel, ihlâs denkleminin güzel bir şekilde kurulması, korunması ve yaşanması ile mümkündür. İmam-ı Gazali (r.ah) *Minhâcu'l-Âbidîn* adlı eserinde **"İlim ağaç, ibadet ise meyvesidir"** buyuruyor. Yani ağaçsız meyve olmaz, meyvesiz ağaçta hakiki manada bir şeye yaramaz. Tabi ki de meyvenin tadı da önemli. Meyvenin tadını veren ise kişinin yaptığı amellerde ihlâslı olmasıdır. Bu denklemin güzel bir şekilde kurulması, korunması ve yaşanması için de hakiki ilim ehline müracaat şarttır. Bir bahçıvanın kontrolünde yetişen ağacın kendisinde, meyvesi de, tadı da yerinde ve güzel olur.

Derviş, sufi denilince ameli çok olan kişi akla

İlahî rızayı tahsil etmenin yolu ilim, amel, ihlâs denkleminin güzel bir şekilde kurulması, korunması ve yaşanması ile mümkündür. İmam-ı Gazali (r.ah) Minhâcu'l-Âbidîn adlı eserinde "İlim ağaç, ibadet ise meyvesidir" buyuruyor. Yani ağaçsız meyve olmaz, meyvesiz ağaçta hakiki manada bir şeye yaramaz.

gelmesin. Biri 'elli yıldır dervişim' dese ona şöyle deriz:

- Ne elde ettin?

- Namazımı huzurla kılıyorum, elhamdülillah. Namaz kılmak bana tat veriyor, zevk veriyor, namaz vaktini dört gözle bekliyorum, diye cevap verirse:

- Bu kişi dervişliğin faydasını görüyor, deriz.

Amelleri çok yapmak önemli değildir. Elbette amelsiz cennete girilmez, amelsiz ihlâs bulunmaz, amelsiz güzel ahlak olmaz. Derviş, ameli az da olsa

onun hakkını verendir.

Kişi otuz-kırk yıl dervişlik yapsa, tekkeye-Mekke'ye gitse, filanca kitaba kadar okumuş derin âlim de dense, yaptığı amellerine salih sıfatını kazandıramadıysa, hakkını verememiş demektir.

Bir cemaat Cüneyd-i Bağdadi'ye:

- **"Efendim! Namazın farzları nelerdir?"** diye sordular. Bu soruya o, şöyle cevap vermiştir:

- **"Namazın farzları, Allahu Teâlâ'dan başka her türlü alakayı kalpten kesmek,**

düşünceyi tek noktada toplamaktır. Bunlar olmazsa namazın faydası olmaz.”

Elbette ki, bildiğiniz üzere namazın farzları, rükunları, şartları var. Fıkıh kitaplarından öğrendiğimiz bu bilgiler, namazın edasının şartlarıdır. Bu şekil itibariyledir. Cüneyd-i Bağdadi' nin sözünü ettiği konu ise namazın Allah katında kabul edilmesindeki faziletinin şartıdır. Oysa namazı şekil olarak değil Allahu Teâlâ emrettiği, o istediği için kıyoruz. İşte bu noktada niyet önemli, namaz amel olarak gerekli, salih olması ise namazın kabul edilebilir olması için elzemdir. Çekilen zikirlerin lafzı önemli değildir. 'Allah...Rahman...Lailâhe illallah...' dediğin zaman lafız eriyip gitmeli, sıfatı kalmalı. Zikrullahın sıfatı kalbin içinde nurani bir anlayışın meydana gelmesidir. İşte tasavvuf, mümin olana bu anlayışı yerleştirir, ona bu ilâhi azameti öğretir. ¹

İlmiyle amel olmayanların düşeceği çirkin durumlardan birside, kitap yüklü eşek sınıfına dâhil olmalarıdır.

Allah'ü Teala bir Ayet'i celilesinde **şöyle buyurmaktadır:**

Kendilerine Tevrat yükletildiği halde, onun gereğini yerine getirmeyenlerin misali, kitap yüklü eşeğin misali gibidir. (Cuma/5) Görüldüğü gibi Allah'ü Teâlâ bu Ayet'i kerimesinde; kendilerine Tevratı indirdiği ve onunla amel etmelerini istediği Yahudileri kınıyor ve onları kitap yüklü eşeklere benzetiyor.. Neden? Çünkü onlar, kendilerine indirilen kitabın bilgisine vakif olmalarına rağmen onunla amel etmemişlerdir.. Başka bir ifadeyle; kitaplarının ilmini öğrenip onun sorumluluğunu omuzlarında taşımalarına rağmen gereğini yerine getirmemişlerdir.

İşte bu konumda olanların durumunu Allah'ü Azze ve Celle kitap yüklü eşeklere benzetmiştir. Öyleyse, unutmayın ki bu husus aynen bizim içinde geçerlidir. Çünkü itibar lafzın umumiliğindedir, sebebin hususiliğine değil. Yani, bu Ayet'i kerime Yahudiler hakkında indi diye sadece onları bağlamaz. Aynı problem kimde bulunursa onları da içerisine alır. Dolayısıyla, Kur'an'ın ve Sünnet'in bilgisini kafaların da taşıyıp onunla amel etmeyenlerin durumu, eşek gibi o ilmin sadece hamallığını yapmaktır.

Muaz İbni Cebel r.a : **“ Ne kadar bilgi**

sahibi olursanız olun, amel etmedikçe Allah sizi ilminizden dolayı sevaplandırarak değildir.” ²

Ebu'd Derda r.a: Kimin ilmi artarsa ağrısı da artar – yani korkusu ve sorumluluğu da artar - Bana hesap gününde: Ne öğrendin? Denilmesinden dolayı nefsim karşı endişe etmiyorum. Fakat bana: Ne amel ettin? Denilmesinden endişe ediyorum. ³

Ebu'd Derda r.a dan: Bilmeyene bir kez yazıklar olsun, bildiği ile amel etmeyene de yedi kez yazıklar olsun. ⁴

Aişe (r.a): Amr bin Kays diyor ki, Ata bana anlattı: Bir genç vardı, Mü'min'lerin annesi Aişe r.a' ya gider ve ona çeşitli sorular sorardı. O da bu gencin sorduklarına cevap verirdi. Yine günlerden bir gün, Aişe r.a' ya bu genç gelip soru sormuştu. Aişe r.a o gence : “ Ey oğulcuğum, acaba sen bundan önce işittiğinle amel ettin mi? ” diye sordu. Genç : “Hayır, Allah adına yemin ederim ki etmedim, ey anneciğim ” dedi. Aişe r.a da : “ Ey oğulcuğum, o halde ne diye bizim ve kendinin aleyhine Allah'ın hüccetlerini çoğaltıyorsun” diyerek, o gence karşılık verdi. } ⁵

Ali İbni Ebi Talib : “ Ey ilmi olanlar! İlminizle amel ediniz. Âlim, bilen sonra da bildiği ile amel eden ve ilmi ameline muvafık olan kimsedir.” ⁶

Bu ve emsali rivayetlerde de görüldüğü gibi, Resulullah s.a.v' in mektebinde eğitim görmüş bu güzide insanlar, konuya oldukça ehemmiyet vermiş ve amelsiz bir ilmin işe yaramayacağını açıkça haber vermişlerdir. Öyleyse artık şunu kafamıza iyi yazmamız gerekir ki; insana fayda sağlayacak ilim, ancak kendisiyle amel edilen ilimdir.. Dolayısıyla şuurlu ve basiretli bir Müslüman da ilmi sadece bunun için öğrenmelidir. Yani, sadece Allah'a kulluk etmek için ilim talep etmelidir. Onu ne, ... cedelleşmek için... **Ne başkalarına üstünlük taslamak için... Ne övünmek için... Ve ne de oturup kalktığı meclislerin teveccühünü kazanmak için... İlim öğrenmemelidir. Kim**

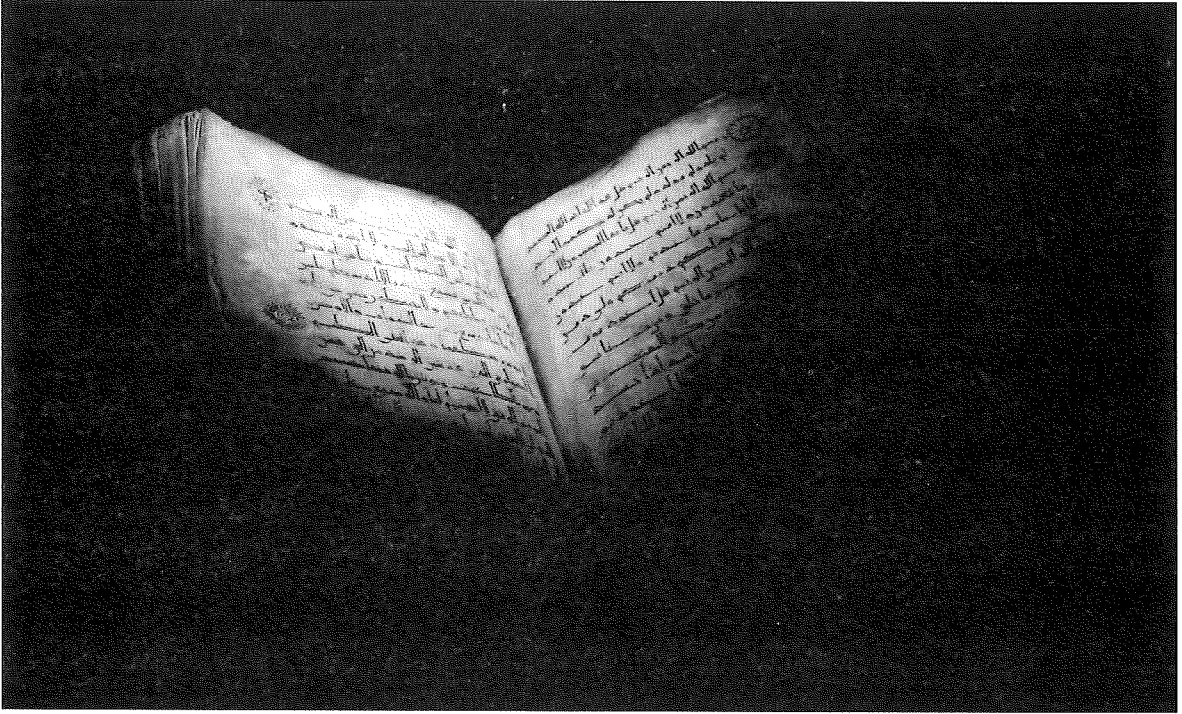
2 Darimi: 1.c.266.n

3 Darimi: 1.c.269.n - Ahmed. zühd : 730.n

4 Ahmed . zühd : 1.c.763.n

5 Acurri: Alimlerin ahlakı: 91.s

6 Darimi: 1.c.388.n

böyle yaparsa ona ateş vardır.

Çünkü örnek ve önderimiz olan Allah Resulü s.a.v şöyle buyurmaktadır:

Ebu Hureyre r.a dan. O şöyle dedi: Resullullah s.a.v şöyle buyurdular: Kim kendisi ile Allah'ın rızası aranan ilimlerden bir ilmi, dünya malından bir şey elde etmek için öğrenirse, kıyamet gününde cennetin kokusunu bulamaz. ⁷

Okuma olayı bir uzun yolculuktur; beşik- le başlar, mezarla biter. Okulla beraber biten okumalar yarıda kalmıştır. Okuma iğneyle kuyu kazmaktır; kararlılık ister, sabır ister. Okuma bir arayıştır, hakikati, doğruyu, güzeli arayış. Her arayış içinde bulma heyecanını barındırır. Bulursunuz, ikinci, üçüncü... Arayışlar başlar. Umut ve heyecan, okumanın ayrılmaz iki vasfıdır. Okuma insanlığın, umut ve heyecan da canlılığın şartıdır.

Değişen dünyada değişimin temeli okumaktan geçer. Çünkü okumak ilim demektir, öğrenmek demektir. Okumak, araştırmak ve anlama gücünü geliştirmek demektir. Okumak hayatımızdaki birçok faaliyet gibi geçici değil hayatımızın bir parçası olmasından dolayı yaşam boyu sürüp gider, gitmelidir de. Hayatımızda fanatiği olduğumuz spor, siyaset, diziler vb. birçok alan

olmakla birlikte fanatiği olmamız gereken en önemli alan okumak olmalıdır. Çünkü okumak tutkuların en asili en soylusudur. Okuma, cehaleti, çaresizliği yenen, önyargıları yıkan, insanların çatışma içine girmesini engelleyen, insan ilişkilerini kuvvetlendiren birçok yapıcı yöne sahiptir.

Uzun ve meşakkatli ilim yolunda ilerleyebilmenin, sabredebilmenin yolu; insanın maneviyatını güçlendirmesiyle, iç donanımına sahip olmasıyla doğrudan alakalıdır. Sabır konusunda birkaç hususa daha değinmekte yarar olduğu kanaatindeyim. Sabır bu davanın olmazsa olmaz azığı olduğundan sadece ilim öğrenirken değil, her daim gerekli olan bir haslettir. İlim talebesi; kendi akranları dünyevi makam ve mevkilere talip olurken, kendisinin yüce makama -"kul" olma makamına- talip olduğunu bilmelidir. Yine başkaları uyku, eğlence ve rahat bir hayat ile meşgulken, kendisinin çileyle, uykusuz gecelerle ve mücadeleyle yoğrulan bir hayata talip olduğunu bilmelidir. Hangi Peygamber çile çekmedi, hangi davetçi veya âlim zorluklarla mücadele etmedi ki! Günde kırk defa Fatiha'da "nimet verdiklerinin yoluna bizi ilet" dediğimiz nimet verilenler, (Peygamberler, sıddıklar, şehitler, veliler v.s.) bu nimete hangi çetin mücadele ve imtihanlardan sonra kavuştularsa, işte biz de bu yola talip olmakla "o mücadeleye talibiz"

⁷ Ebu davud: 4.c.3664.n - ibni mace: 1.c. 252.n

demiş oluyoruz aslında.

İlim talebesi basamakları birer birer çıkmalı, daldan dala atlamamalı, sık sık hoca değiştirmemeli, bir kitabı veya konuyu bitirmeden diğerine geçmemelidir. Nefis ve şehvetin isteklerine karşı da sabretmeli, zamanın fitnelerinden uzak durmalı, rızık konusunda aza kanaat etmeli ve sabırlı olmalıdır. Eğitimini kısa sürede bitirip bir an önce diploma almaya çalışmamalı, eğitiminin uzun sürmesinin kendi lehine olacağını, hizmet içinde olgunlaşması ve elde ettiklerinin pekişmesi için fırsat olduğunu düşünmelidir. Yine ilim talebesi ibadetlere karşı da sabırlı ve sebatkâr olmalıdır. Elde edeceği ilimle amel etmeli, ilmiyle âmil olmalıdır. İlmiyle hem kendisini hem de toplumu her türlü yanlışlıktan muhafaza ve ıslah etmeyi amaçlamalıdır.

İlim; uğruna nice fedakârlıklar yapılması gereken, meşakkatli ve uzun soluklu bir yolculuktur. İlim talebesi bu yola çıkarken birçok vasfa sahip olmalı veya bu yolda bu vasıfları kazanmalıdır. Halis bir niyet, zorluklara göğüs gelecek sabır ve sebat, öğrendiklerini yürekli bir şekilde anlatacak cesaret, zamanın şartlarına göre eğilip bükülmeyecek bir tavizsizlik, dünya nimetlerine tamah etmeyecek zühd ve takva gibi hasletlerle bezenmelidir. Bu güzel hasletlere uymayan yönlerini, ilim ve hizmet yolculuğunda törpülemeli, istenen düzeye gelmesine gayret etmelidir.

İlim talebesinin talep ettiği ilme ulaşabilmesi için; uzun bir zamana, yüksek seviyede tahammüle ve üstün bir çabaya ihtiyacı vardır. İlmin merdivenlerini basamak basamak çıkması gerekecek, belki dünyevî birçok lezzetleri terketmesi gerekecek, tüm bu zorluklara karşın elde ettiği nimetler dünyalık nimetler gibi peşin olmadığından sabretmesi gerekecektir. Çünkü ilim talebesinin gayesi ilkokul, lise, üniversite, yüksek lisans, doktora gibi tahsil mertebelerini aşip bir makama gelmek değildir. Dünya'da rahat yaşamak, keyif almak da değildir. Hayır! Bunların hiçbirisi değildir. İlim talebesinin gayesi ve asıl meselesi İslam sancağını taşımaktır. Bu sebeple ilim talebelerine denilmiştir ki; "Sabrı, sabırda yarışmayı ve üstün azmi elden bırakma! Zira ilim yolu uzun ve meşakkatlidir."

"Her şeyin bir engeli vardır, fakat ilmin birçok engelleri vardır" sözü ne kadar da isabetlidir. İlim talebesi uykusuzluğa, açlığa, hocasının

dizinin dibinde uzun yıllarını vermeye, Allah rızası için hizmette bir yerden başka bir yere hicret etmeye talip olduğunu bilmeli ve bütün bu zorluklara sabretmelidir.

Hafız İbn-i Kesir, Buhari'nin hayatını anlatırken şunları söyler: "Buhari gece uykudan uyanır, lambasını yakar, hatırına gelen faydalı bir şeyi yazardı. Sonra lambasını söndürür yatardı. Tekrar kalkar, tekrar kalkardı. Hatta bir gecede yaklaşık yirmi defa kalktığı olurdu".

İmam Şafii'ye " İlme karşı iştiağın nasıl?" diye sorulduğunda şöyle dedi: " Daha önce işitmediğim bir kelimeyi işitince, diğer azalarım kulaklarımın işitip aldığını lezzeti tatmak için kendilerinin de kulakları olmasını isterler. İşte böyle." Kendisine " İlme karşı hırsın nasıldır?" diye sorulduğunda da şöyle cevap verdi: " Çok mal biriktiren cimrinin bir malı elde ettiği zaman aldığı lezzet kadar." "İlme karşı isteğin nasıldır?" diye sorulunca buna da şöyle cevap verdi: " Bir tek çocuğu olan kadının yavrusunu kaybettiğinde onu bulmaya olan isteği kadar." İşte İmam Şafii de bu aşk, bu iştiağ sebebiyle ilimde zirveye çıkmış ve imam olmuştur. ⁸

"İbn-i Rüşt (1126-1198), eserleri Avrupa'da yüzyıllarca okutulan Endülüslü büyük filozof, bilgin. O da sürekli kitap okurdu. Kitap okumadan geçen sadece iki gecesi olduğu söylenir; biri evlendiği, diğeri de babasının vefat ettiği gece."

"İbni Teymiyye (1147-1224); İlimin çoğunu uykudan ayırdığı zamanlarda kazanmıştı. Kitap okumaya başlayacağı zaman saçlarını bir çiviye bağlar, öylece kitap okur; uykusu geldiğinde ise, çiviye bağlı olan saçları onun uyumasına mani olurdu."

Fahrudin-i Razi (1149-1209); Misli bulunmayan meşhur müfessir. Çok defa, sofraya oturduğunda bir yandan yemeğini alır, öbür yandan kitap okurdu. Sadece tefsire dair yazdığı eserler 20 bin sayfayı aşkındır.

Ömer Nasuhi Bilmen (1884-1972); Bu meşhur İslam âlimi ve müfessiri diyor ki; «Küçük yaşlarımda elime geçen eserleri bir gecede okuyup bitirirdim. Gözlerim kan çanağına döner, sıhhatim bozulurdu. Annem gecenin, geç saatlerinde gelir, islenmiş lambanın camlarını siler, bazen de; «Oğul, artık yeter yat!» diyerek

⁸ Abdulfettah Ebu Gudde, İslam Alimlerinin Gözüyle Zamanın Kıymeti.

lambaya üflerdi.»

Ebu'l-Faruk Süleyman Hilmi Silistrevi (1888-1959): Zamanımı boşa geçirmemek hususunda iradesini o derece zorladı ki; burnundan, okuduğu kitapların sayfaları üzerine kan damladığı olurdu. Uykusunun kaçması ve okumaya devam edebilmesi için, her gün çok fazla miktarda kahve içerdi. Bazen geceleri eline bir parça kar alır sıkarak boynuna yerleştirir, karın yavaş yavaş erimesi sonucu sırtından aşağı inen soğuk su ile uyanık kalmaya çalışır, okumaya devam ederdi.

Prof. Hilmi Ziya Ülken (1901-1974): Okurken uyumamak için ayaklarını su dolu bir kovaya sokar, sabaha kadar okurdu.

Müfessir Prof. Dr. Seyyid Kutub (1906-1966): Ortalama on saat okurdu. Kendi ifadeyle; "Bu satırların sahibi, ömrünün kırk senesini okumakla geçiren bir insandır" derdi.

İmam Malik Hazretleri (711-795): Tuvalette geçen zamanına bile acıdığı için üç günde bir def'i hacet edecek şekilde az yerdi. «Yeme, içme ve uyku ihtiyacı olmasaydı da, bütün zamanımızı ilimle ve ibadetle geçirseydik» derdi.⁹

"Boş çuval ayakta durmaz!" derler, öldükten sonra bile asırlar boyu dimdik ayakta duran ve gönüllerde, zihinlerde dipdiri yaşayanlar bilgi ve hikmetle dolu olan insanlardır.

İlim talebesi, öğrenme sürecinde istikrarlı olmalı, öğrendiklerini hazmederek yoluna devam etmeli, gerek eğitiminde gerekse hizmetinde üstün gayret sarf etmelidir. "Allah(c.c.) katında amellerin en makbulü az da olsa devamlı olanıdır"¹⁰ hadisi de, Allah(c.c.) namına yapılan işlerin sürekli olmasına işaret etmektedir. İçinde bulunduğumuz zaman

Bu konuda "ilme tek başına giren, tek başına çıkar" denilmiştir. Yani ilim talebine hocasız giren, ilimsiz çıkar manasındadır. İlim bir sanattır, her sanat ustaya muhtaçtır. İbn-i Haldun'un Mukaddimesi'nde bu konuyla ilgili şu sözü yer almaktadır: "Usulünce ilmi âlimin ağzından almayanın, müşkilât konusundaki yakîni, zandan ibarettir." Yani âlimden birebir öğrenilmeyen ilimde derinleşme olmaz, zor meselelerde kesin bilgiye ve sonuca ulaşamaz. Sadece zan olarak kalır.

dilimi itibariyle bilgiye ulaşmak kolay ve hızlı bir şekilde gerçekleşse de, ilim elde etmek tıpkı bir sanat öğrenmek gibi hoca eşliğinde olmalı, hocanın çizdiği plan program dâhilinde uygulanmalıdır. Bu da sabrın yanında gayret ve istikrarla mümkündür. Bu bağlamda ilmin hocalardan alınması ve onların yanında uzun yılların harcanması üzerinde önemle durulmuş, sadece kitaplardan öğrenmenin yeterli olmayacağı vurgulanmıştır. Bu gün hangi ilim sadece kitaplara bakılarak tam manasıyla öğrenilebilir? Herhangi bir tıp kitabı okuyana hemen doktor diyemiyorsak, herhangi bir mühendislik

kitabını okuyana hemen mühendis gözüyle bakılmıyorsa, İslami ilimlerde de durum böyledir. İlimi birkaç mesele öğrenmekle veya bir iki kitap okumakla kişi hemen kendisini ilim sahibi bir âlim gibi görmemeli, bu işin uzun bir sürece yayıldığını aklından çıkarmamalıdır.

Bu konuda "ilme tek başına giren, tek başına çıkar" denilmiştir. Yani ilim talebine hocasız giren, ilimsiz çıkar manasındadır. İlim bir sanattır, her sanat ustaya muhtaçtır. İbn-i Haldun'un Mukaddimesi'nde bu konuyla ilgili şu sözü yer almaktadır: "Usulünce ilmi âlimin ağzından almayanın, müşkilât konusundaki yakîni, zandan ibarettir." Yani âlimden birebir öğrenilmeyen ilimde derinleşme olmaz, zor meselelerde kesin bilgiye ve sonuca ulaşamaz. Sadece zan olarak kalır. Sonuç olarak şunu söyleyebiliriz ki, ilim öğrenmede hoca faktörü, talebenin istikrarlı ve gayretli olması oldukça önemlidir. Zekâ ve kabiliyet elbette gereklidir ancak kararlılık ve gayret yoksa talebe yolun sonuna ulaşamayacaktır.

İlimle meşgul olan, öğrenen, öğreten, dinleyen kimsenin kalbi devamlı sürülen tarla gibidir, toprağı münbittir. İlimle meşgul olmayan kişinin kalbi ise yıllardır sürülmediği için toprağı sertleşmiş, taşlaşmış tarla gibidir, çoraktır, ürün

9 01.03.1999, Akit.

10 Buhari, iman 32.

almak neredeyse imkânsızdır.

Ahmed b. Hanbele sordular, kişi ilim talebi için yolculuğa çıkar mı? "Evet, vallahi hem de nasıl! Alkame b. Kays en-Nehai ve Esved b. Yezid en-Nehai- ki bunlar Iraktan Kufe'dendiler-kendilerine Ömer'den bir hadis ulaştığı vakit bununla tatmin olmaz ve onu taa Medine-i Münevvereye bizzat ondan dinlemeye giderlerdi." er-Riyahi el-Basri (v.93) şöyle der: "Basra'da iken bizler Rasulüllah'ın ashabından nakledilen bir rivayet duyduğumuzda onların ağzından dinlerdik."

Said b. Müseyyeb: "Bir hadis-i şerif için günlerce gecelerce yolculuk yapardım." demiştir. İmam-ı Şa'bi (v.103) kendisine hatırlatılan üç hadis-i şerif için Küfeden Mekke ye gittiğini söyler.

Hafız Zehebi İmam-ı Şa'binin hayatını anlatırken Şubrume' nin ondan şunları duyduğunu yazar: "Şu anıma kadar beyaz kâğıda ne karaladıysam ve bana kim bir hadis-i şerif söylediye onu tekrar ettirmeden ezberlemiştir. Unuttuklarımı ise şayet birisi ezberleseydi âlim olurdu".

Şa' biye "bütün bu ilmi nasıl öğrendin" diye

sordular. O da: "Duyduklarıma güvenmemek, diyar diyar dolaşmak, cansız varlıklar gibi sabretmek ve karga gibi erken davranmakla" diye cevap verdi.

Ahmed b. Hanbel on altı yaşında hadis öğrenmeye başladı. Beş defa hacca gitti. Üçünde yaya idi. (Memleketinin Irak-Bağdat Olduğunu düşünmeli). Şam, Mağrib, Cezayir, Mekke, Medine, Hicaz, Yemen, Irak, İran ve Horasanı, dağları, bayırları ilim uğruna dolaştı, sonra Bağdat'a döndü.

Muhammed İdris er-Razi, hadis için ilk çıktığında yolculuğu yedi sene sürdü. Yaya olarak yürüdüğü yolları bin fersahı geçinceye kadar hesapladı (bir fersah 5 km'den biraz fazla). Kufe'den Bağdat'a, Mekke'ye, Medine'ye, Mağrib şehrine, Mısır'a, oradan Ramle' ye, oradan Beytu'l Makdis'e, Askalan'a, Taberiyye'ye, Dimişk'a, Hımıs'a, Antakya'ya, Tarsus'a hep yayan yürüdü. Tekrar Hımıs'a döndü. Oradan Beysan'a, Rakka'ya, geçti. Fırat yoluyla Bağdat'a gitti. Vasıf'tan Nil'e geçti, oradan Kufe'ye. Hepsi yaya idi. O zaman yaşı 20 idi ve yedi sene dolaştı.

Muhammed b. İshak, hadis üstatlarından dinlediklerinin 5 bin men kadar olduğunu söyler. Bir men on büyük cüz kadardır. İlim uğruna ilk yolculuğu 330 senesinde Nişabur'adır. Memleketine 375 senesinde dönebilmiştir. Demek ki yolculuğu kırk beş sene sürmüştü.

Urve b. Zubeyr şunları anlatır: "Muhacirlerden bir zattan bana hadis nakledilirdi, öğle sırası istirahat halinde iken gider onu bulur, kapısında bekler, çıkınca da onları ondan sorardım".

Sa'id b. Cübeyr: "İbni Abbas'la beraber geceleyin Mekke yolunda yürüyorduk. Bir taraftan da o hadis anlatıyordu. Ben de onun anlattıklarını semerin önüne kaydediyor, sabah olunca da yazıyordum".

KAYNAKLAR

OKUMA PSİKOLOJİSİ -Dr. Hamdi KALYONCU, Dr. Fikriye OVAK

Nureddin YILDIZ - İlimin Alt Yapısı (<https://www.youtube.com/watch?v=YldwsB8ZhDQ&nohtml5=False>)

Muhammed Emin YILDIRIM - Evet İlim! Ama Kimin İçin? <https://www.youtube.com/watch?v=ix6g9sjnQ8M&nohtml5=False>

Şeytanın Taktikleri - II

Hakverdi DOĞRU

Korku Vermesi

Mü'minlerin Allah'a olan yakınlıkları şeytana karşı manevi bir kalkan oluşturur. Allah'a teslim olmak, O'nu zikretmek, yeryüzündeki her olayın O'nun kontrolünde olduğunu bilmek ve katıksızca O'na yönelmek, mü'minlere önemli bir manevi güç sağlar. Şeytan her fırsatta mü'minlerin bu manevi güçlerini zayıflatacak yollar dener. Bu yollardan biri de insana Allah korkusu dışında başka "korku"lar vermektir.

Şeytanın «korku» telkini mü'min topluluğu içinde bulunan, ancak kalplerinde hastalık bulunan kimseler üzerinde de etkili olur. Allah yolunda bir güçlkle karşılaştıklarında kendilerini teslim alan bu korku, içinde buldukları gafletin ortaya çıkmasını sağlar.

Mü'minler için dünya, bir kadere bağlı olarak yaşadıkları geçici bir mekandır. Korkacakları tek varlık da bu dünyanın ve kaderin yegane hakimi Allah'tır.

Mü'min olmayanlar ise dünyayı, birbirinden bağımsız olay ve insanların yer aldığı kontrolsüz bir mekan zannederler. Şeytan herhangi bir vesile ile bu insanların kalplerine kolaylıkla korku sokar. Artık karşılıklarına çıkan her olay onlara göre sonu belli olmayan bir bilinmeyendir. Ölüm korkusuyla, fakirlik korkusuyla, gelecek korkusuyla

Şeytanın bu silahı kullanmasının önemli bir nedeni vardır. Korku, şuurun kapanmasına, Allah ile bağlantının kopmasına ve tevekkülün ortadan kalkmasına sebep olur. İhlasını koruyan bir mü'min için böyle bir durum söz konusu olmaz. Şeytan ancak gaflet içinde olan, şuuru geçici olarak veya tümüyle kapanmış kimseleri etkiler. Bir Kur'an ayetinde asıl korkulması gereken gücün Allah olduğu şöyle hatırlatılmaktadır:

İşte bu şeytan, ancak kendi dostlarını korkutur. Siz onlardan korkmayın, eğer mü'minlerseniz, Ben'den korkun. (Al-i İmran Suresi, 175)

Allah'a değil, sayısız putlarına sıkıca sarılırlar.

Şeytanın «korku» telkini mü'min topluluğu içinde bulunan, ancak kalplerinde hastalık bulunan kimseler üzerinde de etkili olur. Allah yolunda bir güçlkle karşılaştıklarında kendilerini teslim alan bu korku, içinde buldukları gafletin ortaya çıkmasını sağlar. Örneğin sıcak savaş ortamında korkularına yenik düşen bir grup insanın durumu Kur'an'da şöyle bildirilmiştir:

İman edenler, derler ki: «(Savaş izni için) Bir sure indirilmeli değil miydi?» Fakat, içinde savaş (kıtal) zikri geçen muhkem bir sure

indirildiği zaman, kalplerinde hastalık olanların, üzerine ölüm baygınlığı çökmüş olanların bakışı gibi sana baktıklarını gördün... (Muhammed Suresi, 20)

Tevekküllü kimse kendisini tam olarak Allah'a ve kadere teslim eder. Korkudan tamamen arınır ve Allah'a tam teslimiyetin verdiği cesaretle Allah dışında hiçbir güçten korkmaz.

Yalnız burada unutulmaması gereken, mü'minlerin cesaretinin, şuursuz ve akılsız inkarcıların kendini bilmezliklerinden çok farklı bir özellik olduğudur. Bu duygu kadere tam olarak iman etmenin, Allah'a teslimiyetin verdiği kendine güven duygusudur. Samimi olarak iman etmeyenler tarafından asla taklit edilemez. Mü'minlerin bu cesaretinin Kur'an'da birçok örneği vardır.

Örneğin Hz. Musa ve beraberindekiler, deniz ile Firavun'un ordusu arasında sıkıştıklarında, aralarındaki imanı zayıf olan kimseler yakalandıkları zannıyla korkuya kapılırlar. Oysa Hz. Musa, «Hayır, Rabbim benimledir» (Şuara Suresi, 62) diyerek Allah'a teslimiyetini ve güvenini ifade eder. Allah'a iman ettikleri için, Firavun tarafından kolları ve bacakları kesilmekle tehdit edilen büyücüler de aynı korkusuzluğu göstermişlerdir. Ateşe atılan Hz. İbrahim de aynı şekilde hiçbir korku duymamıştır. Kur'an'ın Ahzab Suresi'nde bahsi geçen mü'minlerin, düşman birlikleriyle karşılaştıkları zaman "imanları ve teslimiyetleri" artmıştır. Çünkü şeytanın korku telkini tevekkül eden kimse üzerinde etkisizdir. Allah'ın ayetinde de bildirdiği gibi, şeytanın "...iman edenler ve Rablerine tevekkül edenler üzerinde hiçbir zorlayıcı-gücü yoktur". (Nahl Suresi, 99)

Mü'minlerin Arasını Bozmaya Çalışır

Kur'an mü'minlerin birlik içinde, birbirlerine destek ve yardımcı olmalarını, birbirlerini gözleyip kollamalarını emreder. Bağın ne derece güçlü olması gerektiği aşağıdaki ayetle bildirilmiştir:

Şüphesiz Allah, kendi yolunda, sanki birbirlerine kenetlenmiş bir bina gibi saf bağlayarak çarpışanları sever. (Saf Suresi, 4)

İşte şeytan bu önemli hükmü göz ardı ettirmeye ve mü'minlerin aralarındaki birliği yıpratmaya çalışır. Bu amaç doğrultusunda en büyük çabayı mü'minler arasındaki konuşmaları

etki altında bırakmak için harcar. Kötü söz söyleme, imalı konuşma, laf dokundurma gibi cahiliye insanlarına ait çirkinlikleri yapmaya teşvik ederek mü'minlerin aralarını açmaya çalışır. İman eden bir kimse, şeytana karşı boş bulunduğu her an böyle bir tehlikeye karşı karşıya kalabilir. Bu yüzden Kur'an'da, mü'minler bu tehlikeye karşı uyarılır, birbirlerine karşı güzel söz söylemelerini emreder ve şeytanın mü'minlerin düşmanı olduğunu hatırlatır:

Kullarıma, sözün en güzel olanını söylemelerini söyle. Çünkü şeytan aralarını açıp bozmaktadır. Şüphesiz şeytan insanın açıkça bir düşmanıdır. (İsra Suresi, 53)

Gerçekten şeytan, içki ve kumarla aranıza düşmanlık ve kin düşürmek, sizi, Allah'ı anmaktan ve namazdan alıkoymak ister. Artık vazgeçtiniz değil mi? (Maide Suresi, 91)

Öğüt Verdiği İnsanları İnandırır

Şeytan, başdüşmanı olan insanı sonsuz yıkıma uğratmak istediği halde, hiçbir şekilde bu niyetini ona sezdirmez. Tam aksine insana, öğüt vermek isteyen bir yardımcı kimliği altında yaklaşır. İnsanı, onun iyiliğini istediğine inandırdıktan sonra, kontrolü altına alır. Kişinin zaafalarını kullanarak, ona bu yönde telkinler yapar.

Hz. Adem'in, cennetten çıkarılmasına neden olan hatayı yapmasının sebebi de, bu sinsi tuzaktır. Şeytan Hz. Adem'e ve eşine bir dost gibi yaklaşmış ve onlara kendilerine öğüt verdiğine dair yemin etmiştir.

Şeytan, kendilerinden «örtülüp gizlenen çirkin yerlerini» açığa çıkarmak için onlara vesvese verdi ve dedi ki: "Rabbinizin size bu ağacı yasaklaması, yalnızca, sizin iki melek olmamanız veya ebedi yaşayanlardan kılınmamanız içindir."

Ve: "Gerçekten ben size öğüt verenlerdenim" diye yemin de etti. (Araf Suresi, 20-21)

Şeytan Hz. Adem'i ve eşini aldatarak cennetten kovulmalarını sağlamıştır. Hz. Adem ancak tevbe ettikten ve Allah'tan bağışlanma diledikten sonra tekrar doğru yolu bulabilmiştir.

Şeytanın düşmanı olduğu uyarısını bizzat Allah'tan duyan Hz. Adem'in, bu uyarıdan sonra bile şeytan tarafından kandırılması,

insanın ömrü boyunca karşı karşıya olduğu gizli düşmanının ne kadar usta ve sinsi bir yalancı olduğunun bir delilidir.

Hız. Adem'e tüm şeytanların en büyüğü olan İblis tarafından verilen "ben size öğüt verenlerdenim" telkini, diğer insanlara da insi şeytanlar tarafından yapılır. Kendi kavmini Allah'ın yolundan alıkoyarken onlara, "...ben, size yalnızca gördüğümü (kendi görüşümü) gösteriyorum ve ben sizi doğru yoldan da başkasına yöneltmiyorum" (Mü'min Suresi, 29) diyen Firavun bunun bir örneğidir.

Benzer telkinlere bugünkü cahiliye toplu-munda da sıkça rastlamak mümkündür. Dini yaşamak isteyen bir gence karşı yapılan "sen daha çok gençsin, hayatını yaşa, yaşlanınca zaten ibadet edersin" telkini buna bir örnektir. Telkini yapan kişi bunu kendisinin iyiliğini istediği için yaptığını öne sürer. Oysa çağırıldığı yol cehennem yoludur.

Şeytan «öğüt verme» taktiğini uygulamak için öncelikle kişinin yakın çevresinde bulunan ve daha önceden kontrolü altına aldığı kimseleri kullanacaktır. Örneğin Kur'an'da, iman ettikten sonra şeytan tarafından ayartılan, bu aşamadan sonra arkadaşlarının telkinleriyle sapan kişilerden bahsedilir. Bu «arkadaş»ların sözleri, şeytanın taktiğini çok net gözler önüne serer: «Doğru yola, bize gel...» Şeytanın bu taktiğinin bildirildiği ayetin tamamı şöyledir:

De ki: "Bize yararı ve zararı olmayan Allah'tan başka şeylere mi tapalım? Allah bizi hidayete erdirdikten sonra, şeytanların ayartarak yerde şaşkınca bıraktıkları, arkadaşlarının da: "Doğru yola, bize gel" diye kendisini çağırıldığı kimse gibi topuklarımız üzerinde gerisin geri mi döndürülelim?" De ki: "Hiç şüphesiz Allah'ın yolu, asıl yoldur. Ve biz alemlerin Rab-bine (kendimizi) teslim etmekle emrolunduk." (En'am Suresi, 71)

Şeytan «öğüt verme» taktiğini uygulamak için öncelikle kişinin yakın çevresinde bulunan ve daha önceden kontrolü altına aldığı kimseleri kullanacaktır. Örneğin Kur'an'da, iman ettikten sonra şeytan tarafından ayartılan, bu aşamadan sonra arkadaşlarının telkinleriyle sapan kişilerden bahsedilir. Bu «arkadaş»ların sözleri, şeytanın taktiğini çok net gözler önüne serer: «Doğru yola, bize gel...»

İnsan bu düşmana karşı son derece dikkatli olmak zorundadır. Ancak Allah'a tam olarak teslim olmuş ve O'nun zikrine sıkı sıkıya sarılmış bir kimse bunu başaracak şura sahip olur. Şeytanın telkinlerinin kaynağını hemen teşhis eder ve zihninden söküp atar. Aksi takdirde kişi bunları kendi düşüncesi zanneder ve iradesini ona teslim eder.

Allah Adını Kullanarak Saptırması

Şeytanın en sinsi ve aldatıcı hilelerinden biri de insanlara Allah'ın ismini kullanarak yaklaşmasıdır. Bu yöntemle, Allah'ın razı olmadığı hareketlerin din ve Allah adına yapıldığını telkin eder. Söz konusu

hareketleri hizmet, ibadet kisvesi altında yaptırır. Bu oyuna gelen bir insan, İslam'ın kendisine Allah yolunda mücadele etmesi için sağladığı imkanları ve tanıdığı özgürlükleri, tamamen kendi nefsinin tatmin için kullanmaya başlar.

Örneğin böyle bir kişi, dine hizmet amacıyla küfrün yoğun olarak bulunduğu, aldatıcı dünya süsleriyle dolu bir ortama girdiğinde, sadece kendi nefsinin düşünerek hareket eder. Başlangıçta meşru olan nimetlerden zevk almasında hiçbir sakınca yokken bir süre sonra durum değişir. İslamın hayrı için başlayan bir hareket amacından sapar, nimetler amaç haline gelir.

Belki görünüşte Allah'ın sınırları içinde hareket ediliyordur, ama kalpte Allah'ın rızası değil, nefsin doyurulması hırsı vardır. Yaptığı hareketten hiçbir ecir alamayacağı gibi imanı gittikçe zedelenmeye başlar. Şeytan bir kez daha dünya hayatının aldatıcı süsünü kullanarak ahireti terk ettirmiş, bahane olarak da "Allah'ın rızası"ni kullanmıştır:

Ey insanlar, hiç şüphesiz Allah'ın va'di haktır; öyleyse dünya hayatı sizi aldatmasın ve

aldatıcı(lar) da, sizi Allah ile (Allah'ın adını kullanarak) aldatmasın. Gerçek şu ki, şeytan sizin düşmanınızdır, öyleyse siz de onu düşman edinin. O, kendi grubunu, ancak çılgınca yanan ateşin halkından olmaya çağırır. (Fatır Suresi, 5-6)

Küçük hesapların ve geçici dünya hayatının peşine düşerek imanları zayıflayan, üstelik çıkarlarını korumak için Allah rızasını siper eden bu insanlar bir süre sonra münafık konumuna girerler:

(Münafıklar) Onlara seslenirler: "Biz sizlerle birlikte değil miydik?" Derler ki: "Evet, ancak siz kendinizi fitneye düşürdünüz, (Müslümanları acıların ve yıkımların sarmasını) gözetip-beklediniz, (Allah'a ve İslam'a karşı) kuşkulara kapıldınız. Sizleri kuruntular yanıltıp-aldattı. Sonunda Allah'ın emri (olan ölüm) geliverdi; ve o aldatıcı da sizi Allah ile (Allah'ın adını kullanarak, hatta masumca sizden görünerek) aldatmış oldu." (Hadid Suresi, 14)

Bu hile oldukça kafa karıştırıcı ve aldatıcıdır. Çünkü şeytan bu sefer insanın dosdoğru yolunun üzerine oturarak (Araf Suresi, 16) bir tuzak hazırlamıştır. Ancak Allah'tan gerektiği gibi korkup sakınan kimseler şeytanın bu oyununa gelmezler. Çünkü Allah kendisinden korkup sakınana, onu doğru yola ulaştıracak, doğruyu yanlıştan ayırmasını sağlayacak bir anlayış verir:

Ey iman edenler, Allah'tan korkup-sakinirseniz, size doğruyu yanlıştan ayıran bir nur ve anlayış (furkan) verir, kötülüklerinizi örter ve sizi bağışlar. Allah büyük fazl sahibidir. (Enfal Suresi, 29)

Şeytanın insanı Allah'ın adıyla aldatmasının bir başka yolu da, Allah'ın affediciliğini öne sürerek insanı günah işlemeye teşvik etmesidir. Allah elbetteki büyük bir merhamet sahibidir ve tevbe edip kendisinden bağışlanma dileyen her kulunun günahlarını affedebilir. Ama bir insan, «nasıl olsa Allah affeder» diyerek bile günah işlemeye başlarsa, çok tehlikeli bir yola girmiş olur. Zamanla kalbi katılaşıp, duyarsızlaşır ve Allah korkusunu tümüyle yitirir. Kur'an, «yakında bağışlanacağız» diyerek bile günah işleyen insanlardan (Araf Suresi, 169) söz ederken, Şeytan'ın insanı Allah adıyla aldatışının bir örneğini gösterir.

Mü'minin Zamanla Yıpratmasını İster

Şeytan zamanın mü'mini yıpratmasını ister, açık vermesini sabırla bekler. Kişinin maneviyatından zaman içinde kopardığı küçük tavizler, bir süre sonra kalbinin üzerinin kabuk bağlamasına ve aklının örtülerek şeytanın daha büyük telkin ve vesveselerine kapılabilesine sebep olur. Bir Kur'an ayeti, zaman içinde kazandıkları yüzünden, şeytan tarafından ayakları kaydırılmak istenen bir grup mü'minin haberini şöyle vermiştir:

İki topluluğun karşı karşıya geldikleri gün, sizden geri dönenleri, kazandıkları bazı şeyler dolayısıyla şeytan onların ayağını kaydırmak istemişti... (Al-i İmran,155)

Vaadlerde Bulunur

Şeytan insanları kandırmak için hersahtekarın ortak taktiğine başvurur. Karşısındakine boş vaadlerde bulunur. Münafıklar ve müşrikler de bu vaadlere inanırlar. Oysa bu basit bir aldanma değildir. İnsan sonsuz ahiretini, bu boş vaadler sonucunda kaybeder.

Bu vaadlerin ortak özellikleri gelip geçici dünya hayatına yönelik olmalarıdır. Şeytan kimi zaman eğlence, cinsellik, ticaret, para, mülk, kimi zaman da daha güzel ve uzun bir hayat, sosyal statü, mevki, saygınlık vaad eder. "Yaldızlı sözler" fısıldar (En'am Suresi, 112). Ancak sebep her ne olursa olsun şeytana kanaanlar için sonuç hep aynıdır; sonsuz azap ve cehennem. Bu gerçek Kur'an'da şöyle bildirilir:

(Şeytan) Onlara vaadler ediyor, onları en olmadık kuruntulara düşürüyor. Oysa şeytan, onlara bir aldanıştan başka bir şey va'detmez. (Nisa Suresi, 120)

İş hükme bağlanıp-bitince, şeytan der ki: «Doğrusu, Allah, size gerçek olan va'di va'detti, ben de size vaadde bulundum, fakat size yalan söyledim... (İbrahim Suresi, 22)

Allah'ın hoşnutluğunu, sevgisini, rahmetini ve cennetini kazanmayı hedefleyen bir mü'min, geçici dünya hayatına ait bir vaadi elbette ciddiye almaz. Çünkü yeryüzünde ulaşacağı herhangi bir makam, kazanacağı herhangi bir nimetin gerçekte önemi yoktur. Bunlar ancak çok kısa bir süre varlığını koruyacak, ölümlle beraber yok olup gidecektir. (**Devam Edecek**)

Şehid Feyza Acısu'nun İsmi İmam Hatip Ortaokuluna Verildi

Genç Birikim

Feyza Gazi Üniversitesi, İngilizce öğretmenliği 4. sınıf öğrencisiydi. Aynı zamanda Uluslararası İlişkiler Bölümünü okuyordu. 21 yıllık kısa ömrüne bir çok şeyi sığdırmıştı.

13 Mart 2016 Pazar günü saat 18.45'de Ankara Kızılay Güven Park Otobüs duraklarının yanında eli kanlı, PKK'lı katillerce patlatılan bomba sonucu onlarca masum insan hayatını kaybetti. Yüzden fazla insan yaralandı. Bu olayda 21 yaşında olan Feyza Acısu da şehid düşerek hayatının baharında Rabbine kavuştu.

Feyza'yı insanlıktan nasibini almamış eli kanlı teröristler; hayallerinden, geleceğinden, ailesinden, akrabalarından ve arkadaşlarından

ayırmıştır. Bu katilleri ve arkasındaki ulusal ve küresel terör güçlerini lanetliyor, akıttıkları kanda bir gün mutlaka boğulacaklarını Cenab-ı Hak'tan ümit ve temenni ediyoruz.

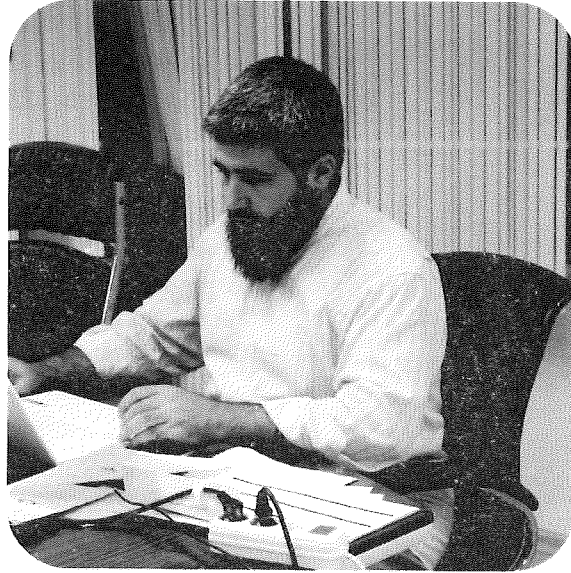
Şehid Feyza ACISU'nun isminin Çankaya'da imam hatip ortaokuluna verilmesiyle ilgili bir tören düzenlendi. Törene Şehidin Ailesi ile Ankara Çankaya Milletvekili Ahmet GÜNDOĞDU, Çankaya Kaymakamı Kadir ÇAKIR, İlçe Milli Eğitim Müdürü Mustafa ÖZEL ve çok sayıda kişi katıldı.

Törende, Kuranı Kerim okundu, İmam Hatip Ortaokulu öğrencilerinin yapmış olduğu hatimin duası yapıldı, yine öğrenciler tarafından şiir ve ilahiler okundu.

Allah şehidimizin şehadetini kabul buyursun ve Allah'ın izniyle şefaatine nail eylesin.

Zafer Mert Hoca İçin Taziye

İmam Buhari Vakfı M¼d¼r¼ Zafer Mert kardeşimizin şehadet haberini b¼y¼k bir ¼z¼nt¼ ile duymuş bulunmaktayız.

Hainlerce gerçekleştirilen saldırı neticesinde şehid olan Zafer Mert Hoca'nın şehadetinin Rabbimizce kabul buyurulmasını dua ederiz.

Başta şehidimizin ailesi ile İmam Buhari Vakfı olmak ¼zere t¼m M¼sl¼manlara başsağlığı ile sabırlar dileriz.

Genç Birikim